

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Aralık '94-7 Ocak '95, Sayı:14, Fiyatı:20 000 TL

Zincirleri kırarak geliyorlar!

Haydi Görev Başına!

Sermaye düzeninin 5 Nisan kararlarında somutlaşan saldırılarını çeşitli işçi eylemlilikleri izlemiş; ne var ki bu eylemlilikler bir sürengelik kazanamamış, kısa süre sonra dalga geri çekilmişti. Dalganın geri çekilişinin ardından, sermayenin saldırıları peşisıra sağanak gibi yağmaya başladı. Bütün bu saldırılara karşı, işçi ve emekçilerden anlamlı bir eylemsel yanıt yükselmedi. Sermaye, sadık hizmetkârı sendika bürokrasisinin de yardımıyla, saldırıyı izleyen ilk üç dört ayı kazasız belasız atlatmayı başardı.

Bu süreci ise, sendika bürokrasisinin inisiyatifi altında gelişen ve bu yüzden önemli ölçüde bir hava boşaltma eylemine dönüşen 20 Temmuz genel uyarı eylemi izledi. Bugünlerde ise yeni ve kitlesel bir eylem anafurunun oluşmakta olduğunun apaçık göstergeleri olan bir dizi önemli işçi-emekçi eylemi yaşanmaktadır. Görülebildiği kadarıyla 20 Temmuz'un yarattığı umutsuzluk tablosu umulandan da daha kısa sürede dağılmaya, yerini yeni ve kuvvetli bir eylem arzusu almaya başlamıştır.

Zonguldak, Karabük ve Ankara'da peşisıra gerçekleşen kitlesel işçi eylemliliklerini, kamu emekçilerinin 20 Aralık'ta gerçekleştirdikleri yığmsal genel uyarı eylemi izledi. 20 Aralık eylemine, iş bırakma ve yavaşlatma düzeyinde tam bir katılımın

gerçekleştiği bildiriliyor. İstanbul, İzmir, Adana, Ankara gibi büyük sanayi kentlerinde ise eylem kitlesel sokak gösterilerine dönüştü. Yüzbinli aşkın emekçi hastahanedan, okuldan, bürodan, işletmeden çıkarak sokaklara taşdı, meydanlarda sermayenin saldırılarını protesto etti. Özelleştirmelere, işten çıkarmalara, komik maaş zamlarına, kirli savaşa karşı ve grevli-toplu sözleşmeli

sendika talebi için mücadele bayrağını yükseltti.

Sermaye düzeni eylemden önce bir dizi tehdit savurdu. "Haklarında soruşturma açarız", "İşten el çektiririz" sopasıyla kamu emekçilerine gözdağı vermeye çalıştı. Ama tutmadı. Tüm bu tehdit ve gözdağına karşın eylemin kitlesel bir katılımıyla gerçekleşmesi,

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Sınıf hareketine müdahale ve ayrışmayı hızlandırmak

5 Nisan saldırısından bu yana bir milyonun üzerinde işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarmalar aynı zamanda bir öncüsüzleştirme ve sendikasılaştırma politikası olarak uygulandı. Aynı tarihten bu yana sendika üye sayısında beşte bire yakın bir azalma olduğu söylenmektedir. Bunlar yalnızca saldırının ilk bölümünün bazı önemli sonuçlarıdır. Sermayenin saldırısı ise devam etmektedir. Sırada sıfır sözleşme dayatmaları, bütçe ve asıl önemlisi de özelleştirmeler var. Özelleştirme saldırısı için aşağı yukarı bütün hazırlıklar bitirildi. Saldırı tasarısı meclisten geçti, uygulanmayı bekliyor. İşçi ve emekçilerin bir dizi hakkını gaspetmeyi amaçlayan bütçe de öyle.

Saldırı hız kazanarak sürdükçe işçi ve emekçilerdeki tepki ve eylem isteği de giderek artmakta, emek saflarındaki patlama dinamikleri çoğalmaktadır. Bugün-

Devamı 3. Sayfada...

HAYDEEE ... MUSKALAR!...

Köylünün biri hastalanır, yatağa düşer. Köy küçük, köy şehre uzak, köyde doktor yok. Adamcağzın durumu giderek kötüleşmekte... Oğlu, çarıncağar, köyün hocasına koşar: "Hoca" der, "Durum böyleyken böyle. Bir muska yazıver." Hoca biraz her zamanki el ağırlığının alışkanlığıyla, biraz kaymetinin bilinmesinin yarattığı gururla işi ağırdan alır. Oğlan üsteledikçe "Dur len!" der, "Muska yazmak zorlu iştir, ağır ağır yazılır." Sonunda muskayı bitirip oğlana verir, verirken de yüklüce bir ücret almayı ihmal etmez. Oğlan pür telaş eve doğru seğirtir. Eve yaklaşmışken evden gelen ağıt sesleri çalınır kulağına. Olduğu yerde çakılır. Garip, babasının öldüğüne mi yansın, onca parayı

hocaya kaptırduğuna mı? Bir an düşünür, sonra yüzgeri hocanın evine... Çaldığı kapıyı hoca açar. "Ne oldu len, muska işe yaradı mı bari?" Oğlan hocaya bakar, bakar ve şöyle der:

"Kalmadı değeri,
Paramı ver geri.
Al muskanı hocanı
Babam kaykıldı."

Şimdilerde muska yazanlar çoğaldı. Ama bunların bu öyküdeki hocayla bir nitelik farkı var. Öyküdeki hoca bu muskaları oluşan talep üzerine yazıyor ve tek sorunu talebi zamanında karşılayamamak. Yeni muskacı türü ise biraz "seri üretim"den esinlendiğinden olsa gerek, muskalarını önceden üretip, sonra satmaya çalışıyor. En önemli

handikapı ise şu: "Pazarlama politikaları" yanlış! Muskaları babası ölmüşlere satmaya çalışıyor. İşte iki örnek:

MUSKA NO: 1

Özgür Ülke gazetesinin bombalanması olayında "terör odaklarının kıskırmasını" arayan, saptırıcı demeçler veren Mentese, bomba emrini verenin Çiller olduğunu belgeleyen yayınların başlamasının üçüncü gününde "zararı tazmin edebiliriz" lafını gevelemek zorunda kaldı. Bu lafı gevelemesi, MİT gedikli Oktay Ekşi'nin bile nazar-ı dikkatini celbetmiş göründü ve o da köşesinde "acaba devlet mi...?" yolunda bir şeyler geveledi.

Aslında devletin Türkiye insanında, "acaba kendileri mi bombaladı?" şeklinde bir paranoya

yaratmak isterken geldiği nokta son derece "manidar"dir. Velakin bu mananın bir ehemmiyetinin kalmadığı da bir o kadar aşikardır. Buradan sesleniyoruz:

AL MUSKANI BAKAN...

MUSKA NO: 2

İlhan Selçuk "Şimdi sosyalizm zamanı" dedi. Anlaşılan hazret gözünü diktiği emperyalist ülkelerden gelen sosyalizmin canlandığı yolundaki sinyallerden ürktü ve "sine-i sosyalizm"e dönme yolunu açma/aralama kararı aldı. Yazılardan anladığımızı göre "dün" pek de sosyalizm zamanı değildi. Ve kim bilir, belki de sırf bu yüzden, sık sık anlatmayı sevdiği hikaye (Biz inanmıyoruz ama) kendisine akıl-fikir sormaya gelen Mahir Çayanlara "aman Mahir, etme Mahir!" dediği oluyor.

Aklımıza bazı sorular geliyor ve hazrete sormak istiyoruz:

* Vakti geçmeden ve hazır zamanı gelmişken, sosyalizmi "şak" diye kuruverelim mi?

* "Yarın" da sosyalizm zamanı olabilir mi? Yoksa Selçuk'un tespit ettiği zaman, "şimdi", geçtiği için iş de işten geçmiş olabilir mi?

vs. vs... Ama bütün bunları boşveriyoruz ve;

AL MUSKANI İLHAN...

Arada Çiller'in memurlara 1996 yılında durumlarını düzeltereği yolundaki sözünü, "Aaa! Hala gözü açılmamış "öküz" kaldı mı ki? diye hayretle karşılıyor ve;

AL MUSKANI BAYAN... bile demeyerek kaale almamız oluyoruz.

TC'nin başı Morrison Süleyman "memuru haksız bul"muş:

Morrison Süleyman yine yumurtlamış: "Hak arıyoruz diye haksız yollara gidilmesi, devletin felç edilmesi bence hak değildir".

Tüm hemcinsleri sermaye politikacıları gibi Amerikan yetiştirmesi olan bu ünlü demagog, kamu emekçilerinin eylemleri karşısında "Herşeyin bir kanunu var" diyor. Yani işçiler, emekçiler yürüyeceği, miting yapacağı zaman bir tertip kurulu oluşturacak, vilayete başvuracak, oradan emniyete gidecek ve devletin bu "yüksek temsilcileri" insafa gelip izin verirse, ancak o zaman eylem yapabilecekler.

Hadi canım sen de! Bu çağdaş barbarlık düzeninde milyonlarca işçiyi işsizliğe, köylüyü topraksızlığa mahkum etmek, milyonlarcasını her an işten atılma tehlikesiyle, sefalet ücretiyle ve sağlıksız koşullarda, dairelerde amir sultası altında çalıştırmak serbest; işçileri diri diri maden ocaklarına gömmek serbest; insanları açık ya da

gizlice dizginsiz bir terörle öldürmek serbest; yolsuzluklar ve rüşvetler serbest; emekçileri eğitim ve sağlık gibi hizmetlerden mahrum bırakmak serbest; Kürt halkını boğazlamak, yerini yurdunu talan etmek serbest vb. vb. Ama tüm bu azgın sömürü koşullarına karşı çıkmak yasak. Niye? Çünkü, bir zamanlar ünlü sermaye politikacısı "işçi düşmanı şişman"ın dediği gibi (o zamanın rakamıyla) en az 300 milyon lira harcayarak meclise girmiş, sermayedarlara uşaklık etmeye yeminli sözde vekillerin MGK ve tekeli sermayenin emirleriyle çıkardıkları yasalar böyle buyuruyor diye!

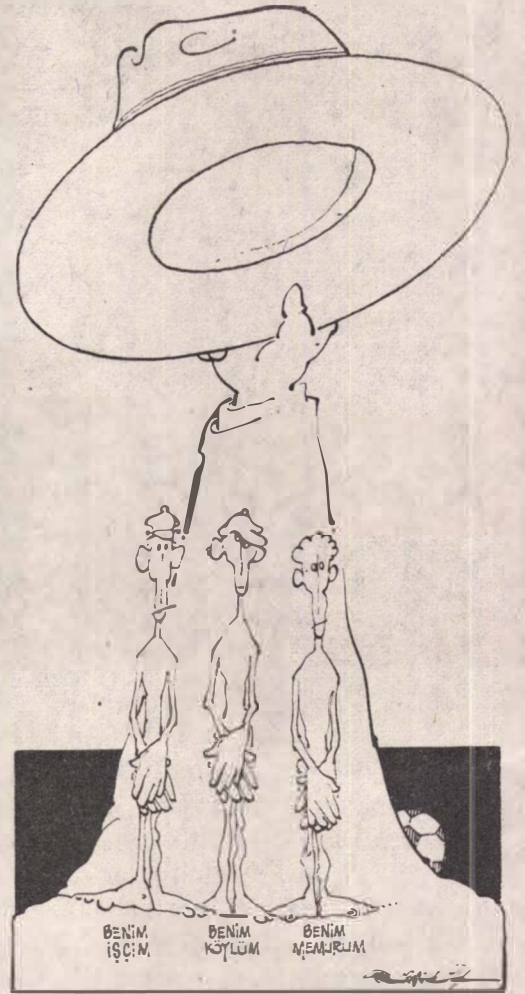
Her sıkıştığında general apoletlerine sığınan Morrison, böyle demagogilerle işçi ve emekçileri kandıramaz artık.

Gerçi bu laflar, yükselen mücadele karşısında daha çok bir tehdit içeriyor: "Uslu durmaz, taşkınlık yapmaya devam ederseniz bizim bol cezalı

yasalarımız var. Olmadı, işkencehanelerimiz, cezaevlerimiz var. Ona göre!" demek istiyorlar, tüm bu düzen muhafızları.

Ama sermayenin yasaları karşısında bir de sınıf mücadelesinin yasaları var baylar.

Bugün en temel hak mücadelesinde bile sermaye sınıfının yasalarını delik deşik edip yamalı bohçaya çeviren işçi ve emekçiler giderek kendi yasalarını dayatıyorlar. Onlar, mücadele içinde öğreniyorlar, sermaye politikacılarına ve onların yasalarına güvendikçe kırıntı bile elde edemeyeceklerini. Ama asıl komünistlerle birleşip öncü partilerini yarattıklarında, bu süreçte öğrenecekler. İşte o zaman, kırıntılarla yetinmeyip, bütün dünyayı isteyeceklerdir. Ki, tüm Morrison'ların ve efendilerinin korkulu rüyası da budur. Kuşukları olmasın, rüyaları gerçek olacak.

HAYALLERE DEĞİL, BİLİNÇLERE KUVVET VERİN İNSANLIK KAZANSIN...

Bir toplumda çalışarak rahat yaşama olanağının azalması kumarı, hırsızlığı, dolandırıcılığı, talanı yaygınlaştırır. Bunun doğal zemini olan tüketim toplumu

kapitalizmde bu ahlaksızlıklar kuralına uygun yapılırsa birer ünvan bile olurlar. Egemenler insanların düşlerini bile sistemlerine uydurur, çıkar e'de ederler. Hayal etmelisin ve hayalinde bir gün mutlaka zengin olacağını görmelisin. İmkan çoktur kapitalist çöplükte. Bazen bir kumar masası,

bazen hırsızlık, bazen yüklü bir rüşvet kçpısı, bazen dolandırıcılık, bazen de düzene uşaklık... İşte yeni yılda bir kapı daha: -Şans size de gülebilir(!) -Alın bir Milli Piyango hayatınız değişsin(!) -Yeni yıla milyarder girin(!) Evet böyledir: -Alın bir bilet sermaye çeteleri kazansın, -Alın bir bilet kirliliğe savaşa aktarılan 2 trilyona, akan kana katkınız olsun, -Alın bir bilet grevinize, direnişinize, gecekondunuza saldırarak bir panzer daha alınsın, -Alın bir bilet düzenin bir kaç bürokrata daha zengin olsun,

-Alın bir bilet ki, düzenden umudunuzu kesmeyin, yoksulluğunuzun kaynağı kapitalizme yönelmeyin,

Ya da;

Uyanın, "Yeter!", deyin artık. -Sosyalizmi öğrenin, -Gelin gücümüze güç katın, devrim kazansın, -Devrime güç verin insanlık kazansın, -Gücünüze güvenin, sosyalizm ve devrim bilincini taşıyın,

Hayallere değil, bilinçlere kuvvet verin işçi sınıfı kazansın...

Zincirleri kıra kıra geliyorlar!

Haydi Görev Başına!

Baş Sayfadan Devam

kamu emekçilerindeki öfke ve kararlılığın anlamlı bir dışa vurumuydu. Kitlelerin bu kararlı gücü, eylemden önce tehdit savuran sermaye hükümetine geri adım attırdı. Hükümetiyle, muhalefetiyle, medyasıyla düzen güçleri birdenbire "hoşgörü ve anlayış" timsali kesiliverdiler. Tehditlerle, gözdağıyla önlenemeyen emekçilerin bu öfke seli, şimdilerde vaatlerle, hoşgörü simsarlığıyla yatıştırılmaya çalışılmakta.

Bu eylem, işçi ve emekçi kitlesinde biriken öfkenin ve eylem isteğinin önemli bir göstergesidir. Gelen eylem dalgasının önemli bir habercisidir. Hiç kuşku yok ki sermaye cephesi eylemin ortaya koyduğu bu açık mesajı almıştır. Bundan sonraki bütün adımlarını buna göre atacak; partileriyle, medyasıyla, sendika bürokratlarıyla ve militarist güçleriyle elbirliği içinde, bu dalgayı etkisizleştirmek ve kırmak için her türlü yöntemi deneyecektir.

Yine hiç kuşku duyulmamalı ki, KÇSP'nin reformist sendika bürokratları bu dalganın yatıştırılması ve kırılması doğrultusunda sermaye düzenine çok büyük hizmetler sunacaklardır. Daha bugünden gösterdikleri korkak, sinik ve uzlaşıcı tutumlarla bu hizmete aday olduklarını tereddüde yer bırakmayacak denli açığa vurmaktadırlar. Bu eylem sürecinde de onlar, ancak tabanın zorlamasıyla harekete geçebilmişlerdir. Ama, eylemi mümkün olabilecek en geri noktada tutabilmek kaygısı temelinde eylem sürecini belirsizliğe bırakmak, etkin bir hazırlık yürütmek, eylemi bir günle sınırlamak doğrultusunda özel bir gayret göstermek, onların eyleme dönük icratlarının ana eksenini oluşturmuştur.

Eylemin "umduklarından da geniş katılımıyla gerçekleşmesi" onları da korkutmuş olmalı ki, bunu daha kitlesel, militan ve sonuç alıcı bir eylem için olanak olarak kullanmak yerine, hükümetten "95 yılı için" vaat almayı yeterli bulmaktadırlar. Oysa kamu emekçileri bu vaatlerin anlamını çok iyi bilmektedir. Sermaye havayı yumuşatıp daha sonra saldırıya geçme hazırlığındadır.

Kamu emekçileri, mücadelelerini kararlı bir biçimde yürütmek için bu reformist sendika bürokratlarının gölgesinden çıkabilmelidir. Eylem sürecini kendi taban örgütlülüklerine dayandırabilmeli, bu taban örgütlülükleri arasında bir koordinasyon oluşturmalıdır.

İşçi sınıfı ile, diğer emekçilerle, öğrenci gençlikle mücadelesini pratikte de birleştirebilmenin yollarını aramalı, bu kesimleri aktif eyleme ve desteğe çağırmalıdır. Bu eyleme de işçi ve öğrenci katılımı-desteği olmakla beraber, bu oldukça

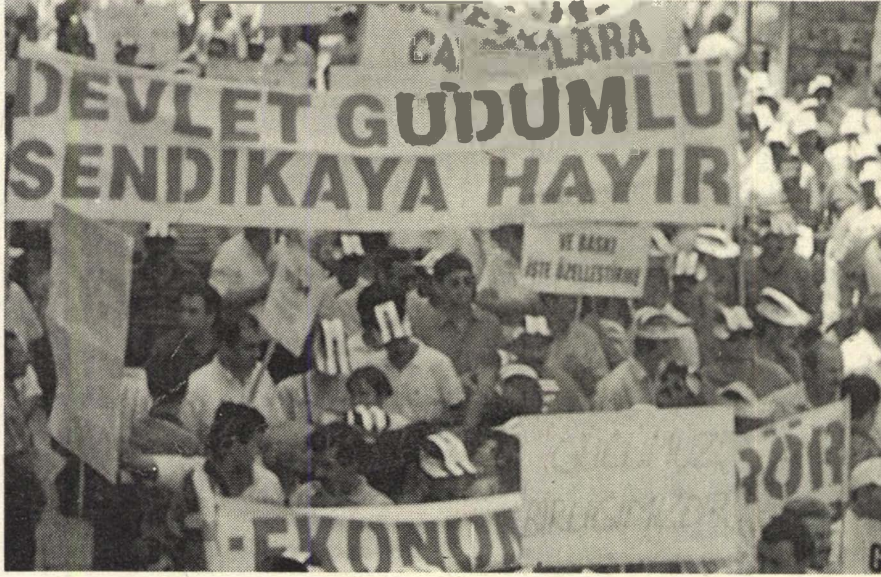
sınırlı bir düzeydedir. Öncü işçiler bu eylemden ders çıkarmalı ve işçi-emekçi hareketini sokaklarda, meydanlarda birleştirmeyi özel bir görev olarak görmelidirler.

Vaatleri ciddiye alıp, bir beklemeçilik tavrına girmek, en büyük hata olacaktır. Reformist sendika bürokratları kamu emekçilerinin dikkatini yeniden bu alanda toplamaya çalışacaktır. Oysa her şey çok daha kitlesel ve militan bir eylem örgütlenimin olanaklı olduğunu göstermektedir. Hareketin içindeki komünistler, devrimciler, öncüler kitlenin dikkatini daha kararlı, daha kitlesel, daha militan eylem sorununa çekmeye çalışmalıdırlar.

Bu son eylem, kamu emekçileri içinde ciddi bir politikleşme-düzensizlik potansiyeli olduğunu da ortaya koymuştur. Kürt sorunu konusunda gösterilen duyarlılık bunun en önemli belirtisidir. Komünistlere düşen en önemli görev tam da bu alandadır. Dikkati Kürt sorunu, devrim, sosyalizm ve parti sorunu üzerinde yoğunlaştırmaya yönelik bir ajitasyon ve propaganda çizgisi, harekete müdahale açısından acil-ertelenemez bir görevdir.

Devrimci bir inisiyatif, önderlik hırsı ve iddiasını ortaya koymanın, bunu pratikte kanıtlanmanın tam zamanıdır. Devrim ve sosyalizm davası bizden bunu bekliyor.

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni
Kapitalizm!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Kızıl Bayrak

Sınıf hareketine müdahale ve ayrışmayı hızlandırmak

Baş Sayfadan Devam

lerde bu tepki ve eylem isteğinin kendini pek çok kitlesel eylem şahsında açığa vurduğuna tanık olmaktadır.

Ne var ki, son dönem eylemleri hareketin politik-militan bir düzeyi zorladığının işaretleri olsa da, bu durum, sınıf hareketinin hala geçmişin zayıflıklarını taşıdığı gerçeğinin üstünü örtmemelidir. Dolayısıyla eğer gerekli bir müdahale ve önderlik gücü gösterilemezse sınıf hareketi er ya da geç yeni bir tıkanmayla yüzyüze kalacaktır. Çok büyük bir ihtimalle sendika bürokrasisinin sultasını parçalayamayacak, militan bir politik sınıf hareketliliği düzeyine ulaşamayacaktır. Ulaşsa bile bu kalıcı olamayacaktır.

Yeni bir yükseliş sürecini zorlayan işçi hareketinin bugünkü özelliklerine baktığımızda, temelde, geçen dönemin zayıflıklarının bu eylemlerde de varlığını sürdürdüğünü görmek mümkündür. Bazı aksi yöndeki belirtilere karşın hareket yine sendika bürokrasisinin inisiyatifi altındadır. Politik niteliği henüz oldukça zayıftır. Genel planda hala reformizmin etkisindedir. Kitlesel bir karaktere sahip olmakla birlikte hareketin belirgin özellikleri birleşiklik değil yerellik, militanlık değil barışçılıktır...

Sınıf, sendika bürokrasisinin sultasını parçalamak, hareketine politik-militan bir kimlik kazandırmak açısından işlevsel olabilecek taban örgütlülüklerinden hemen tümüyle yoksun durumdadır. Varolan şubeler platformu türünden yapılar ise halihazırda ara kademe sendika bürokratlarının ve reformist-ekonomist anlayışların denetimi altındadır. Bunların sınıf hareketine sundukları alternatif kaba bir sol sendikalizmden başka bir şey değildir. Kürt sorununun adının geçmesinden, devrim ve sosyalizm propagandası yapılmasından büyük bir korku duymaktadırlar. Bu sorunları

gündeme getiren komünistlere ve devrimcilere karşı düşmanca bir yaklaşım sergilemektedirler vb. Kısacası bugün işçi hareketi şovenizmin yanısıra reformizmin-sendikalizmin de kuşatması altındadır.

Bu toplam tablo komünistlerin görev alanına da belli bir açıklık getirmektedir. Sınıf hareketine birleşik-militan bir karakter kazandırmak güncel bir görevdir. Ve bu tümüyle devrimci bir inisiyatif sorunudur. Tek tek direnişlerde gösterilecek önderlik düzeyi, sınıf hareketine doğru bir devrimci taktik önderlik taşıyabilmek, sendika bürokrasisinin ve reformizmin etkisini kırarak ileri işçi platformlarını mücadelenin kaldıraçları haline getirebilmek vb. tümü birlikte, birleşik-militan bir sınıf hareketliliğinin yolunu açmak açısından belirleyici öneme sahiptir.

Tüm bu görevleri başarabilmek ise sınıf hareketi üzerindeki şovenist, sendikalist-reformist kuşatmayı parçalamakla mümkündür. Kürt sorununu, devrim ve sosyalizm propagandasını-kuşkusuz sınıfın acil sorunlarına bağlı biçimde öne çıkaran bir müdahale tarzı zorunludur. Bütün bunlar reformizmle devrim arasındaki ayrışma ve çatışmayı da kaçınılmaz olarak kuvvetlendirecektir. Biz komünistlere düşen ise süreci hızlandırmak ve ona bilinçli bir ifade kazandırmaktır.

Bu nedenle komünistler, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını öne çıkaran, devrim propagandasını başa koyan, sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalamayı acil bir görev olarak değerlendiren bir mücadele platformu oluşturmalı, tüm devrimci güçleri bu platformda toplanmaya çağırarak devrimci-reformist ayrışmasını hızlandırmaya çalışmalıdırlar. Bu platforma onay veren tüm güçlerle iş ve güç birliği kanallarını zorlamalıdırlar.

20 ARALIK'TA KAMU EMEKÇİLERİ MEYDANLARI DOLDURDU

Kitlesel ve Kararlı

İstanbul-Anadolu Yakası

Emekçiler Elele Genel Greve!

Kamu çalışanlarının, grevli toplu sözleşmeli sendika istemlerinin gerçekleşmesi için 20 Aralık'ta genel bir eylem gerçekleştireceklerini açıklamalarından itibaren devlet, bu eylemin engellenmesi ya da etkisizleştirilmesi için yoğun bir çaba gösterdi. Ama, eylemin yasal olmadığı, eyleme katılanlar hakkında soruşturma başlatılacağı gibi tehditlere rağmen kamu çalışanları, 20 Aralık'ta iş bırakarak alanlarda seslerini yükselttiler.

20 Aralık sabahı güne başlayan insanlar, eylemin etkilerini bir çok yerde hissetmeye başladı. PTT işlemleri yapılmıyor, okullarda dersler yapılmıyor, hastahaneler acil servisler dışında çalışmıyor ve kamu hizmeti veren daha bir çok işyerinde faaliyetler duruyordu. İşçiler yer yer iş yavaşlatarak ya da iş bırakarak, öğrenciler de okula gitmeyerek eyleme destek oluyordu.

Türkiye'nin bir çok yerinde olduğu gibi İstanbul'da da kamu çalışanları, sendikaları bile şarşırtan oranda bir katılımı işyerlerinde başlattıkları eylemi sokak ve alanlara taşıdılar.

İstanbul Anadolu yakasında saat 11.00'den itibaren, iş yerlerinden harekete geçen kamu çalışanları Kadıköy belediye binası önünde toplanmaya başladılar. Kitle bir süre sloganları ve halayları ile bu alanda kaldı. Saat 12.00'de artık belediye binası önüne sığmayan, sayıları on binleri bulan kamu çalışanları, pankartların arkasında oluşturdukları

kortejlerle Kadıköy Meydanı'na doğru harekete geçtiler.

Yürüyüş boyunca, "Emekçiler Elele, Genel Greve!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kırlı Savaş Hayır!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Gerici Faşist Eğitime Son!", "Paralı Eğitime Hayır!" sloganlarını atan kamu çalışanları miting alanına ulaştıklarında da halay ve sloganlarını sürdürdüler. Mitinge elli binin üzerinde emekçi katılmıştı. Basın açıklaması okunduğunda "Yargılı-Yargısız İnfazlara Hayır!", "Emekçiler Elele, Genel Greve!"; sendika bürokratlarının konuşmaya başlaması ile birlikte ise "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!", "Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Mücadelemiz!" sloganları alanı kaplıyordu.

Eyleme destek amacıyla katılan İlyas Salman konuşmasıyla, Grup Kutup Yıldızı ve Grup Yorum türküleri ile kamu çalışanlarının coşkusunu daha da artırdı.

Devletin türlü yollarla yaptıkları tüm tehdit ve engellemelere rağmen, 20 Aralık eylemini gerçekleştiren kamu çalışanları boyun eğmeyeceklerini ve şimdilik üç günle sınırlandırdıkları grevli toplu sözleşmeli sendika mücadelesinin ilk ayağını gerçekleştirerek kararlılıklarını açık bir şekilde ortaya koydular. 20 Aralık eylemi, "20 Temmuz'da vurulanan "Başlangıç Yapıldı, Mücadele Sürecek!"

şiarını doğrulayan bir niteliğe sahiptir. Arada geçirilen dönemin (20 Temmuz-20 Aralık) kamu emekçileri açısından, eylem dinamiklerinin artarak geliştiğini göstermektedir. Bu dinamikler kamu emekçilerinin geneline hakim olan ekonomik mücadele sınırlarının aşılmasının ve işçi sınıfıyla birleşmesinin olanaklarını da yaratmaktadır. Gerekli olan güven verici ve militan bir önderliktir.

İSTANBUL/Kızıl Bayrak

Adana'da 20 Aralık Eylemi

Devlet Terörüne Son!

KÇSP'nin ülke genelinde gerçekleştirme kararı aldığı bir günlük iş bırakma eylemi, Adana'da ülke geneline göre sönük geçti.

Maliye, PTT, demiryolları, enerji işkolu ve belediye emekçilerinin işyerleri önünde toplanarak başlattıkları protesto gösterilerine ve Eğitim-Sen'lilerin basın açıklamasına polis müdahale etti ve onlarca emekçi gözaltına alındı.

Tüm Sağlık-Sen, Sağlık-Sen ve Genel Sağlık-İş'in örgütlü bulunduğu sağlık işkolunda, acil servisler dışında işler tamamen durduruldu. Sağlık çalışanları, polis barikatlarını aşabilerken diğer işyerlerinden gelebilenlerle birlikte Balcalı Hastanesi önünde toplanarak bir gösteri düzenlendi. "Memuruz, Haklıyız, Kazanacağız!", "Yaşasın Çalışanların Birliği!", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz!", "Ücretli Kölelik Düzenine Hayır!" gibi sloganlar atıldı. Eyleme Çukurova Üniversitesi'nden öğretim görevlileri ve öğrenciler de destek verdi.

Abidin Dino Parkı'nda gerçekleştirilmesi planlanan kitlesel basın açıklaması polisin engellemeleri sonucu gerçekleşemedi. Ancak emekçilerin önemli bir bölümü işbaşı yapmayarak eyleme katıldılar. Yeni tip sendika bürokratları ise bürolarında nutuk atıp eylem organizasyonunda yer almayarak kitleleri pasifize etmeye ve geri adım attırmaya yönelik bir politika izlediler.

ADANA/Kızıl Bayrak

Aksaray eyleminde 5 bin kamu emekçisi

Coşkun kitle, yorgun önderlik

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nun 20 Aralık'ta Aksaray'da düzenlediği mitinge 5 binin üzerinde kamu çalışanı ve destekçi (işçiler, öğrenciler, DKÖ'ler) katıldı.

Miting öncesi ve miting sırasında alandaki çok sayıda sivil polis eylemi kırmaya çalıştı. Devrimci-sosyalist basın emekçilerinin çalışmalarını engellemeye çalışan bu polisler, bazı DKÖ'lerin de pankartlarını açmalarını engelledi. Çalışanımız Remzi Genç de özel sayımızın dağıtım sırasında yine sivil polisler tarafından, kitlenin içinden gözaltına alındı.

Demokrasi Platformu'nun ve özellikle DİSK'in eyleme destek verme ve "tüm güçlerini seferber etme" sözlerinin bir aldatmacadan

ibaret olduğu miting alanında görüldü. Bir kaç pankart ve bir kaç bürokratin dışında hiç bir destekleri yoktu.

Kamu çalışanlarının eylemlerinde daha önceden görmeye alıştığımız militan hava bu eylemde yoktu.

Sadece dar ekonomik taleplerin dile geldiği mitingde; Kürt ulusal mücadelesine destek veren ve kirli savaşı teşhir eden sloganlar pek duyulmuyordu. Alana hakim olan sloganlar ise şunlardı: "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız!", "Emekçiler Elele, Genel Greve!", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz!", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız!", "Yaşasın İş-Ekmek-Özgürlük Mücadelemiz!" vb. idi.

Eylemde, nispeten ileri ve militan

bir tavır sergileyenler ise öğrenci gençlikten destek için gelen gruplardı.

Konuşmacı olarak kürsüye çıkan Rıdvan Budak kitle tarafından ıslık ve yuhalamalarla karşılandı. Ancak tertip komitesinin kitleye müdahalesi sonrasında konuşmasını tamamlayabildi.

Mitingin sonunda tertip komitesi, daha ileriki günler için (21-22 Aralık) net bir eylem çağrısı yapmak ve organize etmek yerine; "yorulduk, evlerimize gidip dinlenelim" gibi tam da kendi mücadele kaçını ve uzlaşmacı konumlarını anlatan bir kapanışla kitleyi dağıttı.

İSTANBUL/Kızıl Bayrak

Ankara'lı kamu emekçilerinden devlete:

Yürüdük, yürüyoruz, yürüyeceğiz...

14 Aralık günü KÇSP'nin Sakarya Meydanı'nda, 20 Aralık'la ilgili basın açıklaması oldu. Basın açıklamasının cılız sayılabilecek bir kitleyle ve 10 dakikalık bir zamanda gerçekleşmesine rağmen, Sakarya Meydanı dahil bir çok bölge polis tarafından kesilmiş ve aramalarla olağanüstü bir gün havası yaratılmıştı. 17 Aralık'ta Türk Kamu-Sen yaptığı yürüyüşün ardından devlet, "20 Aralık'ta sokağa dökülünler de görelim" türünden bir kez daha gözdağı veriyordu.

20 Aralık sabahının erken saatlerinde Ankara sokaklarında bir canlılık başlamış, bir çok devlet dairesinin önünde ilk kalabalıklar oluşmuştu bile. Havanın oldukça sert olması bir yana, hastanelerde beş dakikada bir yapılan başhekim anonsları, amirlerin baskıları ve uyarıları, yoğun polisiye önlemlerin hiç biri hedefini bulamadı. Öğle saatlerinde Kızılay Meydanı, kitlenin 50 bin civarına ulaşmasıyla fiili olarak miting alanı haline gelmişti.

Kitlenin bu kadar yoğun olması en çok yeni tip sendika bürokratlarını hayrete düşürdü. Çünkü 10-11 Aralık Ankara Memur Kurultayı'nda çıkan tabloda sendikal mücadeledeki tikanıklığın 20 Aralık eylemine de yansıtacağı eğilimi vardı.

Kitlesinden kopuk olan sendika bürokratlarının, katılımın bu kadar çok olmasına şaşırması tabii ki tesadüf değil, çünkü 20 Aralık eylemi için sendika merkez ve şubelerinin

çıkardığı bildirilerin işyerlerine dağıtılması dışında elle tutulur bir faaliyet yoktu. Bu çalışmaların ortak zaafı ise iş kolunun genelinde yürütülemediydi. Faaliyetin kendisi yalnızca gayretli ve samimi sendika üyelerinin çabasına kalmıştı. Yani, aynı işkolunda ve aynı sendikaya üye olan farklı işyerlerindeki çalışmaların dozajı farklıydı. Böylesi bir durum ise, genel iş bırakmayı yalnızca kendi iş yerlerinin dışına taşırmayan bir çerçevenin bakış açısını göstermekteydi. Sendikaların örgütlü olduğu bu alanları kendi kaderine bıraktığının göstergesidir.

Bu eylemin şimdiye kadarki uyarı eylemlerinden farkı; bir yanı ile sermaye iktidarına bir karşı çıkış, diğer yanı ile mücadeleyi yasalara endekslemeye çalışan sendika bürokratlarına uyarı niteliği idi.

3 saat boyunca coşkulu geçen mitingin bittiğini bildiren yeni tip sendika bürokratları eylem öncesi tavırlarını sürdürdüler. Yeni tip sendika bürokratlarının "evlere gidip dinlenmelerini" söyledikleri kitle, toplu halde sloganlarla Sıhhiye'ye kadar yürüdü. Eylemi pasifize etmeye yönelik söylemlere rağmen, bu biçimde dağılma, kamu çalışanlarındaki yeni döneme doğru yeni tip sendika bürokratlarının denetimini aşma eğilimini gösteriyor.

ANKARA/Kızıl Bayrak

Panzerler etkili olmadı

İzmir iki kez tasta

Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu'nun ülke çapında uygulamaya koyduğu eylem kararı, İzmir'de 20 ve 25 Aralık'ta gerçekleştirilen iki büyük mitingle yaşama geçirildi. Her iki mitingde de, 20-25 bin civarında bir kitle katıldı.

20 Aralık'taki ilk eylem, saat 10.00 sıralarında bir grup belediye çalışanının davul zurna eşliğinde halay çekmesiyle başladı. Ve bu gün, kamu hizmetlerinin hemen tamamıyla durduğu, kitlelerin coşku ve öfke içinde alanlara aktığı bir gün olarak yaşandı. Zaman zaman, "Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Özgür Ülke Susturulamaz!" gibi politik sloganlar da atılmasına karşın, tertip komitesi tarafından genelde geri istemler içeren sloganlar atılıyor ve hedef olarak devlet değil, hükümet gösterilmeye çalışılıyordu. Kendiliğinden mücadelenin yarattığı bilinçle "birlik" zorunluluğunu kavrayan kamu çalışanlarının yıllardır temel sloganlarından biri haline gelen, "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!" bile, "Emekçiler elele..." tarzında değiştirilmişti. Eylemi öğrenciler ve PETKİM işçileri de kitlesel olarak desteklediler.

Saat 13.00'te sona eren miting, nicelik olarak son yılların İzmir'deki en büyük eylemiydi. Ama nitelik için aynı şeyi söylemek mümkün görünmüyordu.

25 Aralık'taki ikinci miting de katılım ve coşku yönünden birincisini aratmayacak kitlesellikle gerçekleşti. Partiler, kitle örgütleri ve devrimci/sosyalist basının da desteğiyle yaklaşık 30 bin emekçi, Konak'tan Cumhuriyet Meydanı'na kadar pankart, döviz ve sloganlarla yürüdüler. Yol boyunca, kamu çalışanlarının mücadelesine mal olmuş sendikal-demokratik hak taleplerini içeren sloganlarla birlikte, kortejin değişik bölümlerinde; "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Devlet Güdümlü Sendika İstemiyoruz!", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Komünistlerin Birliği!", "Zafer Direnenlerin Olacaktır!", "Gerici Eğitime Hayır!", "Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü!", "Kahrolsun Sömürgeci Ücretli Kölelik Düzeni!", "Yeni Ekimler İçin İleri!", "Memuruz, Haklıyız, Kazanacağız!", "Yaşasın Genel Grev-Genel Direniş!" sloganları da atıldı.

Miting alanına gelindiğinde, sermaye devletinin bugün gözdağı verme aracı olarak kullandığı, yarınsa asıl işlevini yapmak üzere kitlelerin üzerine sürmekten kesinlikle kaçınmayacağı panzerlerin alanı ablukaya aldığı görüldü. Ama bu görüntü, emekçi kitlelerin ne öfkelerini yatıştırabilecek, ne de coşkusunu azaltabilecek bir güce artık sahip değildi ve miting bütün coşkusuyla sürdü. Aynı coşkuyla da sona erdi.

İZMİR/Kızıl Bayrak

TUZLA DERİ İŞÇİLERİNDEN ÖĞRENMEK

Sendikalaşma hakkını kullanan Cihangir Dericilik işçileri, "İşyerini kapatıyorum" diyerek 50 arkadaşlarını işten çıkararak işverenin kanunsuz lokavtı ile karşı karşıya kaldılar. Bunun üzerine direnişe geçen işçilere geçtiğimiz hafta içinde jandarma destekli saldırı düzenlendi. İşyerinden malzemelerini almak, böylece direnişi kırmak isteyen işveren, jandarma desteğinde işçilere saldırdı. İşçilerin kararlı ve militan tutumu karşısında gerileyen jandarma gözaltına aldığı 3 işçiyi bırakmak, ablukayı da kaldırmak zorunda kaldı.

Bu saldırı üzerine, ertesi sabah Tuzla'da kurulu 120 işyerinde 1 günlük iş bırakarak direnişteki Cihangir Dericilik işçileriyle buluşan deri işçileri, önce servislerin geçişini engellediler, ardından da direnişe yapılan saldırıyı protesto için yürüyüşe geçtiler. Jandarma saldırısına rağmen kurulan barikatı yarararak sendika şubesine kaçarak sloganlarla yürüdüler. Yürüyüş sırasında, "İşçi Memur Elele, Genel Greve!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!",

"Birlik, Mücadele, Zafer!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarını haykırdılar. Özellikle, saldırıyı duyar duymaz bölgedeki tüm dericilik işletmelerinde dayanışma için iş bırakılıp yürüyüşe geçilmesi, sınıfın birlik ve dayanışma için tutması gereken yolu göstermektedir.

Tuzla deri işçilerinin kararlı tutumu ve mücadelelerinden gerekli dersler çıkarılmalıdır. Çünkü gün, her zamankinden daha çok ve daha kararlı biçimde direnme günüdür. Sermaye devleti, sınıfın en küçük hak kırıntılarına dahi göz dikmiştir. Bugün var olan hakları gaspettirmemek ve yeni mevziler elde etmek sınıfın tümü önünde duran en temel görevlerdir. Bu nedenle olumlu örnekler sınıfın kitesine mücadele araç ve yöntemlerini kavramada bir klavuz olarak duyurulmalı, teke tek direnişler genel grev-genel direniş çizgisine yükseltilecek şekilde mücadele hattı örülmelidir.

İSTANBUL/Kızıl Bayrak

Adana Anadolu Kargo'da direniş

Adana Şakirpaşa Mahallesi yakınlarında şubesi bulunan Anadolu Kargo'da çalışan 10 işçi, ücretlerin artırılması ve sigorta gibi talepleri için 11 Aralık günü direnişe geçtiler.

Bu amansız sömürü ve hayat pahalılığında aldıkları ücretin bile asgari ücret düzeyinde olmadığını ve bunun da her geçen gün kendilerini sefaletin eşliğine getirdiği ve artık geçinmenin de bu koşullarda mucize sayıldığı bir ortamda sessiz kalmanın kendilerine bir kazanç sağlamayacağını dile getiren işçiler, daha önce bu tür taleplerini sözlü olarak ilettilerini, ancak işverenin katı tutumu sonucu bu taleplerin

dikkate alınmayarak reddedildiğini söylüyorlar.

İşçiler, kendi aralarında bir avukat tutarak, Çalışma Bakanlığı'na da başvurular ama bakanlıktan uzun süre hiçbir yanıt gelmeyince haklarını alabilmeleri için bu yöntemlerin bir işe yaramadığını yavaş yavaş bilince çıkardılar. İşverenin de, sermaye devletinin kurumlarının da işçileri oyalamaktan ve bu şekilde sömürüye devam etmekten başka bir amacı yoktu. Tek çare iş yerinde direnişe geçerek hakları mücadeleye kazanmaktır.

ADANA/Kızıl Bayrak

Sınıf hareketinde canlanma ve

İŞÇİ KURULTAYLARI

Gerek taban örgütlülükleri gerekse ileri işçi platformları, sınıf hareketinde yükselişin olduğu, sendikal yapıların sınıf hareketinin ihtiyaçları açısından yetersiz kalmaya başladığı dönemlerde yaygınlık kazanırlar. Bugün bu tür platformların yeniden gündeme gelmiş olmasının arkasında da temelde bu neden vardır. Bugünün Türkiye'sinde, ileri işçi platformlarının oluşumu bir başka neden tarafından da koşullanmaktadır; adına layık bir ihtilalci sınıf partisinin mevcut olmayışı...

etkilenmeye, dönüştürülmeye son derece açık durumdadırlar. Sınıf hareketi geliştikçe bu tür platformların kapsadığı ileri işçi potansiyeli daha da artacak, devrimci politikaların etki sahası reformizm aleyhine gittikçe genişleyecektir. Bu yüzden bu türden platformlarda bugün için reformist renklerin hakim olması, platformun kendisinden umudu kesmeyi getirmemelidir.

Kuşkusuz ki, bu tür platformlara müdahalede, bunları oluşturan ihtiyaç ve dinamikleri gözetmek, bu dinamiklerin sınırları içerisine hapsolmakla aynı şey değildir. Reformizmle, devrimci-komünist müdahalenin en temel ayrım noktası da buradadır. Bu temel dinamikleri gözetmek sorunu sabit olmak kaydıyla bu tür platformlara çok çeşitli içerikte müdahaleler sözkonusu olabilir. Kimileri buraları bir sendikal muhalefet platformu, kimileri yasal bir parti girişiminin payandaları, kimileri de ihtilalci sınıf partisinin, devrim ve sosyalizm davasının bir kaldıracı haline getirmeye çalışır.

Nitekim bugünkü süreçlerden de bakıldığında bütün bunları birarada görmek mümkündür. Ara kademe sendika bürokratlarının, İP'nin, TDKP'nin vb. kurultay girişimlerine attıkları anlam buraları bir sendikal muhalefet platformu ve yasal parti payandası haline getirmekten ibarettir. Bu reformist yaklaşım nedeniyledir ki bu akımlar bu tür platformlarda Kürt ulusal sorununa, devrim ve sosyalizm mücadelesine yönelik propagandaya karşı gittikçe gericileşen bir tutum içerisine girmektedirler. Aynı anlayış onları sendika bürokrasisinin bir kanadıyla ittifaka yöneltmekte, sendika bürokrasisinin inisiyatifini kırmaya dönük politikalara karşı düşmanca bir tutuma sürüklemektedir.

İşçi sınıfına ve tüm emek cephesine yönelik saldırılar yoğunlaştıkça bu kesimler arasındaki mücadele isteği ve bu doğrultudaki arayışlar da artmaktadır. Bu arayışların odak noktasında ise "önderlik" arayışı vardır. Gerek taban örgütlülükleri gerekse ileri işçi platformları, sınıf hareketinde yükselişin olduğu, sendikal yapıların sınıf hareketinin ihtiyaçları açısından yetersiz kalmaya başladığı dönemlerde yaygınlık kazanırlar. Bugün bu tür platformların yeniden gündeme gelmiş olmasının arkasında da temelde bu neden vardır. İşçi sınıfı mevcut sendikal örgütlülüklerle güvenmemekte, sendikaların başına çöreklenmiş bulunan asalak güruhun kararlı bir mücadele veremeyeceğini düşünmektedir. Bizde, bugünün Türkiye'sinde, ileri işçi platformlarının oluşumu bir başka neden tarafından da koşullanmaktadır; adına layık bir ihtilalci sınıf partisinin mevcut olmayışı... Sınıf hareketinin önderlik arayışının arttığı bir dönemde, bu arayışa yanıt verilememesi, bu tür yapılara öncü işçilerin ve sınıf kitlesinin gözünde daha özel bir anlam ve önem kazandırmaktadır. Onlara bir önderlik misyonu biçilmektedir.

Kurultaylar da, bu tür yapılanmalardan biridir. Sınıf hareketindeki canlanma dönemlerinde, kurultaylar da bu canlanmanın bir ifadesi olarak gündeme girmekte, hareketteki geri çekilmeyle birlikte gündemdeki önemlerini yitirmektedirler. Kurultaylar taban örgütlülüklerinden farklı olarak ileri işçi platformlarıdır. Bu tür platformları ihtiyaç haline getiren tek tek fabrikadaki mücadele ve onun sorunlarından ziyade, sınıf hareketinin il, bölge veya ülke düzeyindeki sorunlarıdır. Dolayısıyla kurultay vb. yapı-

lar sınıf hareketinin merkezleşme, koordinasyon vb. alanlarındaki ihtiyaçların bir ürünü olarak ortaya çıkarlar. Bu anlamda da bu tür yapıların çoğalması, partinin ve parti önderliğinin kazandığı önem ve aciliyetin bir göstergesi sayılabilir.

Gündemdeki kurultay girişimleri

Bugün gündemde çeşitli kurultay girişimleri vardır. Bunlardan birisi Türk-İş bürokrasisi tarafından düzenlenen kurultaydır. En son örneği Zonguldak'ta yaşanmıştır. Bunlar tümüyle göz boyamak ve hava boşaltmak amacı taşıyan girişimlerdir. Bu kurultayların bir diğer önemli özelliği de sınıf tabanından ve ileri işçilerden büyük ölçüde kopuk olmalarıdır.

Bir diğeri, sendika şubeler platformu tarafından düzenlenen kurultay girişimidir. Bu girişimin başını ise, ara kademe sendika bürokratları ile reformist-sindikalist bazı gruplar çekmektedir. Buna karşın bu platform özellikle ileri işçi potansiyeli ile belli bağlara sahiptir. Alnteri gazetesi sayfalarına yansıdığına göre, "Emeğin Kurtuluşu Kurultayı" adı altında bir başka kurultay girişimi daha vardır. İlk toplantısına ülkenin çeşitli bölgelerinden ve çeşitli işkollarından "78 öncü işçi"nin katıldığı ifade edilen bu kurultay girişimi, amaçları ve kendisine atfedilen anlam bakımından, diğer kurultay girişimlerinden önemli bazı farklılıklara sahiptir. "Devrim ve sosyalizm perspektifi"ni öne çıkarıldığını iddia eden kurultay girişimcileri, ay ı zamanda bu kurultayı yeni bir öncü işçi kuşağının yaratılması açısından bir araç olarak kullanmak amacıyla olduklarını belirtmektedirler. Kurultay Alnteri çizgisinin inisiyatifinde yürümektedir.

Müdahalenin genel çerçevesi

Kurultay türü oluşumlar belirtildiği gibi, sınıf hareketinin o günkü mücadele ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıkarlar. Varlıkları ve işlevsellikleri bu ihtiyaçlara yanıt verme yetenekleri tarafından belirlenir. Nitekim bugün kurultayları gündeme getiren dinamik, sermaye saldırılarına karşı etkili bir karşı koyuşun örgütlenmesi ihtiyacıdır. Sınıf hareketini il, bölge, ülke düzeyinde merkezleştirme ve koordine etme zorunluluğudur. Tüm bu ihtiyaç ve dinamikler bu tür platformların oluşmasını da tazyik etmekte, sınıf hareketindeki canlanmayla beraber bu tür girişimler de boy vermektedir.

Kurultay türü oluşumların bu temel özelliklerini görmezden gelecek onun ancak bu dinamiklere dayanarak varlığını sürdüren, bu dinamikler zayıfladığında ise kaçınılmaz olarak dağılan ya da işlevsizleşen yapılar olduğunu unutarak yapılacak her müdahale sınıf hareketini ilerletmeye değil kötürümleştirmeye hizmet edecektir. Özelleştirme sorununa, işten atılmalara, sıfır sözleşmeye, genel eylem isteğine vb. sırt çevirerek bu platformlara müdahale edilemeyeceği gibi, aynı zamanda bu platformları bu dinamiklerden bağımsız olarak kurumlaştırmaya çalışmak da sonuçsuz bir çaba olacaktır.

Bir başka önemli konu da, bu platformları mümkün olduğunca tekleştirme, ileri işçilerin ana kitlesini temsil edecek ve onlara birlikte mücadele kanallarını açacak platformlar haline getirmeye çalışmaktır. Bu tür platformlar sınıf hareketindeki yükselmenin ürünü olan ve kalıcı bir kurumsallaşmaya sahip olmayan organlardır. Dolayısıyla

Emeğin Kurtuluşu Kurultayı

Emeğin Kurtuluşu Kurultayı hakkında ise henüz yeterince net bilgilere sahip değiliz. Yine de sınırlı bilgi ve izlenime dayanarak belli kaygı ve eleştirilerimizi ifade edebiliriz. İlk olarak, bu platform diğer kurultay girişimlerine karşı sektör bir yaklaşıma düşmemelidir. Bu, şubeler platformuna yapılacak devrimci müdahaleyi zayıflatacağı gibi, sınıf hareketinin yükseltilmesi amacıyla da bir katkı sunmaz. İkinci olarak, bu tür bir platform eğer sınıf hareketinin dinamiklerini gözetmeyen bir tarzda kalıcı bir platforma dönüştürülmek isteniyorsa bu yalnızca mücadeleyi ve güçleri legalize eden boş ve zararlı bir uğraş haline gelir.

Önemli olan ileri işçilerin ana kitlesinin birlikte mücadele koşullarını ve kanallarını yaratmaktır. Bu sanıldığı ve iddia edildiği gibi bir "sürü" mantığı da değildir. Zira bu tür platformların kitleleşmesinin

en önemli koşulu sınıf içindeki mücadele eğiliminin, buna bağlı olarak da arayışların artmasıdır. Eğer bu yoksa bu platformlar da etkisiz ve işlevsiz olacak, sınırlı bir niceliği temsil edecekler, giderek gündemden çıkacaklardır. Bu yüzden ana gövdenin olduğu yerde olmak, bütün devrimci öncü işçileri de buralarda olmaya çağırarak, bu tür platformlara müdahale açısından en devrimci yaklaşım olacaktır.

Komünistler, ileri işçi platformlarına müdahale edeceklerdir. Bu müdahalenin ana eksenini ise parti, devrim ve sosyalizm fikrini yaygınlaştırmak çabası oluşturacaktır. Komünistler bu platformları sınıf hareketinin önündeki ideolojik, politik ve örgütsel bariyerlerin kırılması çabası açısından etkili bir araca dönüştürmeye çalışacaklardır. Bu bakış doğrultusunda şovenizme ve sendikalist reformizme karşı mücadeleye özel bir önem verecekler, tüm bunları ise sınıf hareketinin güncel taktik sorunlarına yönelik bir önderlik gücüyle birleştirmeye çalışacaklardır.

Bugün bu platformların sınıf mücadelesinde bir kaldıraç rolü oynayabilmesi, sendika bürokrasisinin ve reformizmin etkisinin kırılmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu platformları yukarıdaki perspektifler doğrultusunda mücadeleci bir platform haline getirmenin ilk ve en önemli koşulu budur.

- Bu platformlar devrim ve sosyalizm propagandası açısından bir silaha dönüştürülmelidir. Şovenizme ve reformizme karşı mücadeleye özel bir önem vermedirler.
- Bu platformlar önlerine özelleştirmeye, işten atılmaya, düşük ücret politikalarına, sendikasızmaya karşı ve Kürt halkının özgürlüğü, kamu emekçilerinin grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için vb. sınıfın genel direnişini örgütlemeyi temel bir görev olarak almalıdırlar. Bu amaç doğrultusunda tekil direnişlere önderlik etmeli, bu direnişlerle dayanışmayı örgütlemeli ve tek tek direnişleri genel-leştirmeye çalışmalıdır.
- Bu platformlar diğer emekçi kesimlerin, öğrencilerin mücadelesiyle sınıf hareketini birleştirmeyi özel bir görev olarak kabul etmeli, bu kesimlerin temsilcilerinin de içinde yer alacağı bir genel grev-genel direniş koordinasyonu oluşturmalıdır.
- Bu platformlar, tabanının birimler temelinde seçilmiş temsilcilerinden oluşmalı, kendi yürütmesini bu temsilciler arasından seçmelidir.

Tüm bunların sağlanabilmesi, bu platformların sendika bürokrasisinin ve reformizmin etkisinden çıkarılabilmesi için, yukarıdaki perspektifler temelinde tüm devrim güçleri birleştirilmeye çalışılmalı, bu amaç doğrultusunda bir devrimci iş ve güç birliği zorlanmalıdır.

Toplu Sözleşme Dönemi Yaklaştı

Sendika ağaları "yok" satmalı

Yeni bir toplu sözleşme dönemine giriliyor. Kamu işletmelerinde ve özel sektörde çalışan yüz binlerce işçi ve emekçiye ilgilendiren bu toplu sözleşme dönemi sınıf hareketliliği için büyük önem taşıyor.

Saplandığı siyasi ve ekonomik kriz batağından, işçi ve emekçilerin üzerine basarak kurtulmayı planlayan sermaye devleti, bu sözleşme döneminde de sıfır sözleşmeleri dayatmaya çalışıyor.

Enflasyonun üç haneli rakamları çoktan geçtiği, işsizliğin rekor boyutlara ulaştığı, iş güvencesinin ve güvenliğinin kalmadığı, sendikal hak ve örgütlülüklerin en aza indirildiği bu dönemde, sermaye, sözleşmeleri bir silah olarak kullanıp faturayı işçi sınıfına çıkarmaya çalışıyor.

Hain sendika bürokrasisi sermayeye uşaklığını burada da gösteriyor. Bir çok işkolunda sendika bürokrasisinin istediği en üst artış oranı bile enflasyonun altında. Bu tekliflere karşı işverenin ve hükümetin önerdiği sıfır veya sıfıra yakın artış oranları, sonuçta son derece düşük artışlarla bu sözleşme döneminin kapatılmasını amaçlamakta.

Görüşmeler sonrasında ortaya çıkan sözde anlaşmazlıklar ve tıkanmalar sendika bürokratlarının görüntüsünü kurtarmayı hedeflemekten öteye gitmemektedir.

İstedikleri zam oranları ve yapılan "sıkı" pazarlıklar, görüntüde, sermayeyi "zora sokacak", ama sonuçta işverenin gönlündeki rakama razı olunacak. Bu senaryolar sınıfı ihanetin senaryolarıdır; pazarlıklar sınıfın satılması pazarlıklarıdır.

Bu satışı ancak işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesi durdurabilir. Emek cephesi hak ve özgürlüklerini, ancak sermayeye ve onun uşaklarına karşı vereceği birleşik-militan mücadelesi ile kazanabilir. İşçi sınıfı şalterleri indirerek vereceği yanıtla, sermayenin tüm oyunlarını bozabilecek tek güçtür.

"Sınıfa Karşı Sınıf, Kapitalizme Karşı Sosyalizm!" bilincinin sınıf saflarında yükseltilep eylem hattına taşınması gerekir. Emek cephesinde son günlerde yükselen eylem grafiğinin sendika bürokrasisinin denetiminden kurtarılıp, "Genel Grev-Genel Direniş" şiarıyla birleştirilmesi sağlanmalıdır.

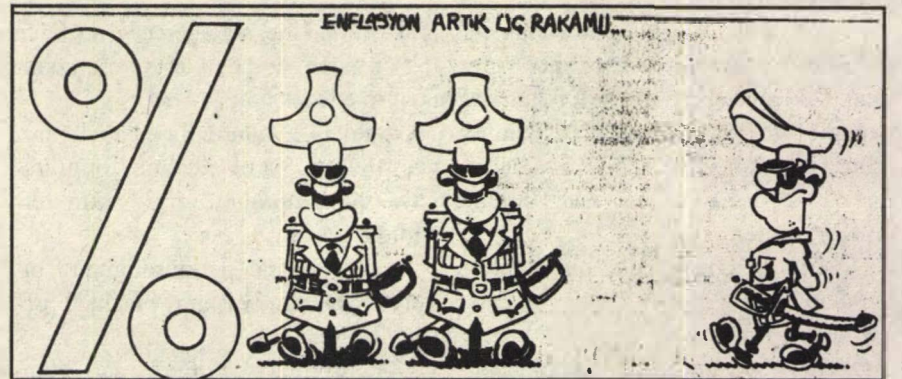
İşçi ve emekçilerin nihai kurtuluşu; proletarya diktatörlüğü altında, insanın insanca yaşayabileceği, sınıfsız, sömürsüz bir düzende yani sosyalizmdir. Parti, devrim ve sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfı komünistlerle birleşmeli ve sermaye devletini kendi batağında boğmalıdır.

KAN ve GÖZYAŞI BÜTÇESİ

"Bu bütçe meclisten geçmez. Geçerse Türkiye'de iç savaş çıkar. Kaçacak delik ararlar. Bu bütçenin altında kalırlar. Polisiye tedbirlerle uygulayabileceklerini sanıyorlar. Askeri dönemde bile bunu yapamadılar. Başbakan çevresindeki yağcılarının etkisiyle ateşle oynuyor."

Bu sözler Şemsi Denizler'e ait. Bütçe tasarısı açıklandığı günlerde Denizler, bu "zehir zemberek" açıklamada bulunmuştu. Açıklamanın özü sınıfı yatıştırmaya ve oyalamaya dönüktür. Sendika ağalarının bu klasik taktiği son Ankara yürüyüşünde sendika ağalarını vuran silaha dönüşüncü artık bütçeden de söz etmez oldular. Sermayeyi, sınıfın muhtemel direniş ve ayaklanmalarına karşı uyaran Denizler, bu uyarının kendileri için de geçerli olduğunun bilincindedir. Denizler "Kaçacak delik ararlar" derken haklıdır. Kuşkusuz Denizler, kaçacak delik arayanların arasında kendilerinin de olacağını söyleyemezdi. Bunu ancak Ankara yürüyüşü doğrulayabilirdi.

Sendika ağaları, sermaye sınıfıyla aynı gemide yer aldıklarının son derece bilincindedir. Sendika ağalarını telaşlandıran bu gerçekliktir. Sınıfın yükselen öfkesinin gazabından kurtulamayacaklarını çok iyi bildiklerinden sermayeye ateş

püskürüyorlar. "Polisiye tedbirlerle uygulayabileceklerini sanıyorlar" derken Denizler, sınıfın gücünü ve öfkesini sermayeye hatırlatmakla kalmıyor, bunun ateşle oynamak olacağı yönünde de uyarıyor. Denizler'in uykularını kaçırarak hiç kuşkusuz bütçenin kendisi değildir. Onu asıl korkutan ve "zehir zemberek" açıklamalar yapmaya iten bu bütçenin yol açacağı sonuçlardır. Zira bu bütçe işçi sınıfını ve emekçileri açlığa ve sefalete mahkum ediyor. Düzenin tüm bunalımını işçi sınıfına ve kamu çalışanlarına fatura eden bütçe, bu özelliğiyle tastamam bir haraç toplama bütçesidir. Bütçenin gelir kalemleri, işçi sınıfından ve emekçi kitlelerden vergi adı altında alınan haraçların artırılması ile ücret ve maaşların dondurulmasından elde edilecek soyguna dayanıyor. Sosyal hakların gaspıyla elde edilecek kesintiler de bu soygunun yüklü bir kalemini oluşturuyor. Sermayeye kaynak aktarımı olan bu bütçenin en yüklü giderlerini dış borç ve faizlerin ödenmesi oluşturmaktadır.

Bu özelliğinden dolayı '95 bütçesi dış borç ve faiz ödeme bütçesi olarak da adlandırılıyor. Bu bir gerçeği ifade etmekle birlikte dış borç ödemeleri Türkiye kapitalizminin değişmez kaderidir. Bu bütçenin asıl ayırt edici özelliği ise bir savaş bütçesi olmasıdır. Şemsi Denizler'in "iç savaş çıkar" uyarısının gerisinde bu savaş bütçesi gerçeği duruyor. Çünkü bu bütçe aynı zamanda sömürgeci kirliliğin finansman bütçesidir. Askeri harcamalar dış borç ödemelerinden sonra en büyük miktarı oluşturuyor. Sömürgeci savaşın faturası emekçilere çıkarılmak isteniyor. Sömürgeci rejim bu soygun bütçesini ancak işçi sınıfına ve emekçilere savaş açarak uygulayabilir. Denizler, "polisiye tedbirlerle uygulanabileceğini sanıyorlar" derken istemeden bu gerçeğe parmak basmak zorunda kalmıştır. Sorunun asıl özü de bu noktada düğümlenmiştir. Proletarya bu savaş bütçesini ancak devrimci iç savaşla engelleyebilir.

İnsanlık suçları tazmin edilemez!

Özgür Ülke'ye bombayı koyan devletin eli idi. Sözü edilen devlet Kontrgerilla Cumhuriyeti'dir. Bu adlandırmadan sonra ayrıca kanıt gerek yoktur. Kanıt gereksinme duymayan herkes, bunu hemen ve kesin biçimde iddia etti. Saldırının ertesi günü Ülke; "Fail devlettir" diyordu. Komünistlerce Kızıl Bayrak'ın "Sömürgeci Düzen Kanla Besleniyor!" başlığını attıkları kapak yazısında; "Saldırının MGK'nin katliam politikasına devam kararı alınmasının ardından gerçekleşmiş olması iki olguyu net biçimde gösteriyor. Saldırının faili eli kanlı sömürgeci sermaye devletidir. Ve buna benzer saldırılar önümüzdeki süreçte de artarak yaşanacaktır." tesbitini yapıyorlardı.

Ayrıca kanıt gerekmiyordu. Kanıt, bu devletin sahibi olan sınıfın çevresine mikrop saçan çürümüşlüğündeydi. Kanıt, buna rağmen bu sınıfın, kan içerek bir zaman daha varlığını sürdürmesine hizmet edecek bir devlet yapılanmasını kurabilmiş olmasındaydı.

Ayrıca kanıt gerekmiyordu ama, o da kısa zamanda ortaya çıktı. Çünkü suçlar uzun zaman gizlenemezdi. Başbakanın yazılı emri Ülke'ye ve onun sayfalarından tüm dünyaya ulaştı. İlk günden beri "Ben yapmadım" diyemeyen devlet, yazılı emir konusunu da inkardan gelemedi. Tersine, "tazminat" ödeneceği yönünde açıklamalar yaparak bir bakıma resmen üstlenmiş oldu. Sonradan, iyice teşhir olacaklarını farketmiş olmalı ki kısa sürede döngeri ettiler.

Diyelim ki Özgür Ülke'nin zararını karşıladılar!

Hangi birini?

Özgür Ülke yanıp yıkılan bir binadan,

Yangın yerine döndürdüğünüz bir yurdu yeniden yaşanır bir hale getirebilir misiniz?

içindeki makine, araç-gereç ve arşivden ibaret mi ki, üç-beş kuruş verip zarar tazmin edeceksiniz?

Özgür Ülke, yıllardır bombaladığınız, yakıp yıktığınız bir ülkenin, toplu imhaya tabi tuttuğunuz bir halkın feriyadıdır.

Yangın yerine döndürdüğünüz bir yurdu yeniden yaşanır bir hale getirebilir misiniz?

Göçerttiğiniz köylüleri geri dön-

dürebilir misiniz?

'38'de "süngü uçlarında dona kalan, bebelerin ilk gülüşleri"ni unutmadık. Hiç bir zaman da unutulmayacak. Ama son 10 yıldır katlettiğiniz insanları tekrar canlandırabilir misiniz? Gözünü oyduğunuz, sürüklediğiniz, başına barsarak resimler çektiğiniz insan ölülerini ne yapacaksınız?

Binlerce Kürt öldürdünüz. Bunun belki yüzlercesi PKK gerillasıydı.

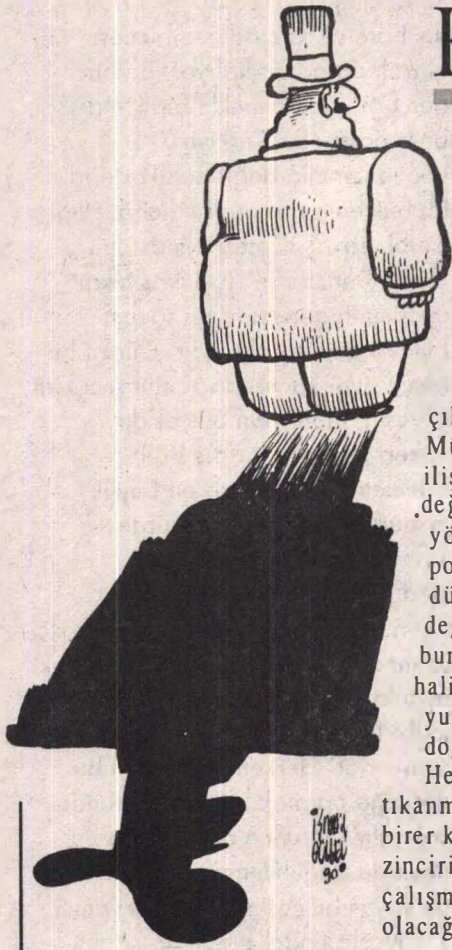
Onlarcası Özgür Gündem ve sonra Özgür Ülke çalışanıydı. Geri getirebilir misiniz?

Ama sizin sözünü ettiğiniz "para olarak karşılığı"ni ödemektir zaten. İnsan yaşamının, onurunun, sevgisinin, her türlü insani değer için para olarak karşılığı. Tıpkı kelle avcılarınıza ödediğiniz "parça başı" ücret gibi. Kelle başına. Çünkü siz "insan"ın anlamını çoktan unuttunuz. Ya da daha doğrusu, baştan beri bilmiyordunuz ki. Daha 200 yıl önce, iktidarınızın taze dönemlerinde işçiye "konuşan alet" adını takan da sizdiniz. Dirisini parayla alıp sattınız. Başınızın sıkıştığı her yerde de kiralık katillerden terör şebekeleri oluşturarak kelle avcılığına çıktınız. Kokuşmuş bir ceset olarak insani duygularınız yoktur ve tazmin edebileceğinizi sanıyorsunuz.

Ama gene de hesabınız boş çıktı. Artık geçti. Hiç bir şeyi tazmin edemezsiniz. İnsanlık suçlarının sadakası olmaz. Ama bu "ödemek"ten kurtulduğunuz anlamına gelmiyor. Ödeyeceksiniz! Fakat başka biçimde. Hakkettiğiniz tek biçimde ödeyeceksiniz. Bu toplumun başından defedilerek. Ve derince bir kireç kuyusuna defnedilerek.

İşte ancak ondan sonra, yeni düzenin sahibi olan emek, kırıp döktüğünüz değerleri, iki ulus arasında tahrip ettiğiniz duyguları tamir için uğraşabilecektir. Ve Anadolu ve Ortadoğu ve dünya işte ancak ondan sonra barışa kavuşabilecek, kardeş ulusların eşitlik ve özgürlük temelindeki birlikleri kurulabilecektir. Türk ve Kürt halkları, işte ancak ondan sonra şehitleri kalplerine gömüp, birbirlerinin yüzüne ikirciksiz bakabileceklerdir...

Kontra tasarısının "düşünce özgürlüğü"

Sahte tartışmalarla gündem saptırma ve oyalama manevrası, bugün Genelkurmay'ın ve onun kukla hükümetinin bunalımı yönlendirme politikası olarak öne çıkıyor. Terörle Mücadele Kanunu'na ilişkin yapılmak istenilen değişiklik tasarısını, bu yönlendirme politikasından ayrı düşünmek mümkün değil. Gelinek noktada bir bunalım ve skandal ögesi haline gelen bu tasarı yukarıdaki vurgumuzu doğrular bir seyir izliyor. Her biri düzenin tıkanmasının ve çürümesinin birer kanıtları olan bu olaylar zincirini irdelemek ayrı bir çalışmanın konusu olacağından belirtmekle

yetiniyoruz. Gündemden "düşmeyen" ve artık bir yılan hikayesine dönüşen Terörle Mücadele Kanunu'ndaki değişiklik tasarısı tartışmaları 8. maddenin düzenlenmesi üzerinedir. Sözde düzenlenmesi istenilen madde doğrudan Kürt sorununa ilişkindir. Mevcut yasa Kürt sorununa ilişkin her türlü düşünce ifade etmeyi "bölücülük" propagandası kapsamında cezalandırmaktadır. Düşünce özgürlüğünün sağlanması olarak demagojisi yapılan bu maddeye yeni eklenen "yakın ve açık tehlike" kavramı olmuştur. Deyim yerindeyse tasarının ruhunu bu kavram oluşturuyor: "Yakın ve açık tehlike" diye tanımlayarak yaptıkları terörizm demagojisiyle düzene boyun eğmeyen her türlü muhalefeti susturmak niyetindedir.

Tasarı, "açık ve yakın tehlike" kalkanı ile ilerici, devrimci ve sosyalist basın başta olmak üzere, muhalif aydın ve sanatçılara yönelik devlet terörüne meşruluk kazandırıyor. Bir yönüyle bu tasarı, düşünce özgürlüğünden nasıl yararlanılacağına ilişkin bir MGK talimatıdır. Bu bakımdan tasarı, düşünce özgürlüğünü düzeni savunma özgürlüğü sınırları içinde serbest bırakıyor. Anayasal ve barışçı reformculuğa kapı aralayarak Kürt özgürlük hareketi karşısında kendine manevra alanı açmak isteyen sömürgeci rejim, bu tasarıyla işbirlikçi Kürt burjuvazisinin kendisini ifade etmesine hukuki dayanak hazırlamayı amaçlıyor. Karşı devrimci bir rejim kuşatmasının ürünü olan tasarı, özgürlük hareketinin almış olduğu

mesafeyle yakından ilgilidir. Tasarı, her türlü özgürlüğe düşman olan kontra rejimine yaraşır bir kontra tasarıdır. Zira tasarı, "yakın ve açık tehlike" adıyla tanımladığı bu kontra kavramla düşünce özgürlüğünün zerresini de ortadan kaldırıyor. Bu üzerinde çok oynanan "düşünce" konusuna kısaca değinmek gerekiyor. Egemen düşünce her zaman egemen sınıfın düşüncesidir. Kapitalist düzende egemen düşünce egemen sınıf olan burjuva sınıfın düşüncesidir. Çünkü egemen düşünce, egemen maddi ilişkilerin bir yansımasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla düşünce özgürlüğü burjuva sınıfın egemenlik ve sömürü özgürlüğü olarak ifadesini bulur. İşçi ve emekçi sınıflar içinse kapitalist kölelik altında yaşama özgürlüğüdür.

İşçi ve emekçiler kapitalist kölelik düzeninde düşünce özgürlüğüne iktidar savaşında kazanacağı mevzilere paralel olarak sahip olabilirler.

Esasen işçiler ve emekçiler için düşünce özgürlüğü, demokratik hak ve özgürlükler sorununun bir parçası olarak değer taşır. Burjuva toplumda tüm özgürlükler gibi düşünce özgürlüğü de proletarya ile burjuvazi arasındaki güç ilişkilerine bağlıdır. Bununla birlikte demokratik hak ve özgürlükler burjuva toplumda görelidir ve son derece kısıtlı olarak vardır. Genel olarak kağıt üstünde bir hak olarak kalır. Sonuç olarak proletarya, demokratik hak ve özgürlüklerle birlikte düşünce özgürlüğünü de ancak mücadele yoluyla kazanabilir ve mücadele yoluyla koruyabilir, güvence altına alabilir. Düşünce özgürlüğünün bir sınıfın egemenlik özgürlüğü demek olduğunu bu tasarı çarpıcı biçimde gözler önüne sermektedir. Zira tasarı, sermayenin sınıf egemenliğinin onun toplumsal düzenine boyun eğenlere "boyun eğme" özgürlüğü tanıırken, bu egemenliği tanımayanlara ya da bu düzene aykırı davranmak isteyenlere ise hayat hakkı tanımıyor.

Bu bakımdan kapitalist düzende genel olarak düşünce özgürlüğünden söz edilemez. Küçük burjuva aydınının ütopyası olan düşünce özgürlüğü istemini istismar eden kontra rejim, bu tasarıya ruhunu veren terör sopası ile bu kesimi kendine bağlamak istiyor. Kuşkusuz terör sopası sadece aydın kesimlere sallanmıyor.

Tasarıda bir demokles kılıcı gibi duran; "açık ve yakın tehlike" adlı terör sopası sınırsız bir keyfiyete sahiptir. İlerici ve devrimci sesleri boğmaya ve teslim almaya dönük olarak sayısız ceza kanunları var. Bu tasarının diğerlerinden farkı, devlet terörüne hukuki kılıf olmasıdır. Başka bir deyişle, tasarı nezdinde itibarını yitiren sermaye devleti, zulüm siyasetini tüm topluma dayatma noktasına gelmiştir. Sermaye devletinin bugün geldiği nokta, kırılma ya da çark etme sürecine girmiştir. Terorist yasa tasarısını bu sürecin ışığında değerlendirmek gerekiyor. Bu satırlar kaleme alındığı sırada bu tasarı koalisyon ortakları arasında anlaşmazlık konusu olmaya devam ediyordu. Muhtemelen bu tasarı yasalaşacaktır. Ama söz konusu olan bu tasarının yasalaşıp yasalaşmaması meselesi değil, onun bir ihtiyaç olarak gündeme getirilmesidir. Acil önemde olan nokta budur.

RP üzerine senaryolar ve sermaye düzeni

Emekçi kitlelerin düzene karşı yükselen tepkilerini, İslami bir havuza akıtıp "Allah"ın sopası ile düzene bağlaması için beslenen RP ve diğer İslami örgütler, son günlerde yoğun bir devlet-basın kuşatması altındalar. Başbakan Çiller'in mal varlığını araştırmak için kurulan TBMM araştırma komisyonu RP'nin "bilinmeyen" yolsuzluklarını birer birer ortaya çıkarmaya, tekeli sermaye basını da bunları birinci haber yapmaya başladı. Bu kuşatma ile asıl hedeflenen nedir? "Şeriat" tehlikesine karşı "laik" kemalist devlet hareketi mi geçiyor? "RP'yi de DEP gibi kapatırım" diyen Çiller, kimlere mesaj vermeye çalışıyor?

Öncelikle, bu kuşatma sonrası RP'deki bazı değişikliklerin altını çizmek gerekiyor; gerçek ya da yalan ortaya atılan iddiaların sonucu, RP gerek iç gerekse de dış politikaya yönelttiği "sivri" eleştirileri artık yapamaz oldu. Tabanını eskiden bu tür politikalar üzerinden örgütleyip seferber ediyordu, şimdi "Karalama kampanyalarına karşı birlik olalım, biz birbirimizi tanıyoruz" diyor. "Düzeni değiştireceğiz" söyleminin yerini "Bu iktidarı devireceğiz" söylemi alıyor. Ve, herhalde bu iddiaları yanıtlama çabasından olsa gerek, özelleştirme yasası için iptal davası açmaya vakit bulamıyor. Bütün bunlar düzen açısından kısa günün karlarıdır.

Orta vadede ise bu kampanya tüm düzen partilerinin "radikal" kanatlarını kontrol etmelerini ve kriz koşullarında bütünüyle "tekeli sermaye devleti" politikasına uyumlu hale getirmeyi amaçlıyor. MIT ve diğer araştırma komisyonları, bütün partilerin, bütün pisliklerini en ince ayrıntısına kadar biliyor, raporlarını hazırlıyor. Hizanın bir adım dışına çıkanlar, MGK talimatları doğrultusunda şantajla hizaya getiriliyor. Gerçekte RP'yi kapatmanın düzen açısından çok daha büyük

riskleri beraberinde getireceğini onlar da biliyorlar. Fakat, tabanını oluşturan yoksul emekçiler ve radikal İslamcılarının taşıdığı potansiyeli daha sıkı denetim altına alması ve gerektiğinde bastırması için sıkıştırmak istiyorlar. RP'nin tabanını ülke sorunları temelinde değil, laik-İslamcı gerilimi temelinde örgütlemesi için uygun zemin hazırlıyorlar.

Ve uzun vadede, devletin resmi ideolojisine bağlı fakat siyasi iktidarların yolsuzlukları nedeniyle RP'ye kayan küçük burjuva seçmen kitleye RP'nin pisliklerini göstererek tekrar merkez sağ veya sol çizgiye çekmeyi amaçlıyor. Dini duyguların istismarı sonucu yapılan yolsuzlukların ahlaki sorumluluğunun daha ağır olacağını hesaplıyorlar. Özellikle bu saldırı ve yıpratma politikası, sosyal demokratların yeniden toparlanma çabalarını, birleşme, yeni lider arayışları, koalisyondan ayrılma vb. ile birlikte yürütülüyor. Tekeli sermaye basını, kendini yenilemiş bir sosyal demokrat partinin, RP'nin yerini alması gerektiğini propaganda ediyor.

Her geçen gün daha da boyutlanan saldırılar karşısında işçi ve emekçi kitlelerin emek-sermaye çelişkisi temelinde saflaşması düzen açısından en büyük tehlikeyi oluşturuyor. Bu po-

tansiyelin altını oymak, emekçi kitleleri suni çelişkiler yaratarak bölmek mümkün. Tekeli sermaye devleti bir yandan şovenizm zehiri ile Kürt-Türk çatışması yaratıp emekçileri devletin kolluk kuvvetlerine bağlamaya çalışıyor. Diğer yandan laik-İslamcı, Alevisünni saflaşması temelindeki gerilimi arttırarak birleşik mücadelenin dinamiklerini bölmeye çalışıyor.

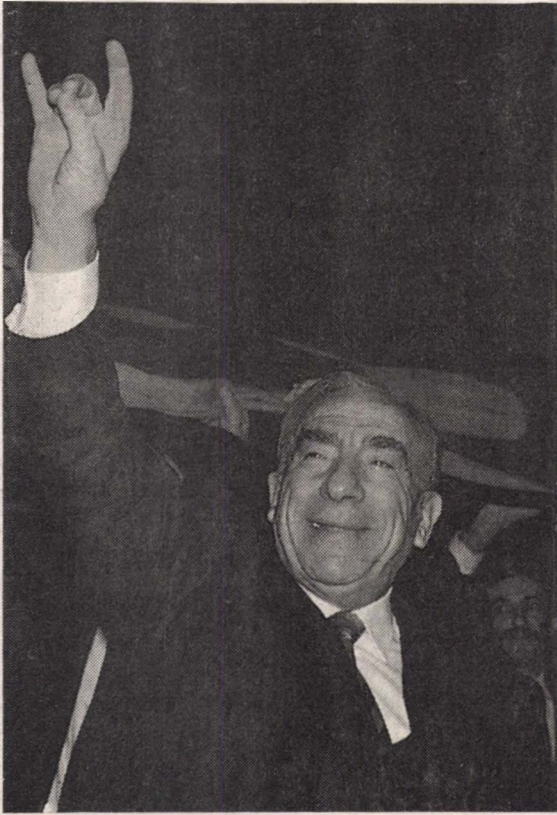
RP'nin ekonomik ve siyasi sorunlar temelinde örgütleyip, harekete geçirdiği kitle, olası bir RP iktidarında da sorunların çözülmediğini gördüğünde, sistemin tüm yamalarının patlayacağı ve kitlelerin radikalleşeceği, burjuva teorisyenlerin de itiraf ettiği bir gerçektir. O nedenle tekeli sermaye düzeni yakın bir RP iktidarını istemiyor. Öncelikle RP kitlelerinin "din" afyonuyla iyice zehirlenmesini ve uyuşturulmasını sağlamaya çalışıyor. RP'de bu mesajı almış görünüyor. Erbakan hoca son açıklamalarında; "bölücü ve komünist eğilimlerin, dinsizlikten beslendiğini, devletin dindar insanlardan korkmaması" gerektiğini söyleyen demeciler vermeye başladı bile.

İşçi ve emekçiler, artık "dinin" sarıklı veya şapkalı olarak düzenin sömürüsüne hizmet ettiğini görmek zorundadır. Bizlere öldükten sonra "cennet" vaadedenler bu dünyada "cehennem" azabı çektiriyorlar. Kaderimize razı olup boyun eğmemizi istiyorlar. Yarattığımız bütün zenginliklere el koyup bizleri açlığa mahkum ediyorlar. Oysa ki, şanlı mücadele tarihimiz de gösteriyor ki, haklarımız için savaştığımız oranda kazanırız. Ücretli kölelik düzeni de, geçmişteki tüm sömürü düzenleri gibi yıkılmaya mahkumdur. İşçi ve emekçilerin komünist dünyası vaadedilen tüm cennetlerden daha gerçek ve güzel olacaktır.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşasın Sınıfsız, Sömürsüz Emekçi

MHP'nin '80 sonrası misyon bunalımı

Karşı-devrimci darbenin MHP değil de, faşist askeri cunta aracılığıyla örgütlenmesi, benzer bir misyona ve işleve sahip olan MHP'yi hem misyonsuz (devleti ve düzeni komünist yıkıcı tehditten kurtarma), hem de işlevsiz (devrimci harekete ve genel olarak sol kitlelere yönelik katliamlar) bıraktı. Bu durum ve sonra da devrimci hareketin yenilgiye uğrayarak düzen için yakıcı bir tehdit olmaktan çıkması, MHP'yi '80'lerin sonuna kadar yaşayacağı derin bir misyon ve kimlik bunalımı içine itti. Kitle, tabanı ve kadro düzeyinde yaşadığı dağılma bu bunalım tarafından beslendi ve onu daha da besledi.

Bu da, MHP'nin soy faşist ideolojisinin toparlayıcı bir işlev görmesinin önüne ek engeller çıkarttı.

MHP faşist bir kitle tabanına dayanmadan '80 öncesindeki işlevini yerine getiremez, "sivil" faşist bir terör örgütü olarak yaşama gücü bulamazdı. MHP işlevini, dayandığı tabanın -kasabalar-da mülksüzleşme tehdidini yaşıyan geleneksel küçük burjuva kesimlerin radikalizmini ve gerici sınıf özlemlerini (mülkiyet düşmanı, dinsiz solcu komünistlerin ezilmesi) tekeli sermayenin çıkarları doğrultusunda seferber ederek yerine getiriyordu. Bu radikalizm ve özlemler ise, aynı zamanda iktisadi kriz koşulları tarafından besleniyordu. '80'lerin sonlarına kadar, MHP'nin üzerinde yükseleceği bu tür bir taban radikalizminin koşulları da çok güçlü değildi. Burada devrimci hareketin (komünist tehdidin) ezilmesi, iktisadi krizin hafiflemesi vb. etkenlerin radikalizmi törpülemesi kadar, düzenin, eski radikal eğilimleri tek bir "liberal" potada -ANAP- içinde eriterek yumuşatmada gösterdiği başarının da payı vardı. Tüm bunlara ek olarak, ANAP hükümeti döneminde de sürdürülen "80 öncesi anarşiyi ve kavgacı partileri mahkum etme" taktiği, MHP'nin sadece toplumun geniş kesimlerinden değil, yanısıra kendi eski tabanından da tecritini derinleştirdi. '87 yılında eski parti liderlerinin siyaset yasaklarının kalkması konusundaki "evet-hayır" oylamasında en yüksek "hayır" oylarının MHP'nin eski kalelerinden çıkması, bu açıdan kaydedilmesi gereken bir noktadır.

Ama '80 sonrasında faşist hareketin devlet ve toplum içindeki gücünü ve potansiyel birikimini, MHP'nin yaşadığı süreç üzerinden açıklamak doğru olmaz. '80 sonrasında yukarıda sıraladığımız nedenlerle kendini bir dönem için MHP üzerinde somutlamasa da, toplum içindeki faşist güç ve potansiyel, başta faşist devletin varlığı ve toplumu yukardan aşağıya biçimlendirme çabası nedeniyle hep diri, hep kuvvetli kalmıştır. Yanısıra, karşı-devrimci burjuva gericiliğin her rengi, her türü,

ANAP hükümetinin çözülüşüne kadar, tekelci sermaye devletinin,

MHP'nin önüne tarihsel misyonu doğrultusunda somut görevler koyup, özel olarak önünü açtığı söylenemez.

Ama ANAP hükümetinin çözülüşü ve erken genel seçimlerin gündeme getirilmesi ile birlikte, düzenin yeni dönemdeki ihtiyaçları

ve bu doğrultuda oluşturacağı yeni siyasal şekillenme içinde

MHP'ye özel bir konum biçti ve önünü açtı.

"liberal" ANAP, "islami" RP, "muhafazakar" DYP, "sosyal demokrat" SHP, faşist hareketin -gerekli özel koşullar oluştuğunda- üzerinde gelişeceği potansiyel zemini ve dinamikleri sürekli beslemiştir.

MHP'nin yeniden toparlanması

MHP'nin '80'lerin sonuna doğru yeniden toparlanma içine girmesi -oy oranları '87'de %2, '89'da %4- öncelikle, ANAP döneminde yukarıya doğru sınıf atlama hayalleri gerçekleşmeyen, tersine, aşağıya doğru sınıf atlamının eşliğine gelen geleneksel tabanın "merkez" partiden -ANAP- uzaklaşarak daha radikal ve acil çözüm politikalarına yönelme eğilimleri ile ilgiliydi. MHP'nin '89'daki oy artışlarının en çok, eskiden de güçlü olduğu bölgelerde gerçekleşmesi bu eğilimin bir ifadesiydi. Ama bu eğilim, MHP'yi biraz hareketlendirdiyse de aynı yıllarda asıl RP'nin beslendiği dinamik oldu.

MHP'nin asıl yükselişi, geleneksel tabanındaki radikalleşme eğilimleri ile ilgili olmakla birlikte, düzen içindeki yeni dönem misyonu ve bu misyon doğrultusunda tekeli sermaye devleti tarafından özel olarak görevlendirilerek önünün açılması sonrasında gerçekleşti. '90'ların başında MHP'nin yükselişinin ve yükseltişi koşullarını oluşturan, biri temel diğeri ise daha tali, iki önemli gelişme sözkonusudur. Bunlardan birincisi, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve giderek devleti tehdit eder boyutlara ulaşması, buna paralel olarak Türk kitleler içinde doğal ve suni yollardan körüklenen şovenist Türk milliyetçiliği. İkincisi ise, SSCB'nin dağılmasıyla birlikte, orta Asya ve Kafkaslardaki "Türki" cumhuriyetlere yönelik olarak Türkiye'nin emperyalizme taşeronluk hesapları ve yanısıra iç politik malzeme olarak da pompalanan ırkçı "turan" hayalleri. Her iki konuda da bizzat devlet eliyle estirilen milliyetçi-ırkçı, şoven rüzgarlar, MHP'nin üzerinde gelişeceği verimli bir siyasal iklim oluşturdu.

MHP'nin yeni dönem misyonu ve devlet tarafından önünün açılması

'80'lerin sonları ve '90'ların başlarında, düzenin Kürt sorunu ve dış Türkler sorunu çerçevesinde yükselttiği genel şovenist-milliyetçi dalga içinde MHP, tabanını hareketlendirerek toparlamaya başladı. MHP'nin yeni dönem misyonu böylece şekil kazanmaya başladı: "Bölücü tehdide karşı vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü korumak" ve "sadece 60 milyonluk Türk dünyasının lideri olarak tüm dünya Türklerini birleştirmek".

ANAP hükümetinin çözülüşüne kadar, tekeli sermaye devletinin, MHP'nin önüne bu misyon doğrultusunda somut görevler koyup, özel olarak önünü açtığı söylenemez. Ama ANAP hükümetinin çözülüşü ve erken genel seçimlerin gündeme getirilmesi ile birlikte, tekeli sermaye devleti, düzenin yeni dönemdeki ihtiyaçları ve bu doğrultuda oluşturacağı yeni siyasal şekillenme içinde MHP'ye özel bir konum biçti ve önünü açtı.

Bu durum, herşeyden önce Kürdistan cephesinde UKM'ye karşı sömürgeci savaşın yeni dönem ihtiyaçları, emperyalizmin taşeronluğunu yapmak için Orta Asya ve Kafkaslar'a yönelik daha aktif bir dış politikanın ihtiyaçları, Türkiye cephesinde sömürgeci savaşın cephe gerisini sağlam tutmanın yanısıra sınıf mücadelesini de dizginlemenin bir aracı olarak şovenist milliyetçiliği körüklemekle ihtiyaçları ve yanısıra iç ve dış politikada çeşitli manevra ve denge ihtiyaçları çerçevesinde belirlendi. MHP'nin RP ile seçim ittifakı içinde meclise sokulması, DYP-SHP hükümetinin yanına "dışardan" üçüncü ortak olarak yerleştirilmesi, devlet içinde her düzeyde kadrolaşmasının sağlanması, parti örgütlenmesinin geliştirilmesi için devlet tarafından maddi ve diğer yollardan desteklenmesi; tüm bu

MHP '80 öncesinde düzene sivil faşist terör organı olarak hizmet ediyordu. İşlevi, dizginsiz bir terör ile kitleleri sindirmek ve devrimci yükselişin önünü kesmekti. MHP bununla birlikte, kendisinin iktidarda olacağı ya da iktidardan pay alacağı bir faşist devlet ile işçi hareketine ve devrimci harekete karşı-devrimci esas darbeyi vurma görevine talipti. Ama düzen, sınıf mücadelesinin koşullarını ölçüp biçip hesabını yaptıktan sonra, karşı-devrimci esas darbeyi vurmada faşist askeri cunta iktidarını tercih etti. Bu, MHP'nin iktidar dışı, sivil faşist güçlerin devre dışı bırakılması anlamına geldi. MHP'nin iktidarı ve yöntemleri, geleceği belirsiz, uzun, yıkıcı bir iç savaş göze almak demektir. Düzen bu yolu, diğer bütün imkanları tüketip de devrimci hareketi ve işçi muhalefetini buna rağmen ezemediği koşullarda son çare olarak tercih edebilirdi.

12 Eylül darbesinin kısmen MHP'ye de yönelmesi, esas olarak, faşist askeri cuntanın yüzüne taktığı "tarafsızlık" maskesini meşrulaştırma ihtiyacından kaynaklandı. Yanısıra, askeri cunta MHP'yi kendi iktidarına içkin bir faşist güç olarak görüyordu ve bu yüzden de MHP'ye geçmiş hizmetlerinin diyetini ödemek gibi bir niyetleri yoktu.

Karşı-devrimci darbenin faşist askeri cunta aracılığıyla örgütlenmesi, MHP'nin '80 sonrasında yaşadığı ilk dönem süreçte tayin edici bir rol oynadı. Karşı-devrimci darbenin MHP değil de, faşist askeri cunta aracılığıyla örgütlenmesi, benzer bir misyona ve işleve sahip olan MHP'yi hem misyonsuz (devleti ve düzeni komünist yıkıcı tehditten kurtarma), hem de işlevsiz (devrimci harekete ve genel olarak sol kitlelere yönelik katliamlar) bıraktı. Bu durum ve sonra da devrimci hareketin yenilgiye uğrayarak düzen için yakıcı bir tehdit olmaktan çıkması, MHP'yi '80'lerin sonuna kadar yaşayacağı derin bir misyon, kimlik, çizgi bunalımı içine itti. Kitleleri, tabanı ve kadroları düzeyinde yaşadığı dağılma bu bunalım tarafından beslendi ve onu daha da besledi.

MHP'nin kitleleri ve tabanı, partileri kapatılmasına ve partili kadroları tutuklanmasına rağmen, faşist cuntanın '80'li yıllardaki en aktif destekçisi oldular. Temel siyasi güdülerini "komünistlerin ezilmesi, istikrar, ve güçlü devlet" idl. Onlar faşist askeri cuntada kendi partilerinin iktidarını gördüler. Cuntaya verdikleri destek, MHP'nin faşist "ülkü"sünün özüne bir bağlılığı aslında. Bu gerçeği daha sonra cezaevlerindeki faşist kadrolar da anlayıp, önce "küstükleri" devlet ile yeniden "barışmanın" yolunu tuttular.

Kitlesinde MHP'den uzaklaşıp faşist devlete destek vermenin yanısıra, misyon ve kimlik bunalımının yarattığı sarsıntı ve arayış içinde hem tabanda hem de kadrolarda islama yöneliş eğilimi yaygınlaştı.

olgular, kendisine biçilen yeni dönem misyonu doğrultusunda MHP'nin devlet ve düzen içinde konumlandırılmasının yüzeydeki görüntüleri idi.

Devletin bu dönemde hem iç hem dış politika yönelişleri faşist MHP'nin çizgisiyle büyük ölçüde paralellik taşıyacaktı. Bu durumda, devlet, Türkes ve çevresindeki faşist güruhun hizmetlerinden daha sistemli, daha kapsamlı tarzda yararlanma yolunu tuttu.

Devletin MHP'ye biçtiği yeni dönem misyonunun ana halkası, UKM'ye karşı sömürgeci savaşın yeni dönem ihtiyaçları çerçevesinde şekillendi. Bu ihtiyaçlar; özel savaş aygıtının politika ve taktiklerinin, Kürt halkına yönelik dizginsiz bir terör çizgisinde derinleştirilmesi, bu aygıtı örgütlenme ve kadrolarının yeni politika ve taktikler doğrultusunda biçimlendirilmesi, Kürdistan çeperinde, özellikle Türk ve Kürt kitlelerinin birarada yaşadığı Erzincan, Elazığ, Kars, Erzurum vb. kent ve kasabalardaki Türkler içinde faşist bir tepki birikimi ve yığınak

örgütlemek. Bununla hem Kürt kitleleri sindirmek hem de yarın gerekli olduğunda UKM'ye karşı seferber edeceği 'sivil' faşist kitle gücünü hazırlamak

Türkiye cephesinde Türk kitleler içinde ırkçı-faşist tarzda bir şovenist propaganda ve örgütlenme ile sömürgeci savaşın cephe gerisinde şovenist zemini sağlam tutmak. Bunu hem metropollerdeki Kürt emekçilerini sindirerek UKM'den tecrit etmek, hem de Türk işçi ve emekçilerin sınıf mücadelesini dizginlemek için kullanmak olarak sıralanabilir.

MHP'li faşist yönetici ve kadrolar yukarıdaki görevler doğrultusunda devletin resmi ya da yarı-resmi, açık ya da gizli çeşitli terör örgütlenmeleri içinde konumlandırıldılar. Partinin "sivil" örgütlenmesinin de, gene aynı görevler doğrultusunda kendi alanından işlev görmek üzere, devletin maddi ve diğer destekleriyle önü açıldı.

Ama MHP'nin yükselişini -esas belirleyici bu olmakla birlikte- sadece devlet tarafından yukarıdan

önünün açılması etkeni ile açıklamak, faşist hareketin gelişmesinde "doğal" taban dinamiklerinin rolünü önemsemek anlamına gelir. Bu da faşist bir kitle hareketinin gelişme olasılıklarını küçümsemek sonucunu doğurabilir. Türk kitlelerinde UKM'nin gelişmesine paralel olarak yükselen şovenist milliyetçilik, özellikle Türk ve Kürtlerin birlikte yaşadıkları bölgelerde tırmanan Türk-Kürt gerginliği, bu temelde keskinleşen ve yer yer çatışmalara dönüşme eğilimi gösteren kutuplaşma, derinleşen iktisadi krize paralel olarak gitgide yoksullaşarak mülksüzleşmenin eşliğine gelen geleneksel küçük burjuva kesimlerin radikalleşmesi, kentlerde işsizliği ve kültürel uyumsuzluğu derinden yaşayan kır kökenli işsiz, lumpen proleter ve alt küçük burjuva gençlik içinde gelişen gerici-radikal eğilimler, tüm bu unsurlar, MHP'nin tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda militarist tarzda seferber etmesine hazır ya da yatkın durumda olan faşist kitle dinamiklerinin bir ifadesidir.

MHP devlet ilişkisi üzerine

"Sivil" faşist hareket '80 öncesinde de tekelci sermaye ve devletin çıkarlarından ve yönlendirmesinden bağımsız hareket etmiyordu. '80 öncesinde aralarındaki ilişki, kendisini, devletin daha çok yarı-resmi ve gizli terör aygıtları ile (MİT, Kontrgerilla vb.) ve MHP'nin bazı üst kadroları aracılığıyla "dışarıdan", "dolaylı" yönlendirmesi olarak ortaya koyuyordu. İçinde bulunduğumuz dönemdeyse, geçmiştekinin ötesinde, aralarında çok daha organik, örgütlü, merkezi ve sistemli bir "iççe geçmişlik" olgusu söz konusudur. Geçmişin "sivil" faşist güçleri, devletin resmi ya da yarı resmi, gizli ya da açık terör aygıtları içine tavandan ve tabandan yerleştirilmişlerdir. Özel tim ve kontrgerilla MHP'li kadrolardan oluşmaktadır. Polis örgütlenmesi içinde ağırlıklı konumdadırlar. Yeni açılan polis kadroları için başvuruların önce MHP örgütlerine yapıldığı ve atamaların onların da onayıyla gerçekleştirildiği bilinmektedir. Ordu, MİT, devlet bürokrasisi içinde MHP'li kadroların çeşitli düzeylerde ağırlıklı konumları vardır. Bu "iççe geçmişlik" sadece MHP'lilerin devlet örgütlenmesi içindeki kadrolaşmalarında değil, yanısıra "sivil" parti ve ocak örgütlenmelerinin devletin resmi terör aygıtları ile kesin bir işbirliği içinde ve onların doğrudan yönetimi altında çalışmalarında da kendisini dışı vurmaktadır.

'80 öncesine göre devlet ile "sivil" faşist güçler arasındaki ilişkide olan değişimi açıklamak önemlidir. Bunun temelinde '80 sonrasında devletin çekirdek militarist aygıtının ve bir bütün olarak da burjuva siyasal rejimin örgütlenmesindeki değişiklik yatmaktadır.

'80 sonrasında devlet, kendi militarist çekirdek aygıtını içgüvenlik ve iç savaş tehdidi düzenine göre, bütünüyle profesyonel tarzda yeniden örgütlemiştir. Burada, devletin asli işlevi olan terör aygıtlarının hem tahkim edilmesi, hem de -sınıf mücadelesi dersleri ışığında- reorganize edilmesi söz konusudur. Önce karşı devrimin sonra da sömürgeci savaşın pratiği içinde bu tahkim ve reorganizasyon pekiştirilmiştir. Devlet, düzeni ayakta tutmanın ve işler kılmanın temel dayanağı olacak tarzda, kendi içinde uzmanlaşmış her türlü terör aygıtını

ve onu destekleyecek ideolojik baskı aygıtlarını şekillendirme, bunları kendi militarist çekirdeği içinde merkezi olarak örgütlenme ve doğrudan yönetme yolunu tutmuştur. Burjuva siyasal rejimin resmi, yarı resmi ve "sivil" başlıca bütün unsurlarını da (partiler, basın, sendikalar, dernekler, eğitim, öğretim ve din kurumları vb.) bu reorganizasyon ve tahkime uygun düşen bir yasal ve kurumsal çerçeve kalıbına sokarak şekil vermiştir.

'61 anayasası ile devlet aygıtının ve siyasal rejimin görece gevşetilmesi, az çok istikrarlı bir kapitalist gelişme beklentisi üzerine kuruluydu. '60'ların sonunda sınıf mücadelesinin sertleşmesi, sınıfsal kutuplaşmanın derinleşmesi, tekelci devlet kapitalizminin gelişmesi, devrimci hareketin ve işçi hareketinin hızlı yükselişi, iktisadi kriz sinyalleri ve mevcut devlet aygıtının toplumsal muhalefeti bastırmakta yetersiz kalışı vb. etkenlere bağlı olarak devletin bu doğrultuda tahkim ve organizasyonu gündeme geldi. Tüm bunların arka planında kuşkusuz tekelci devlet kapitalizminin gelişim süreci vardı. Bu yönde girişimlerde -12 Mart- bulunuldu. Ama devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin gücü ve direnci karşısında bu girişimleri istediği başarıya ulaşmadı.

MHP'nin '80 öncesinde "sivil" faşist terör örgütü olarak devletten görece bağımsız devreye sokulması, devletin örgütlenme zaafıyla -iç güvenlik ve iç savaş düzenine göre militarist yapısının yeterince sağlam olmaması, iç otorite eksikliği ve boşluğu- doğrudan ilgiliydi. MHP "sivil" faşist terörü örgütleyerek hem devletin bu zaaflarından kaynaklanan boşluğu doldurmaya çalışıyor, hem de bu zaafı kendi iktidarı altında gidermeye, devlet aygıtını faşist bir çizgide tepeden tırnağa reorganize ve tahkim etme görevine talip oluyordu. Sadece düzeni değil, onunla birlikte zaafa düşmüş devleti de "kurtarma" misyonuyla hareket ediyordu.

Kendi terör örgütlenmesi içinde bile tepeden tırnağa merkezi bir otorite birliği olmayan, militarist çekirdeği bir bütün olarak aygıtı hakim olmakta ve yönetmekte güçlü çeken '80 öncesi devlet ile MHP'nin bugünkü biçimiyle kapsamlı ve aleni bir iççelik içinde olmasının maddi koşulları yoktu. '70'lerin sonlarında özellikle MC hükümetleri ve sıkıyönetim dönemlerinde, devletin

kilit kurum ve mekanizmaları içinde yukarıdan ve aşağıdan faşist kadrolaşma yönünde atılan adımların, devletin tepeden tırnağa reorganizasyon ve tahkimi açısından başarıya ulaşması, devrimci hareket ve toplumsal muhalefet bütünüyle ezilmeden mümkün değildi. Bu '80 sonrası süreçte başarılıdır.

Bugünse, yaşadığı siyasal kriz ve meşruluk bunalımına rağmen, kendi militarist örgütlenmesi içinde ciddi bir "otorite" boşluğu ve zaafı sözkonusu olmayan, terör ve ideolojik baskı aygıtlarını tepeden tırnağa tahkim ve reorganize etmiş faşist bir devlet aygıtı mevcuttur.

'80 sonrasında devletin terör ve ideolojik baskı aygıtlarını reorganize ve tahkim etmesi, bu aygıtların hem çekirdek hem de taban örgütlenmesinde yaygın bir faşist kadrolaşmayı beraberinde getirmiştir. Özellikle terör aygıtlarının (polis, profesyonel ordu, MİT, kontrgerilla, özel tim) çekirdek ve tabanında faşist kadrolaşma sistemli tarzda hayata geçirilmiştir. Özde MHP, genelde faşist potansiyel, bu kadroların devşirilmesi açısından en elverişli, en doğal kaynak durumundadır.

'80 öncesinde devlet aygıtı reorganize ve tahkim sorununun yanısıra, merkezi otorite ve yapılanma sorunu da yaşıyordu. Taban örgütlenmelerinde, terör aygıtları da dahil olmak üzere, toplumsal muhalefetin etkisine açık olma, mevcut sınıfsal, siyasal kutuplaşma temelinde saflaşma eğilimleri görülebiliyordu. Örneğin polis örgütü Pol-Der ve Pol-Bir eğilimleri temelinde saflaşmıştı. Devletin terör aygıtları içinde böyle bir saflaşma, iç otoritesini ve yönetememe krizini derinleştiren ve devrimci hareketi, toplumsal muhalefeti ezme görevini yerine getirmesini güçleştiren temel bir unsurdur. Devletin terör örgütlenmesinin sadece taban kadrolarında değil, yer yer üst düzey yönetimlerinde de bu tür pürüzlerle karşılaşabiliyordu.

'80 sonrasında devletin terör aygıtları tepeden tırnağa faşist kadrolaşmaya tabi tutularak, geçmişteki zaafın gelecekte yeniden ortaya çıkma tehlikesine karşı daha işin başında kesin önlemler alındı. Devletin '80 öncesi sınıf mücadelelerinden çıkarttığı temel derslerden biridir bu.

Devletin bu örgütlenme yapısı ile

faşist MHP'nin ideolojik çizgisinin özdeki bu paralellığı, içlerindeki kadro alışverişinde somutlanan "doğal" bir iççeliğin de zeminini oluşturdu. "Olağan" terör ve baskı dönemlerinde bu "iççelik" de "olağan" düzeylerde seyredir ve daha "doğal", "kendiliğinden" gerçekleşir. Ama sömürgeci savaş ve toplumsal kriz gibi dönemlerde ise bu iççe geçmenin de yoğunluğu artar.

"MHP'nin devletleşmesi" ya da "devletin MHP'leşmesi" tanımları bu iççe geçmişliğin derecesini vurgulamak açısından önemlidir fakat, MHP ile devlet arasındaki hakimiyet ilişkisinin yönünü belirsizlikte bıraktığı için doğru değildir. MHP, devletin merkezi militarist çekirdeğinin yönetimi altında hareket eder. Devlet içindeki kadrolaşması da bu hakimiyet ilişkisinin sınırları içinde gerçekleşir. Örneğin MİT'in MHP içinde her düzeyde kadrolaşması vardır. Ama aynı şey MHP için söylenemez. Tekelci sermaye devleti MHP de dahil bütün düzen ve devlet partilerinin dizginlerini elinde tutar; hiç bir şekilde kendi aygıtının dizginlerini şu ya da bu herhangi bir partinin eline vermez. Devletin militarist çekirdeği, bütün düzen partilerinin üzerinde, tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda hepsini aynı anda birlikte yönetmesine elverecek tarzda bağımsız örgütlenir.

MHP'nin özellikle son dönemde daha açık bir tarzda devlet örgütlenmesi içinde konumlanması, devletin terör aygıtlarının resmi ya da yarı-resmi, açık ya da gizli kollarının bir parçası ve uzantısı olarak çalışması, ne devletin "sivil" faşist terör örgütlenme ihtiyacını ortadan kaldırır, ne de MHP'nin bu ihtiyaca yanıt verme işlevini. Devlet, yarın koşullar gerektirdiğinde "sivil" faşist terörü kapsamlı ve sistemli olarak devreye sokacak ve bunu gene MHP'nin militarist-faşist taban ve kadro güçlerini kullanarak örgütleyecektir. "Sivil" faşist terör, devletin özel savaş aygıtının doğrudan yönetim ve denetiminde örgütlenecektir. Hedefleri, zamanlaması, yöntemi, devletin özel savaş aygıtının taktik ihtiyaçları tarafından belirlenecektir. "Resmi" ve "sivil" faşist terör arasındaki işbölümü ve işbirliği geçmişe göre çok sistemli, örgütlü bir tarzda yürütülecektir.

Memur zihniyetli "devrimcilik" aşılmadan devrimci memur hareketi yaratılamaz.

KÇSP, sendika merkez yöne

"Grevli, TİS'li sendika" talebi KÇSP bürokratları için, dün devletle uzlaşmanın bir aracıydı, bugün ise, kamu emekçilerini kapitalist saldırı karşısında silahsızlandırmanın, yani gitgide devlete teslimiyetin bir aracına dönüşüyor. Sermaye ve devleti, azgın bir kapitalist saldırı yürütürken, hak kayıplarımıza hergün bir yenisi eklenirken, sömürü ve baskı koşulları hergün biraz daha ağırlaşırken, KÇSP'nin altı aydır baş gündemini "konfederasyonlaşma" hazırlıklarının işgal etmesi tek kelimeyle, mücadele görevlerinden firar demektir. Bunun başka bir izahı yoktur. "Meclis komisyonları", "sendika yasa tasarıları", "konfederasyonlaşma", tüm bunlar, sermaye devletinin, kamu emekçilerinin mücadelesini boğmak için teslimiyet oltasının ucunda salladığı zehirli yemlerdir.

KÇSP ve sendika merkez yönetimleri, bir kaç kısmi istisna (Tüm Haber-Sen, Ener-Sen vb.) dışında, kamu emekçileri hareketinin önderlik ihtiyaçlarına yanıt veremedikleri gibi, bu hareketin gelişmesi önünde, aşılması gereken bir engel olduklarını son eylemlerde de bir kez daha gösterdiler. 20 Aralık eylemini, sınıf mücadelesini yükseltmenin, kapitalist saldırılara karşı direnişi örgütlemenin, bu fiili ve meşru mücadele ile genelde sınıfın, özelde kamu emekçilerinin taleplerini sermaye sınıfı ve devletinden söke söke almanın değil, devlet ile yasal zeminde "uzlaşma" -teslimiyet- manevralarının bir aracı olarak gördüler. KÇSP'nin "eylem"-sizlik- programına kalsa, ocak ayı içinde bir günlük iş bırakma "eylemi" ile işi geçiştirmek, mücadele görevlerinden kıvırtmaktı niyetleri. Ama PTT emekçilerinin Tüm Haber-Sen Genel Merkezi'nin niyetsizliğine rağmen büyük ölçüde kendiliğinden gelişen bir haftalık kitlesel, militan grev eylemleri, KÇSP bürokratlarının oyununu, hesabını bozdu. Kamu emekçilerinin son dönemde yoğunlaşan eylem isteğini, bugüne kadar geri ve yerel eylem biçimleriyle dizginleyen, değil bir haftalık, bir günlük genel eylemden bile geri duran bu korkak reformistlerin bahanesi de hazır: "Geri kitle henüz daha ileri, daha militan eylemler için hazır değil."

İşte PTT emekçilerinin kendiliğinden gelişen, sendikası sendikasız tüm emekçileri seferber eden bir haftalık direnişleri, bu bürokratların reformist korkaklığını gizleyen maskelerini de savurdu. Oportünist bahaneleri "geri kitle" de yerle bir oldu. PTT emekçilerinin yaktığı eylem ateşi diğer kamu emekçilerinin de yolunu aydınlattı. Pasını çözdü, mücadele kararlılığını biletti. "Geri"(!) tabanın sendika merkez yönetimlerine "PTT'ciler diremiyor, biz daha ne duruyoruz!" cümlesinde somutladıkları eylem basıncı arttı. Kitlenin -KÇSP'li reformistlerin de yardımıyla- DYP-SHP hükümetinden beklenti içine girerek uyduğu, tabandan yöneticilere eylem yönünde kuvvetli bir basıncın yükselmediği koşullarda -son 3 yıllık dönem- bu reformist korkaklar "grevli, TİS'li

sendika hakkı için devlet ve hükümetle sıkı pazarlık" maskesini yüzlerinde rahatça taşıdılar. Ama artık, PTT emekçilerinin eylemi de gösteriyordu ki, işleri o kadar kolay değildi! Tabandan gelen ve artık eskisinden çok daha kuvvetli olan eylem basıncı karşısında, bu bürokratların önünde iki seçenek vardı. Ya doğrudan eylem kırıncılığına soyunacaklardı, ki bu durumda "gerçek" yüzleri kitle nezdinde bütünüyle teşhir olacak ve hareketin dizginlerini de elden kaçıracaklardı. Ya da, eyleme sahiplenip, ama onu en geri çizgiye hapsederek, bu yoldan dolaylı eylem kırıncılığına soyunacaklardı. Sözlerimiz fazla ağır gelebilir kendilerine. Ama bu bürokratların "niyetleri" uzlaşma olsa da -zaten sendikal mücadele bir tür uzlaşma sanatı değil midir?- yol açtıkları sonuç teslimiyettir. Kişileri değil, "devrimci" maskeli reformizmin sınıf mücadelesindeki nesnel konumunu tartışıyoruz burada.

Yukarıdaki seçenekler karşısında devlet de olsa ikincisini, yani KÇSP'nin eylemin başına geçip kitleyi dizginlemesini, kamu emekçileri içindeki genel eylem ateşini söndürmesini, eylemi en geri taleplere, en örgütsüz biçimlere sevk ederek etkisizleştirmesini tercih ederdi.

KÇSP bürokratları eyleme sahip çıkmaya karar vermişlerdi vermesine ama, tam da devletin "sendika yasa tasarısını" yeniden gündemine aldığı, "meclis komisyonlarının" harıl harıl çalıştığı, "konfederasyonlaşarak" yasal devlet güvencesine-"koltuk sigortasına"- kavuşmak yolunda hızla ilerledikleri bir dönemde çizmeyi aşacak bir genel eylem gibi "kötü" sonuçlara sebebiyet verme ihtimalinin de tedirginliğini yaşıyorlardı. Bu yüzden KÇSP 20 Aralık için eylem kararını bile, merkezi bir karar olarak almaya ve açıkça ilan etmeye önceleri yanaşmadı. Bahaneleri hazır: merkezi eylem kararı almaya mevcut hukuki -devletin hukuku değil, KÇSP'nin hukuku!- durumları elvermiyordu! Bölge kurultayına sunulan 20 Aralık eylem önerisi, kamu emekçilerinin kitlesi tarafından yaygın olarak kabul ve destek görünce, KÇSP de buna ayak uydurmak zorunda kaldı. Eylem hazırlıkları son bir kaç güne sıkıştırıldı ve

her zamanki gibi baştan savma yürütüldü. Eylem öncesinde kitlenin örgütlülüğünü sağlamlaştırmak, kararlılığını pekiştirmek yerine, tersine, kitleyi kararsızlığa, güvensizliğe sürükleyecek tutumlar sergilendi. KÇSP merkezi eylemin önderi olarak kararlı bir şekilde öne çıkmak yerine, eylemin destekçisi pozlarına büründü. Eylemin bir kaç gün öncesinde bile, hala eylemin süresi, talepleri, biçimleri konusunda bir belirsizlik sözkonusuydu. Kararlı bir önderliğin varlığı koşullarında, hatta KÇSP'nin kendisine sözde biçtiği misyonun sadece onda birini pratiğe geçirmesi koşullarında, sokaklara dökülenlerin onbinler değil, yüzbinler, diğer işçi ve emekçilerin desteğiyle milyonlar olması işten bile değildi.

Eylemin birinci günü alanlarda toplanan kitle, ertesi gün eylemin devam edip etmeyeceği, edecekse hangi biçimlerde -iş yavaşlatma, iş bırakma, yürüyüş, miting vb.- devam edeceği konularında tam bir belirsizlik içindeydi. Kitlelerin eğilimi eylemi bir günle sınırlamamak üç gün, bir hafta ve gerekirse daha uzun süre kararlılıkla sürdürmek yönündeydi. Kitlenin, mücadelesini daha ileri, daha militan, daha sonuç alıcı bir düzeye sıçratabilmesi için, kararlı bir önderliğin kesin bir tutumuna en çok ihtiyaç duyduğu bir anda, KÇSP'nin baş sorumlusu olduğu bu belirsizlik, nesnel olarak eylem kırıncılığı anlamına geldi. Aslında KÇSP'nin eylemi bir günle sınırlamak eğiliminde olduğu önceden biliniyordu ama reformist korkaklar bu uzlaşmacı tutumlarını açıkça ifade etmekten de kaçındılar. Görülen o ki, KÇSP bürokratları geçmiş dönemde eylem kırmanın "usta" ve "ince" yöntemlerini iyi bellemişler. Son ana kadar kesin tutum almaktan kaçınacakları ve kitleyi kararsızlığa sevk ettiği bir anda da "inisiyatif" şubelere devrederek işin içinden sıyrılacakları! İşte tam da bu yola başvurdular. Ve daha ikinci gün genel eylem kırıldı. İkinci gün, grev -iş bırakma- şubeler ve bölgeler düzeyinde ve sadece bir kaç işkolu -Tüm Sağlık Sen, Ener-Sen, Tüm Haber Sen- ile sınırlı kaldı. Eylemlere katılım oranı düştü, coşku azaldı, militan yürüyüşler, gösteriler gerçekleştirilemedi.

Şimdi hem devlet hem de KÇSP ve sendika merkez bürokratları, genel eylemi ucuz atlattıklarını ve "diyalog" sürecine kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünüyorlar kuşkusuz. Artık uyku-larını kaçıran korkulu

Sermaye devleti, değil "grevli, TİS'li sendika" bahsetmek, elinden gelse bir an durmaz mevcut sendikal örgütlenmeyi de dağıtır. Bugün bunu başaramayışının nedeni kamu emekçilerinin fiili, militan mücadelesinin bir kazanımı olan mevcut örgütlü gücünden korkuyor oluşudur. KÇSP bürokratları ise bu örgütlü gücü fiili, militan, yasa ve yasak tanımaz mücadeleler ile daha da geliştirmek yerine, sözde "diyalog" adına altını kendi elleriyle oymaktadırlar.

timleri ve 20 Aralık eylemi

rüyalar görmeyeceklerini düşünüyorlar kuşkusuz. Ama **yanılıyorlar**. Yangını -şimdilik- kontrol altına alsa da bu itfaiyeciler, kamu emekçilerinin içinde kor kor yanan genel eylem-genel direniş ateşini söndüremediler, söndüremezler. Çünkü bu ateşi bizzat kapitalist saldırı körüklüyor. Kamu emekçi hareketinde yeni bir yükselişin koşulları, dinamikleri, güçleri -devrimci önderlik sorunu ve KÇSP engeli dışında- gitgide daha da olgunlaşıyor. Öncü emekçiler, devrimci emekçiler, komünist emekçiler 20 Aralık deneyiminden de dersler çıkartıp, bu sorunu çözecek, bu engeli aşacak ve bu yeni yükselişin mimarları olacaklardır. Korksun burjuvazi, korksun reformistler!

**Evet"Grevli, toplu sözleşmeli sendika" talebi!
Ama nasıl bir mücadele ile?**

KÇSP bürokratları, bugün gelinen noktada, "grevli, toplu sözleşmeli sendika" talebini sınıf mücadelesini yükseltmenin bir aracı olmaktan çıkartıp, kendi başına bir amaç haline getirmişlerdir. "Grevli, TİS'li sendika" talebini kapitalist saldırıya karşı mücadele görevlerinden kopartmış ve birincisini ikincisi yerine ikame etmiş durumdadırlar. Bu, "hak verilmez alınır!" noktasından "hak alınmaz, dilenilir!" noktasına gerisin geri savrulmak demektir. "Grevli, TİS'li sendika" talebi için mücadelenin bayrağı KÇSP bürokratlarının elinden alınmak zorundadır, çünkü onların bayrağının rengi pembedir ve gitgide sararmaktadır. "Grevli, TİS'li sendika" talebi, kapitalist saldırıya karşı mücadele görevlerinden kopartıldığında, içeriği boşaltılmış, rengi sarartılmış olur. Kamu emekçilerinin sermaye devletine kafa tutan bu militan talebinden geriye kala kala dışı sarı içi ise boş bir kabuk kalır. Bu kabuk, kamu emekçilerinin mücadelesinin son üç yıllık dönemde durgunluk, gerileme ve tıkanıklık içine girmesinin temel nedenlerinden biridir.

"Grevli, TİS'li sendika" talebi, en geri sendikalist zeminde dahi, sermaye sınıfının saldırılarına karşı direnmenin, sömürüyü sınırlamanın, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmenin ve bu konularda sermaye devletine kesin bir güvensizliğin ifadesiydi. Üstelik, '80 sonrası kamu emekçileri hareketinde bu talep yasa değişikliğini hedeflediği için iktisadi temelde de olsa politik bir nitelik de taşıyordu. Bugün sermaye devleti, kapitalist krizin ve sömürgeci savaşın faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için azgınca saldırıyor, kamu emekçilerinin çalışma ve yaşama koşulları değil iyileşmek, tersine, her geçen gün daha da kötüleşiyor. "Hak verilmez, alınır!" ilkesine sözde sahip çıkan KÇSP ve sendika merkez yöneticileri, bu kapitalist saldırıya karşı bugüne kadar ne yaptı? Bu saldırıya karşı eldeki tüm güç ve imkanları seferber ederek genel direniş örgütlemeyenler, acaba "grevli, TİS'li sendika" talebinde samimi ve tutarlı olabilirler mi? Bu talep için mücadelede kararlı olabilirler mi? Dahası, madem ki "hak verilmez, alınır!", bu saldırıya karşı genel direniş örgütlenmeden, hak kayıplarının önüne örgütlü gücümüzle dikilmeden, üretimden, hizmetten gelen gücümüzle taleplerimizi devlete dayatıp kabul ettirmeden "grevli, TİS'li sendika" hakkımızı kazanmak ve sonra da yasal planda bu kazanımı pekiştirmek mümkün müdür? "Grevli, TİS'li

sendika" talebi KÇSP bürokratları için, dün devletle uzlaşmanın bir aracıydı, bugün ise, kamu emekçilerini kapitalist saldırı karşısında silahsızlandırmanın, yani gitgide devlete teslimiyetin bir aracına dönüşüyor. Sermaye ve devleti, azgın bir kapitalist saldırı yürütürken, hak kayıplarımıza hergün bir yenisi eklenirken, sömürü ve baskı koşulları hergün biraz daha ağırlaşırken, KÇSP'nin altı aydır baş gündemini "konfederasyonlaşma" hazırlıklarının işgaletmesi tek kelimeyle, mücadele görevlerinden firar demektir. Bunun başka bir izahı yoktur. "Meclis komisyonları", "sendika yasa tasarıları", "konfederasyonlaşma", tüm bunlar, sermaye devletinin, kamu emekçilerinin mücadelesini boğmak için teslimiyet oltasının ucunda salladığı zehirli yemlerdir. Niyeti, KÇSP'yi yasalca, uzlaşmacı, icazetçi bir zemine çekerek, kapitalist saldırıyı yoğunlaştırdığı bir dönemde onlar aracılığıyla kamu emekçilerinin dizginlerini elde tutmak, beklentiler yaratarak oyalamak, mücadele dinamiklerinin altını içten içe oymak ve sonra da uygun bir anda son darbeyi vurup tüm sendikalar örgütlülüğü dağıtmaktır. Sermaye devleti, değil "grevli, TİS'li sendika" bahşetmek, değil "grevsiz, TİS'siz sendika" lütfetmek, elinden gelse bir an durmaz mevcut sendikal örgütlenmeyi de dağıtır. Niyeti ve hedefi budur. Bugün bunu başaramıyorsa, tek sebebi, kamu emekçilerinin fiili, militan mücadelesinin bir kazanımı olan mevcut örgütlü gücünden korkuyor oluşudur. KÇSP bürokratları ise bu örgütlü gücü fiili, militan, yasa ve yasak tanımaz mücadeleler ile daha da geliştirmek yerine, sözde "diyalog", "uzlaşma" adına bu gücün altını kendi elleriyle oymaktadırlar. (Hiç kuşkuları olmasın ve boşuna koltuk hayallerine kapılmasınlar, KÇSP bürokratları bu yolda devam ederlerse, kapitalist saldırı kamu emekçilerini silindir gibi ezip geçecek ve sonra da sıra kendilerine gelecektir.)

"Özelleştirme saldırısına karşı direniş gelişmedikçe" diye düşünülmektedir sermaye devleti:"Benim memurum istediği kadar 'grevli, TİS'li sendika' talep etsin dursun". Neden böyle düşünülmektedir? Çünkü özelleştirme saldırısının kendisi ve yaratacağı sonuçlar, zaten kamu emekçilerini adım

adım, kademe kademe örgütsüzleştirmektedir. PTT posta hizmetlerinde yürütülen taşeronlaştırma operasyonu ile "memur" sayısı her geçen gün daha da azalmaktadır. Sermaye devleti, kamu emekçilerini '95 bütçesinde tensikatlarla işsizliği, taşeronlaştırma ile örgütsüzlüğü, sıfır zamlarla sefaleti dayatmaktadır. Sadece 5 Nisan'dan bu yana geçen 9 ay içinde işçi ve emekçiler yarı yarıya fakirleşmiştir, yeni sefalet batağı iki kat derinleşmiştir. Bir yanda sefalet, diğer yanda karlar patlamıştır. Kamu emekçileri bu kapitalist saldırıya karşı direnişe geçmezlerse, yarın "grevli, TİS'li sendika" ile sözleşme masasına, bugün bizden gaspettikleri büyük ekmeğin, küçük kırıntılarını "kazanmak" için mi oturacağız? Bugün burjuva düzenin yasalarına göre işçi sınıfının çoğunluğu -kağıt üzerinde- "grevli, TİS'li sendika" hakkına sahiptir. Ama gerçek hayatta, sonucu "uzlaşmacı" hayaller değil, sınıflar mücadelesi belirler. Yürüttüğü taşeronlaştırma, tensikatlar vb. ile sermaye sınıfı sendikalı işçi sayısını bir milyon sınırının altına indirmeyi başarmıştır, yani %10'un altına. Sermaye devleti bununla da kalmamakta kendi hukukunu bile ayakları altına alarak -ki zaten burjuva hukuku, altında işçi sınıfının ezildiği, üstünde ise sermaye sınıfının istediği gibi tepindiği kirli bir paspastır-kazanılmış -en geri- toplu sözleşme hakkını bile "tanımıyorum" diyebilmektedir.

Kamu emekçilerinin tüm bunlardan çıkartacağı bazı dersler olmalıdır. Nedir bu dersler? Örneğin, "grevli, TİS'li sendika" hakkının önemsiz ve bunun için mücadelenin gereksiz olduğu mu? Hayır! Tersine, kamu emekçilerinin en geniş kitlesini etrafında birleştirmiş ve mücadeleye seferber etmiş bu talebi savunmak gerekir. Biz, "grevli, TİS'li sendika" talebine karşı çıkmıyoruz. Biz sadece, bu talep için mücadelenin bayrağının, artık reformist korkakların elinden alınması gerektiğini ve yarı-sıra mücadelenin bu taleple sınırlanmaması gerektiğini, kapitalist saldırıya karşı ve dahası kapitalizmin kendisine karşı mücadeleye birleştirilmesi gerektiğini savunuyoruz. "Grevli, TİS'li sendika" hakkına kamu emekçilerinin çoğunluğunun sahip çıkması bile bugün mücadelenin kazanılmış bir mevzsidir. Ama bu hakkın, hem kazanılabilmesi, hem de sınıf amacına uygun olarak kullanılabilmesi, ancak ve ancak, mücadelenin ve örgütlenmenin devrimci, politik, militan ve kitlesel bir çizgide yükseltilmesiyle mümkündür.

Mücadele çizgimiz sınıfa karşı sınıf, mücadele programımız ise kapitalizme karşı sosyalizmdir. İflas krizinin batağında debelenen çürümüş kapitalizme karşı sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek yarının değil, bugünün en acil, en yakıcı görevidir.

Düzenin "İş, Ekmek" dilencileri ile devletin "grevli, TİS'li sendika" dilencileri

Oportünistler ve reformist korkaklar, yukarıdaki görüşlerimizden kalkarak bizleri "ekonomik mücadeleyi reddetmekle, grevli, TİS'li sendika talebini ve mücadelesini reddetmekle vb." suçlayacak, demagoji yapacaklardır. Oysa "gerçeği" açığa çıkarmak için, dünyaya sınıfın kuyruğundan bakan bu zatları, suçlamalarını tersine çevirerek gerisin geri ayaklarının üzerine oturtmak gerekmektedir. Bugün, sınıfın iktisadi mücadelesinin bile gelişmesinin, grevli, TİS'li sendika talebinin bile kazanılmasının önünde asıl engel, bu mücadele kaçkını reformist korkakların, ekonomist kuyrukçuların uzlaşmacı çizgileridir.

Bugün KÇSP ve sendika merkez yönetimlerinin çoğunluğuna hakim olan anlayış ve pratik, mücadelenin önderlik ihtiyaçlarına yanıt veremediği gibi, mücadelenin gelişmesinin önünde artık bir engele dönüşmüştür. Bu, reformist korkaklığın, yasalıcı aptallığın, uzlaşmacı teslimiyetçiliğin, liberal ruhsuzluğun anlayışı ve pratiğidir. Bunlar, kamu emekçilerinin mücadelesini ve genel olarak sınıf hareketini yükseltmek için mevcut olumlu koşulları -emekçilerin artan öfkesi ve kabaran eylem isteği, yanibaşımızda Kürt halkının özgürlük mücadelesi- değerlendiremeyecek kadar korkak; sermaye devletinin sendikal örgütlenmeyi parçalamak ve kamu emekçi hareketini boğmak için önlerine sarkıttığı, "meclis komisyonları", "sendika yasa tasarısı", "konfederasyon", "diyalog süreçleri" vb. zehirli yemleri balıklama yutacak kadar aptal; sözde "grevli, TİS'li sendika" talebini savunup eyleme gelince kapitalist saldırıya karşı direnişi örgütlemekten kaçacak kadar teslimiyetçi; ve çürümüş kapitalist düzenin ufku içinde hak dilenmekten ötesini -sosyalizmi- göremeyecek kadar kör ve ruhsuzdurlar. Bunlar, aç bitap ruhlarını ve bedenlerini doyurmak için çürümüş, sararmış elma çöplerini bir ömür boyu eşeleyip dururlar, ama başlarının üzerinde bütün göğü kaplayan o görkemli ağacın dallarındaki kıpkızıl, koskocaman yemilere bakıp da göremeyecek kadar kör, görüp de cebolmayacak kadar güçsüz ve yorgundurlar. Bu engel aşılmalıdır. 20 Aralık'ta çıkan en önemli ders budur. Bu engel aşılmadan, bu anlayış ve pratiğe karşı uzlaşmaz bir mücadele verilmeden kamu emekçi hareketi kendi etrafında döner durur, gitgide batağa saplanır, ama bir adım dahi ileri gidemez.

Düzenin "iş, ekmek" dilencileri ile devletin "grevli, TİS'li sendika" dilencileri, kamu emekçi hareketi içinde bugün tam bir uyum içinde çalışmaktadırlar. Bunlar için, sınıfın yükselttiği mücadele değil, sınıfın attığı sloganlar önemlidir. Reformist korkaklık, liberal ruhsuzluk, demokratik körlük bunların iliklerine kadar işlemiştir. Bunlara kuyrukçu bile denilemez, aksi taktirde Rus ekonomistlerine hakaret etmiş oluruz. Rusya'da ekonomistler kuyrukçuydu, ama hiç olmazsa sınıfın kuyruğuna yapışıp onu ekonomik mücadele içinde "ileri" çekmeye çalışıyorlardı. Bizim kuyrukçularımız ise, sınıfın kuyruğuna yapışıp onu "ileriye doğru" çekmiyorlar, dahası, sınıfın kuyruğuna takılıp onunla birlikte "ileriye doğru" sürükleniyorlar bile! Tersine, sınıfı kuyruğundan tutup onu "geriye doğru" çekiyorlar. Bugün bu kuyrukçular olmasa, genelde sınıf hareketi, özelde kamu emekçileri hareketi kendiliğindenliğin tüm geriliği ile bile bugünkünden "daha ileri" adımlar atabilir.

Kamu emekçilerinin mücadele programı ve mücadele çizgisi ne olmalı?

Kamu emekçileri için savunduğumuz mücadele yolu şudur: Önce tersinden ifade edelim. Grevli, TİS'li sendika talebi için mücadele, kapitalist saldırıya karşı direniş görevlerinden; kamu emek-

Sadece çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmekten, sömürüyü sınırlamaktan, acıyı hafifletmekten ötesini göremeyen, kapitalizme karşı sosyalizmin devrimci bilincini ve eylemini kuşanmayan bir mücadele ufku, yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramaz. Bu ufuk, daha doğrusu ufuksuzluk, sınıf saflarında sürekli olarak savunmacı, hak dileyici, uzlaşmacı, icazetçi, şikayetçi bir ruh haliyetini besler. Bu ufuksuzluk, sınıfı zehirleyen her türden her renkten burjuva gericiliğin de yatağıdır aslında. Bu ufuksuzluk, bu sömürü düzeninde, çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmeyi dahi başaramaz.

çilerinin kapitalist saldırıya karşı direnişi ise işçi-ışsız-emekçi tüm sınıfın genel direniş ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek görevlerinden kopartıldığında, ne "grevli, TİS'li sendika" hakkı kazanılabilir ne de kamu emekçilerinin çalışma ve yaşama koşulları iyileştirilebilir. Tersine, olacak olan, kamu emekçilerinin ve kaderinin ortak olduğu diğer işçi ve emekçilerin, açlığın, sefaletin, işsizliğin batağına daha da saplanmasıdır.

Kamu emekçilerine yönelik saldırı, işçi sınıfını ve Kürt halkını hedefleyen genel kapitalist saldırının bir parçasıdır. Bu saldırı ancak işçi sınıfının ve Kürt halkının ortak ve genel direnişi ile geri püskürtülebilir. Sadece kamu emekçileri değil, işçiler, işsizler, kent ve kır yoksulları, emekçi gençlik, Kürt halkı, kısacası, ezilen ve sömürülen bütün kesimler, aynı terörist namlunun hedefidir. Çıkarları ortak, kaderi ortak, mücadelesi de ortak olmalı! Kamu emekçilerinin kendi içinde birleşik, militan mücadelesi sermaye sınıfını ve devletini bazı küçük tavizler vermeye zorlayabilir belki, ama ne kapitalist krizin körüklediği topyekün saldırıyı geri püskürtmek için yeterli olabilir, ne de elde edilen kırıntılar kamu emekçilerinin gerçek kurtuluş yolunun önünü açar. Sermaye sınıfı ve devleti iktidara hakimiyetini sürdürdüğü bir eliyle verdiğini diğer eliyle kat be kat geri almanın imkanlarına da sahip olacaktır.

Bu yüzden komünistler, kamu emekçilerinin mücadele programlarını ve mücadele çizgilerini, sadece sınıfın genel direnişi ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek görevleri ile sınırlı görmezler. Mücadele çizgimiz **sınıfa karşı sınıf, mücadele programımız ise kapitalizme karşı sosyalizmdir**. İflas krizinin batağında debelenen çürümüş kapitalizme karşı sosyalizmin **kızıl bayrağını** yükseltmek yarının değil, bugünün en acil, en yakıcı görevidir. Çürümüş kapitalist düzenin sınırlarını aşmayan bir mücadele ufku ile yarını değil bugünü de kazanamayız. Neden kazanamayız? En başta, bu düzen ve bu devlet, işçi ve emekçilerin en temel, en basit, en doğal haklarını, insanca çalışma ve yaşama haklarını bile karşılamaktan acizdir. Tersine, kendi sömürücü ve sömürgeci sınıf egemenliklerini ayakta tutabilmek için, iliklerimizi daha fazla kurutmakta, kanımızı daha fazla içmektedir. Bu birilerinin kötü niyetinden değil, kapitalist düzenin temel kuralından dolayı böyledir. İliklerimizi daha fazla kuruttukça, kanımızı daha fazla içtikçe, asalak sömürücülerin, emperyalistlerin, kapitalistlerin iştahı azalacağına daha da artmaktadır ve terörist saldırılarının ardı arkası gelmemektedir. Böyle bir düzenin yaşama hakkı da yoktur, o düzen yıkılmayı, o devlet parçalanmayı çoktan hak etmiştir. İşçi ve emekçiler, bu gerçeği görmedikçe, bu görevi kavramadıkça, çürümüş düzenin uskunu aşmayan, kurtuluşuna, sosyalizme doğru çelik adımlarla ilerlemeyen bir sınıf hareketi; **sınıf mücadelesi** değil, olsa olsa kendi etrafında dolap beygiri gibi dönüp duran, hedefini tanımlayamayan bir **kör doğuşu** olabilir. Bunun sonucu ise, bugün yaşadıklarımızdır.

Sadece çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmekten, sömürüyü sınırlamaktan, acıyı hafifletmekten ötesini göremeyen, **kapitalizme karşı sosyalizmin** devrimci bilincini ve eylemini kuşanmayan bir mücadele ufku, yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramaz. Bu ufuk, daha doğrusu

ufuksuzluk, sınıf saflarında sürekli olarak savunmacı, hak dileyici, uzlaşmacı, icazetçi, şikayetçi bir ruh haliyetini besler. Bu ufuksuzluk, sınıfı zehirleyen her türden, her renkten burjuva gericiliğin de yatağıdır aslında. Bu ufuksuzluk, en basit, en küçük hakların bile, **sınıfa karşı sınıf direnişi** ruhuyla dışı dışı mücadele ile, et ile tırnak ile burjuvazinin bağrından sökülüp alınabileceği bu sömürü düzeninde,

çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmeyi dahi başaramaz. Sömürüyü sınırlamayı dahi başaramaz. Acıyı hafifletmeyi dahi başaramaz. İşte bu yüzden de, sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek, yarının değil bugünün en acil, en yakıcı görevidir.

"Kahrolsun Kapitalizm, Yaşasın Sosyalizm!", "Kapitalizmi Yıkacağız, Sosyalizmi Kuracağız!", "Kapitalist Kriz, Bizi İşsizlik, Açlık, Sefalet Batağına Gömmeden, Biz Onu Kendi Kriz Batağına Gömeceğiz!" şiarlarını bayrak edinerek, savunmayı değil, tam cepheden karşı saldırıyı örgütlemek görevimizdir.

Kamu emekçi hareketinin bugünkü temel sorunları, "yukarıdan", devrimci önderlik sorunu, "aşağıdan" ise komitesizlik yani örgütsüzlük sorunudur. Bugün komünistlerin harekete müdahalesi, yukarıdaki mücadele programı ve mücadele çizgisi temelinde bu sorunları gözeterek geliştirilecek politika ve taktikler üzerinde yükselcektir. "Yukarıdan", devrimci önderlik sorununun çözümlenmesi, ayaklarını sıkı sıkı mücadele ve mücadelenin görevleri zeminine basarak, bugün KÇSP ve sendika merkez yönetimlerinin çoğunluğuna hakim olan reformist, yasalıcı, icazetçi, ufuksuz, ruhsuz anlayış ve pratiklere karşı tabanın dinamiklerine ve güçlerine dayanarak, onun üzerinde yükselerek uzlaşmaz, kararlı bir mücadele vermekle mümkün olur. Bu anlayış ve pratiklere karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele ise ancak yukarıda çerçevesini çizdiğimiz mücadele programı ve çizgisi temelinde mümkün olur. Bu mücadele programı ve çizgisine sahip çıkan, ama sözde değil, kavga alanlarında, eylem alanlarında bedel ödemeye hazır olan militan devrimciler ve komünistler, böyle bir devrimci önderliğin oluşturulması yolunda güçlerini birleştirmelidirler, ortak hareket etmelidirler. Boşa harcanacak zaman yok, boşa kaybedilecek enerji yok!

- Grevli, TİS'li sendika talebi için mücadeleyi, kapitalist saldırıya karşı direniş mücadelesinin görevleriyle birleştirmek; **"Hak Verilmez Alınır!", "Grev Hakkı Grev Yaparak; Toplu Sözleşme Hakkı Taleplerimizi Üretimden Gelen Gücümüzü Kullanıp Dayatarak Kazanılır!"**
- Kapitalist saldırıya karşı kamu emekçilerinin direniş mücadelesini tüm işçi ve emekçilerin genel direniş göreviyle birleştirmek; **"Kurtuluş Yok Tek Başına!", "İşçi, İşsiz, Kent ve Kır Yoksulları, Emekçi Gençlik Birleşmeli, Kapitalist Saldırı Silahı Tersine Çevrilmeli!", "Genel Grev-Genel Direniş!", "Sınıfa Karşı Sınıf!"**
- İşçi sınıfının ve emekçilerin genel direniş görevini, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek göreviyle birleştirmek; **"Kürdistan'daki Katliamlara Karşı Sesini Yükselt!", "Sömürgeci Savaşa Son, Kürt Halkına Özgürlük!", "İşçi Sınıfı, Kürt Halkı Elele! Devrime, Sosyalizme, Özgürlüğe!"**
- Tüm bu görevleri de **kapitalizme karşı sosyalizm** ekseninde bütünleyip, savunma alanından değil, tam karşı cepheden saldırıyı, **"Kapitalizme Karşı Sosyalizm!", "Çürüyen Kapitalizmi Kriz Batağına Gömelim!", "Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!"** şiarlarıyla örgütlemek görevi ivedilikle önümüzde durmaktadır.

Kendiliğinden hareketinin patlamalı seyri ve Sendika bürokrasisine karşı mücadele

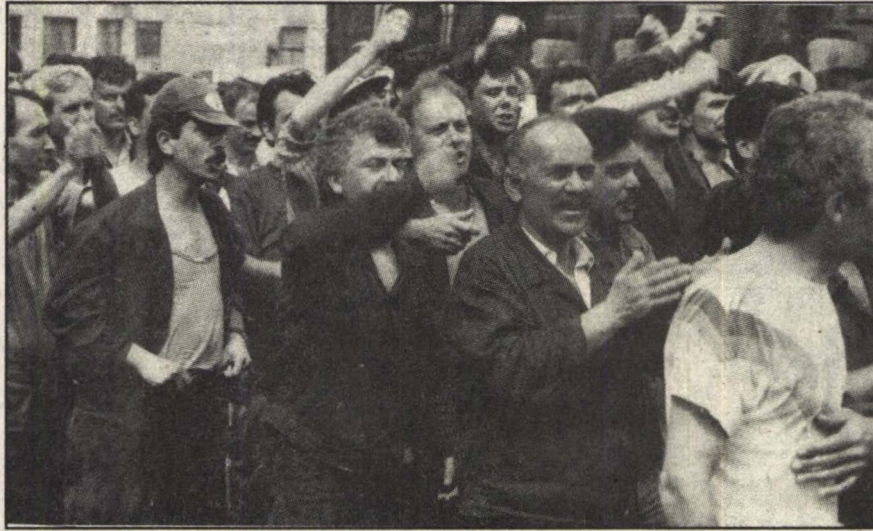
Kendiliğinden bir kabarma zaman zaman patlamalar, isyanlar ve hatta genel direnişler-grevler şeklini de alabilir. Böylesi durumlarda sendika bürokrasisi hareketlilik üzerindeki denetimini de yitirebilir. Zorunlu olarak eylemliliğin önünde sürüklenir, ya da ayrılıp geride kalır. Fakat bu asla sınıfın bir bütün olarak sendika bürokrasisi denetiminden çıktığı, bağımsız bir güç olarak hareket ettiği anlamına gelmez. Aksine, sendika denetiminin dışına çıkan ve ötesinde gelişen eylemlere devrimci müdahalede bulunamaz, militan bir tarzda önderlik edilemez ve düzen dışı politik bir karaktere büründürülemezlerse er veya geç gerilerler.

on haftalarda yaşanan bir dizi eylemlilikler (PTT çalışanlarının ve Demiryolu işçilerinin direnişleri, Zonguldak madencilerinin gösteri ve eylemleri, Ankara'daki işçi gösterisi) ve burada yaşanan bazı gelişmeler, 5 Nisan saldırısından bu yana umutla beklenen sınıf hareketinin yeni ve güçlü yükseliş dalgasının nihayet hız aldığı işaretleri sayılmalı mıdır? Kendini dayatan bu soruyu erken bir acelelilikle yanıtlamak doğru olmayacaktır.

Kuşkusuz içinde bulunduğumuz şu günler bize önümüzdeki dönemin sınıf mücadelesi açısından sıcak ve hareketli geçeceğinin güçlü emarelerini sunmaktadır. Dahası işçi sınıfında radikalleşme doğrultusunda bir eğilim de kendisini giderek daha fazla hissettirmektedir. Haberleşme sektöründe çalışan emekçilerin sendika başkanlarının gözetimine alınması üzerine aldıkları kararlı tutum ve Ankara eyleminde B.Meral'in bir grup işçi tarafından taşlı saldırıya uğraması bunun son ve canlı örnekleridir.

Ne var ki bu kendiliğinden gelişen olaylara kendinden öte bir anlam biçmek yerine, tüm çaba sınıfın çıkış arayışlarını sistemli bir tarzda hızlandırmak, derinleştirmek ve ona bilinçli bir ifade kazandırmak için yoğunlaştırılmalıdır. Bugün kendiliğinden harekete yönelik her aşırı vurgu gerçekte onun giderek daha yıkıcı hale gelen zaaf ve handikaplarına perde işlevini görecektir. Oysa komünistlerin başlıca görevi bu perdeyi yırtıp atmaktır, hareketin kendiliğinden karakterinin sınırlılığını, ufaksuzluğunu bu çıplak tarzda görebilmek, netlik ve kesinlikle ona önderlik düzeyinde müdahalede bulunmaktır. Gerçekten yeni ve güçlü bir yükselişin önünü açacak olan tek şey de budur.

Komünistler içinde bulunduğumuz döneme ilişkin siyasal kilitlenme ve tıkanma değerlendirmesinde bulunurken kastettiler, sınıf hareketindeki durgunluktan öte, onun politikleşme ve düzen karşıtı bir mecraya geçme konusunda yaşadığı zorlanma olmuştur. Bugün aynı süreç devam ediyor, onu tıkayan esas barikatlar olduğu gibi duruyorsa gelişen hareketliliğe bakıp "buz kırılmış, yol açılmıştır", "işçi sınıfı 15-16 Haziran'ın dışında belki hiçbir zaman bu denli 'özgür'leşmemiştir" demek kendiliğindenliğe hayranlıktan öte bir anlam

taşımayacaktır. Bunlar bir de " bütün bu olgular, bir yandan bugünkü hareketin büyük ölçüde hem TÜRK-İŞ, hem de KÇSP denetimi dışında gelişmesi, böylece ehlileşme tehlikelerinden uzak olmasını anlatır" ile taçlanıyorsa, sözkonusu heyecan soğukkanlı bir değerlendirmenin önünü büsbütün tıkkıyor demektir.

Yukarıdaki değerlendirmeler ne yazık ki bu türlerine pek alışık olduğumuz geleneksel hareketten değil, Kızıl Bayrak'ın 12. sayısında yeralan "Sınıf hareketinin acil ihtiyacı Birleşik Mücadele, Militan Önderlik" yazısından alınmıştır. Başlıktan da anlaşılacağı gibi yazı esasen sınıfa devrimci bir müdahalenin ve militan-politik bir önderliğin yıkıcı ihtiyacının altını çizmektedir. Bu açıdan yukarıdaki alıntılara ciddi hatalardan ziyade, daha çok iyi düşünülmemiş ifadeler olarak bakılmalıdır.

Ne var ki sorunun üzerinde dikkatlice durmak, içinde bulunduğumuz dönemi doğru tahlil etmek gerekiyor.

Yaşanan ekonomik ve siyasal krizin ve onun dolaysız sonuçları olan yoğun-kesintisiz saldırıların sınıf üzerinde olağanüstü bir basınç yarattığı, bunun ise nesnel olarak mücadele dinamiklerini kısırttığı, kaba bir tarzda tahrik ettiği daha önce de vurgulanan bir gerçekliktir. Diğer bir anlatımla bugün hüküm süren alabildiğince sert objektif koşullar adeta sınıf hareketini bir canlanma ve yükselişe zorlamaktadır. 5 Nisan'dan bu yana işçi ve emekçi kesimlerde ciddi patlamaların yaşanmamasına burjuva sözcülerinin dahi şarşırması bundandır. Fakat öte yandan yeni yeni kırılmaya başlayan nispi durgunluğun ardında sınıfın bir dizi sorunu ve zaafı, bir bakıma bugünkü gerçekliği yattmaktadır.

Herşeyden önce işçi sınıfı mücadele isteği ve kararlılığını taşıyabilecek bir önderlikten halihazırda yoksundur. Taban örgütlülüğü henüz çok zayıftır. Duyarlılığı ve dikkati kendi dar ekonomik ve kısmen de demokratik sorunlarını aşabilmiş değildir.

Ekonomik-reformist çerçeveyi aşamayan verili bilinç ve örgütsüzlük ise ister istemez, sendika ağalarına duyulan tüm öfke ve tepkiye rağmen sınıfı sendikal cendereye, bürokratların ihanetlerine mahkum etmektedir. B.Meral'in taşlanması olayının da bariz bir tarzda ortaya serdiği gibi işçi sınıfı gerçekte bu bitip tükenmez ihanetin farkın-

B.Meral'in taşlanması olayının da ortaya serdiği gibi, işçi sınıfı gerçekte bu bitip tükenmez ihanetin farkındadır. Ancak sendika bürokrasisine duyulan derin güvensizlik sendikal(ist) mücadeleyi aşan bir bilinçle birleşemediği, dahası genelde devrimci harekete duyulan güvensizlik kırılmadığı, özelde ise komünist hareketle güçlü-kalıcı bağlar örülemediği sürece, sermayenin sendika bürokrasisi şahsında sınıf üzerinde kurduğu denetim de kırılmaz.

nusa taşıyacak kanalı bulamadı. Daha açık bir anlatımla, Mengen'den günümüze dek yaşanan küçük büyük onca mevzi direniş, onca eylem sınıfta zengin mücadele deneyimleri ve birikimler bıraktı. Fakat mücadele buna rağmen düzen karşıtı politik bir mecraya taşınmadı. Bu ise herşeyden önce devrimci öncü sorununun tüm yakıcılığını koruduğunu, günden güne daha da artırdığını anlatır. Ve belki de bu aynı olgu, hali hazırda sınıfın üzerinde frenleyici basınç yaratan başlıca etmenlerden biridir. İşçi sınıfı tam da son süreçte yaşadığı bir dizi mevzi direnişle edindiği deneyimlerden de hareketle bugünkü mücadele düzeyiyle fazlaca yol alamadığını "kendinden" bir bilinçle görmüş bulunuyor. Her geçen gün yoğunlaşan ve moral bozucu 20 Temmuz'lara rağmen söndürülemeyen genel grev- genel direniş sistemi de bunu anlatır. Ne var ki, daha ileri bir düzeye sıçrayabilme koşullarından (bilinç, örgütlülük, önderlik) de yoksundur. Bir yandan kendini hazırlıksız ve donanımsız hissediyor, öte yandan ise her türlü tahammülü aşan kesintisiz saldırıların da etkisiyle daha kararlı, daha militan eylem biçimlerine de geçebiliyor.

Buradaki diyalektik iyi kavranmalıdır. Radikal çıkışlara bakıp "ehlileştirme tehlikesinin uzak olduğunu anlatır" demek ne denli yanlışsa, hareketin ehlileştirilmesinin önüne etkin politik bir müdahale ve önderlik inisiyatifiyle geçebilme koşullarının hergünden daha olgun olduğunu görememek de o denli yanlıştır.

Sınıf mücadelesindeki kilitlenme hat safhasındadır. Son günlerde yaşanan çıkışlar ve gelişmeler bunu kanıtlamaktadır. Dahası sınıf hareketinde tıkanmayı açacak dinamiklerin giderek mayalandığını dile getirmektedir. Bugün sınıfın niteliksel bir sıçrama için gerekli olan örgütlülük, bilinç ve önderlik düzeyini bir hazırlık evresinde, zamanla elde etmesi olasılığından ziyade, bunu bizzat patlak veren eylemlilikler içerisinde hızla tamamlaması olasılığı daha yüksektir. Kuşkusuz bu tümüyle kendiliğinden gelişen olaylara devrimci müdahalenin gücüne, politik hakimiyet kurma becerisine ve önderlik kapasitesine bağlı birşeydir.

Nokta bir kez daha burada düğümlemektedir. Bu açıdan bakıldığında sınıfın en büyük handikapı kendi hazırlıksızlığı değil, fakat genelde devrimci hareketin, özelde ise komünistlerin hazırlıksızlığıdır.

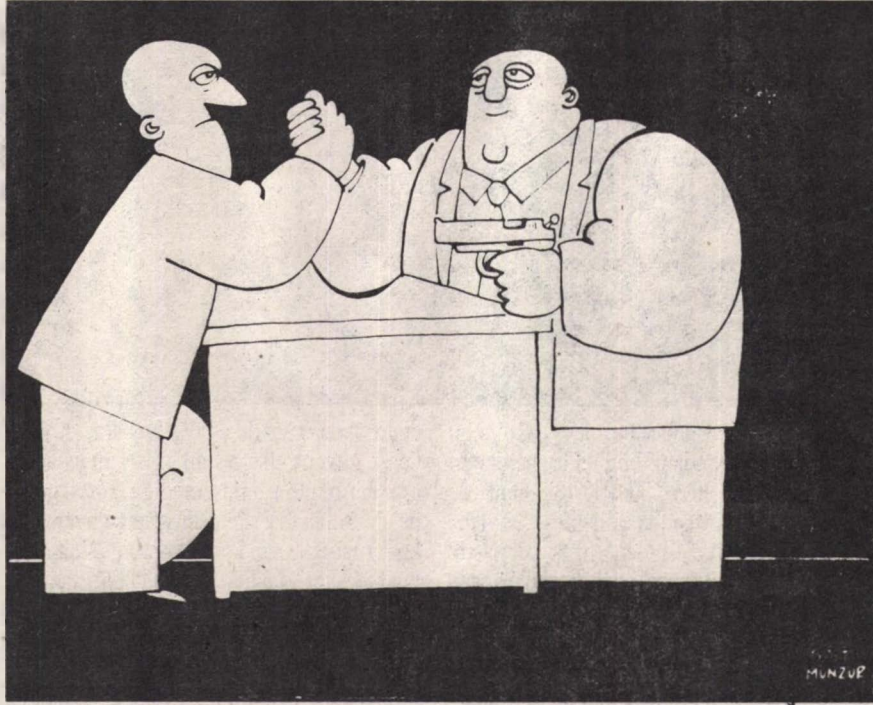
Oysa tam da kendini gittikçe daha belirgin bir tarzda ortaya koyan hareketliliğin kendisi komünistlere eksikliklerini gidermek, hazırlıklarını hızla (bizzat hareketliliğe müdahale çabası içerisinde) tamamlamak için eşsiz fırsatlar, zengin olanaklar sunmaktadır. Geniş emekçi yığınlar politizasyona her zamankinden daha açıktır. Dahası gerçek bir önderlik inisiyatifi ve gücü gördüklerinde ona tabi olmaya hazırdır.

Öyleyse tüm enerji gelişen eylemlerin içerden ve dışardan dönüştürülmesine harcanmalıdır. Buraya etkin ve kesintisiz bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti taşınmalıdır. Sınıfın içerisine girerek özelde de öncü ve ileri unsurlarla hızla örgütsel bağlar kurulmalı ve geliştirilmelidir. Herşeyden önemlisi doğru politikalarla ve pratik bir inisiyatifle eylemlerin ve giderek de toplam hareketliliğin yönlendiriciliği ele geçirilmelidir.

Böylesi bir önderlik altında sınıfın militan, politik ve birleşik bir genel grev-genel direnişe ve daha da ilerisine taşınmasının önünde hiçbir engel yoktur.*

Tekelci Kapitalizmin Anti-tekel Yasası!

Türkiye, tekellerin (devlet ve özel) ülke ekonomisinin %80'ini elinde bulundurduğu ya da kontrol ettiği, ekonomide açık bir tekel egemenliğinin bulunduğu bir ülkedir. Böyle bir ekonomide bir yasanın tekelleşmeyi ve tekeller arasında birlik oluşturmayı engelleyeceğini, tüketiciyi koruyup fiyatlar ve kalite üzerinde olumlu etki yapacağını söylemek tekellerin egemenliği altında bunalan işçi ve emekçilerin desteğini almaya yönelik bir demagojik propagandadır. Kuşkusuz sermaye iktidarı başka ihtiyaçlarının da sonucu olarak çıkarılan bu yasayı fırsat bilerek toplumdaki tekelere karşı hoşnutsuzluğu sömürmeye, tekelci sermayenin iktidarı olduğunu perdelmeye çalışmaktadır.

nedeninin tekelci sermayenin iktidarı olduğunu perdelmeye çalışmaktadır.

2) Türkiye kapitalizminin '60'lı ve '70'li yıllarda uyguladığı ithal ikameci sermaye birikimi politikaları sonucu gerek sermaye sınıfının birikimi muazzam boyutlara varmış, tekelleşme hızlanmış, gerekse iç pazar büyük boyutlarda genişlemiş idi. '80'li yıllarla birlikte dünya ölçeğindeki faktörlerin de etkisiyle "ihracata yönelik kalkınma modeli" denilen yeni bir sermaye birikimi sürecine girildi. Bu süreç aynı zamanda önceki yıllarda da önemli ölçülere ulaşmış olan dünya pazarıyla, yani kapitalist dünya ekonomik sistemiyle bütünleşmede nitelik ve nicelik olarak bir üst boyuta sıçrama süreciydi de. Nitekim 12 Eylül faşizminin toplumsal muhalefeti bilinen yöntemlerle ezerek düzlediği bir ortamda, fakat oldukça sancılı bir şekilde Özal hükümeti eliyle bir dizi tedbir alındı. Günümüze kadar, TPKKK'nun da kaldırılıp liranın kovertibl hale getirilmesi, dış ticarete ve yabancı sermaye girişinde tam bir serbestiyetin uygulanması, ekonomide devlet mülkiyetinin kaldırılması (özelleştirme) için gerekli düzenlemeler yapıldı. Ayrıca bu dönemde Avrupa Birliği (AB) ile Eylül 1963'te Ankara Anlaşması ile başlayan tam üyelik süreci oldukça ilerlemiş ve içinde bulunduğumuz yılda AB'ne tam üyelik çabaları gümrük birliği aşamasına ulaşmıştır. AB'ne katılmak, buna uygun bir ekonomik yapılanmayı gerçekleştirmenin yanı sıra üye ülkelerde mevcut iktisadi hayatı düzenleyen yasal düzenlemeleri asgari ölçüde de olsa gerçekleştirmeyi de gerektirmektedir. Nitekim 9 Kasım 1992'de Türkiye-Avrupa Birliği Ortaklık Konseyi toplantısında gümrük birliği, serbest dolaşım vb.'nin yanı sıra görüşülen konulardan biri de rekabet hukuku ve buna ilişkin düzenlemelerdir. Nitekim söz konusu yasa tasansı bu görüşmelerin akabinde hazırlanmış idi. Başbakan

Yardımcısı Karayalçın'ın deyimiyle "19 Aralık'ta sözleşmesini imzalayacağımız gümrük birliğine Türkiye'nin girmesinde çok büyük önemi" olan bu tasarı 19 Aralık '94'ten kısa bir süre önce mecliste kabul edilerek yasallaştırılmıştır.

3) Rekabeti Koruma Yasası her ne kadar Türkiye'nin AB ile bütünleşme sürecinin bir yan ürünü olarak gümrük birliği görüşmelerinin hızlandığı şu günlerde çıkarılmışsa da, bunun yanı sıra tekelci sermaye devletinin içindeki ihtiyaçlarının da bir ürünüdür. Türkiye çoğunlukla tekellerin cenneti olarak değerlendirilir. Gerçekten de devlet tekellerinin dışında, gıda sektöründen (mezbaşa ürünleri, süt ürünleri, unlu ürünler, bitkisel ürünler vb.) dokuma sanayiine, dayanıklı tüketim malları sektöründen otomatik (binek otosu, kamyon, otobüs, oto lastiği, traktör, akümülatör) sanayiine, temizlik malzemelerinden seramik ürünlerine, ilaç sanayiinden boya vernik ve sentetik mamuller sanayiine, basın yayından inşaat malzemeleri sanayiine kadar bir dizi imalat sanayiine hakim olan büyük özel şirketlerin sayısı bir kaç taneyi geçmemektedir.

1985 verilerine göre Türkiye sanayiinin en büyük 500 şirketi içinde bulunan 406 özel sektör şirketinin toplam satışları (ciro) olan 6 trilyon 95 milyar lira Türkiye'nin o yılki bütçe gelirlerinden çok yüksek bir miktardadır. Bu cironun %23,8'i başlıca 3 sermaye grubuna (Koç, Sabancı, İş Bankası) bağlı 60 şirkete, %53'ü ise 25 sermaye grubuna bağlı 126 şirkete aittir. Bunların içinden Koç ve Sabancı'nın 1986 sonu itibarıyla 4 trilyon 588 milyon liraya ulaşan toplam satışları aynı yıl Türkiye'nin bütçe gelirlerinin %67,3'üne ulaşmıştır.

1990'da Türkiye'nin 500 büyük sanayi şirketi içinde İş Bankası grubunun kontrolündeki şirket sayısı 29, bunların 4,5 trilyon liralık toplam cirolarının 500 şirket içindeki payı

%6,2 olmuştur. Bu rakamlar diğer iki tekelci sermaye grubu olan Koç ve Sabancı için ise sırasıyla 26 ve 14 şirket ile ciro payı olarak %15,3 ve %5,5 olmuştur. Yani bu 3 tekelci sermaye grubunun toplam satışlarının, 500 büyük şirket toplam satışlarına oranı 1990'da %27'dir. Bu rakam 1985 yılında %23,8 idi. 1991'de ise 39 trilyon lirası Koç grubuna, 21 trilyon lirası Sabancı grubuna ait olan bu iki grubun toplam 60 trilyon liralık ciroları aynı yıl Türkiye'nin 430 trilyon lira olan GSMH'sinin %14'üne, bütçe gelirlerinin ise %60'ına eşittir. Bazı dayanıklı tüketim mallarından örnek verecek olursak 1994 yılında Arçelik ve Profilo TV pazarının %61'ine (40+21), otomatik çamaşır makinesi pazarının %88'ine (65+23), bulaşık makinesi pazarının %87'sine (74+13), buzdolabı pazarının %93'üne (53+40) hakimdirler. 1986'da elektrik süpürgesi pazarının %71'i Koç ve Simtel'e gitti. Koç grubu 1986'da otomobilde %60, minibüste %94, traktörde %33 pazar payına, Sabancı grubu ise 1986'da margarinde %25, lastikte %40 pazar payına sahiptir.

Yukarıda verdiğimiz rakamlar çeşitli sektörlerde piyasaya, oldukça sınırlı sayıda sermaye grubuna bağlı çok az sayıda şirketin hakim olduğunu göstermeye fazlasıyla yeterlidir. Fakat bu durum tekeller arasında bir pazar paylaşım mücadelesi olmadığı anlamına da gelmemektedir. Bu mücadele ise bir fiyat rekabeti olarak değil, daha çok, kendisini maliyet düşürücü, satış artırıcı çabalarda bulunma; sermaye devletinden kendi gruplarına ya da faaliyette buldukları sektörlerde yönelik teşvik, prim, yükümlülüklerde indirim vb. yollarla gelir transferlerinin çoğaltılması ve yoğunlaştırılması sağlama yöntemleriyle sürdürülmektedir.

Tekeller arasındaki, normal koşullarda varolan bu mücadele özellikle kriz koşullarında daha belirgin bir hal alır. Tek tek tekelci sermaye grupları böyle dönemlerde kendi grup çıkarlarını önplanda tutmaya daha çok çaba gösterirler. '94 yılı içerisinde otomatik sektörde faaliyette bulunan tekeller hükümet nezdindeki girişimleriyle vergi indirimi vb. yollarla önemli avantajlar elde etmişler ve bu sayede stoklarını eriterek kriz koşullarında da büyük karlar sağlamışlardır. Bunun karşısında tekstilciler de kendi sektörlerinin de korunması gerektiğini ileri sürerek teşvik paylarını istemekten geri durmamışlardır. Fakat tek tek tekelci sermaye gruplarının kendi grup çıkarlarını merkeze koyan yaklaşımları karşısında Marks'ın deyişiyle "bütün burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten komiteden başka bir şey olmayan" kapitalist devlet, bir bütün olarak sermaye düzeninin çıkarlarının uyumlu bir bileşkesini baz alarak düzenleyici tedbirler almak durumundadır. Bu tavır kendisini, kaynakların kullanımını düzenlemekten piyasadaki işleyişi düzenlemeye kadar bir dizi alanda gösterir. İşte bu "rekabet"i koruma yasası da bir yandan kendi aralarında tepişen tekellerin cirit attığı, diğer yandan kaynakların oldukça verimsiz kullanıldığı kaotik iktisadi yapıya belirli bir düzenlilik getirme ihtiyacından doğmuştur. Yasanın bir amacı da, ne ölçüde gerçekleştirilebileceğinden bağımsız olarak, budur.

Yukarıda Türkiye ekonomisinin tekelci yapısını bazı verilerle göstermiştik. Şimdi, böyle bir iktisadi yapı karşısında 67-maddelik bir yasanın tekelleşmeyi önleyeceğini vaaz etmek ya iktisattan bir şey anlamamayı ya da bu vaazla işçi ve emekçilerin kandırılmak istendiğini gösterir. Ki bizce doğru olan da bu ikincisidir.

Tek tek tekelci sermaye gruplarının kendi grup çıkarlarını merkeze koyan yaklaşımları karşısında Marks'ın deyişiyle "bütün burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten komiteden başka bir şey olmayan" kapitalist devlet, bir bütün olarak sermaye düzeninin çıkarlarının uyumlu bir bileşkesini baz alarak düzenleyici tedbirler almak durumundadır. Bu tavır kendisini, kaynakların kullanımını düzenlemekten piyasadaki işleyişi düzenlemeye kadar bir dizi alanda gösterir.

"Demokratikleşme paketi" içinde yer alan ve özelleştirme yasasıyla birlikte "ekonomide demokrasiyi" sağlayacağı iddia edilen Rekabeti Koruma Yasa Tasarısı (ya da anti-kartel yasa) yıllardır süren hazırlık aşamasının tam tersine bir kaç saat içinde mecliste tüm burjuva partilerin desteğini alarak yasalaştı. Bu yasa, burjuva yayın organlarında da "Rekabetin önü açılıyor", "Tüketiciye çifte güvence", "Fiyatlar düşecek, kalite yükselecek" türünden yalan propagandalarla adeta selamlandı. Bu yayınlardaki rekabet amacının gerçekleştirilebileceğine ait tereddütleri içeren bir kaç çatlak sese rağmen yasanın burjuva çevrelerde yarattığı etki genel olarak böyleydi.

Bu yasanın sağlayacağı varsayılan yararlarına geçmeden önce sermaye iktidarının tüm burjuva kampın desteğini alan böyle bir yasaya neden ihtiyaç duyduğunu ortaya koymakta fayda var. Nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1) Sermaye sınıfının egemenlik aracı olarak kapitalist devlette de siyasi iktidar, sistemin işleyişini düzenleyen, sınıf egemenliğini pekiştiren her düzenleme ve uygulamayı, mümkün olduğu kadar, bunların tüm halkın çıkarlarıyla uyduğu propagandasıyla birlikte sürdürür. Uygulamaların gerçek amaçları karartılarak sahte gerekçeler yaldızlanıp öne sürülür. Türkiye, tekellerin (devlet ve özel) tüm ülke ekonomisinin %80'ini elinde bulundurduğu, ya da kontrol ettiği, ekonomide korkunç bir tekel egemenliğinin bulunduğu bir ülkedir. İşte böyle bir ekonomide gerçek amaçlarına ve akıbetine aşağıda gireceğimiz yasanın tekelleşmeyi ve tekeller arasında birlik oluşturmayı engelleyeceğinin, tüketiciyi koruyup fiyatlar ve kalite üzerinde olumlu etki yapacağını söylemesi tekellerin egemenliği altında bunalan işçi ve emekçilerin desteğini almaya yönelik bir demagojik propagandanın ibarettir.

Kuşkusuz sermaye iktidarı bu yasayı işçi ve emekçiler nezdinde tekelere karşı bir politika izlediğini göstermek için çıkarmıştır. Ama, başka ihtiyaçların sonucu olarak çıkarılan bu yasayı fırsat bilerek toplumdaki tekelere karşı hoşnutsuzluğu sömürmeye, ezilmişliğinin

Kaldı ki, tekelleşme sadece herhangi bir mal-hizmet piyasasında az sayıda şirketin faaliyette bulunması (oligopol piyasa) şeklinde cereyan etmemekte, ayrıca bu az sayıda egemen şirket, açık ya da gizli anlaşmalarla kartel oluşturarak ya da o sektörde faaliyette bulunan şirketlerin kurdukları demek, oda vb. örgütler içinde varolan güçleri sayesinde kendi piyasa politikalarını dikte ederek neredeyse piyasanın tek belirleyeni durumuna gelmektedirler. İşte sermaye politikacıları tam da bu yasa sayesinde, piyasadaki güçlü şirketlerin kartel oluşturamayacakları müjdesini veriyorlar. Fakat kartel anlaşmaları pek ağırlıklı yapılmadığı, genelde "sektöre hakim bir kaç firmanın çoğunlukla lüks otellerde yedikleri yemek sırasında" yapılan "centilmenlik anlaşmaları"yla ya da "Beyaz Ev Eşyaları Sanayicileri Derneği", "Otomotiv Sanayicileri Derneği", "İlaç Endüstrisi İşverenler Derneği", "Bankalar Birliği" gibi demek ya da birlik çatısı altında gerçekleştirildiği için, müjdesi verilen bu engellenmenin nasıl yapılacağı sorusu ortada kalıyor.

Şimdi burada şöyle bir soru sorulabilir. Piyasada hakim durumda bir kaç firmanın olması hiç rekabetin olmadığı, bu firmaların birbirleriyle çok iyi anlaşmış anlamına mı gelmektedir? Tekelci kapitalizmde rekabetin içeriği değişmiştir. Serbest rekabetçi dönemde daha çok ve temelde fiyat bazında yürütülen ve piyasadaki çok sayıda şirket arasında süren rekabet artık büyük tekeller arasındaki rekabete dönüşmüştür. Ama bu büyük bir çoğunlukla fiyat rekabeti değildir. Tekellerin ana eğilimi fiyat düşürmek değil yükseltmektir. Ve bu fiyat yükseltme bazı durumlarda olağanüstü boyutlara ulaşmaktadır. Örneğin ilaç sektöründe aspirinin fiyatı 1985-1994 arasındaki 9 yıllık sürede tam 177 kat (yani yılda yaklaşık 20 kat), bir antibiyotik olan Ampisina K 500 117 kat, vitamin hapı Becozyme C 30 draje 274 kat artmıştır. Bunun izahı ne aynı dönemde 64 kat artan dolarla, ne de 98 kat artan markla yapılamaz. Bu soygunun tek izahı tekel egemenliği ve tekel fiyatıdır.

Ana eğilim fiyatları sürekli yukarı çekmek olmasına karşın, bazı istisnai durumlara da rastlanır. Özellikle piyasaya yeni bir malın girmesi durumunda bu yeni mal piyasanın oturmasına, yerleşmesine kadar geçen süre içinde şirketler arasında bir fiyat rekabeti yaşanabilir. Ama bu da geçicidir. "Düşük maliyetli firma pazar payını artırmak için kardan feda ederek fiyat düşürebilir. Yüksek maliyetli ya buna dayanamayıp piyasadaki çekilirler ya da kendileri için iyi olmayan koşullarda birleşmeye zorlanabilirler. Böylece bu sanayi alanı güçlülerin hakim olduğu bir 'yerleşme' sürecinden geçiş olur. Bu süreç aşıldığında ayakta kalan, sağ kalan firmalar bir rekabet silahı olarak fiyatı bırakmaya ve yeni durumlarına uyan gizli bir birleşme sistemi (kartel) geliştirmeye başlarlar" (P. Sweezy, *Tekelci Kapitalizm*). Bu süreç kriz dönemleri için de geçerlidir. Krizde büyük ve güçlü firmalar fiyat düşüşleri-satış düşüşleri karşısında karların azalmasına karşı daha dayanıklıdır. Fakat bu dönemdeki kayıplarını tekelci güçleriyle denetimde tuttıkları siyasi iktidar üzerinde etkili olarak emekçi sınıflardan toplanan devlet gelirlerinden -dolayısıyla işçi ve emekçilerden- kendilerine gelir transferi sağlayarak önemli ölçüde telafi ederler. Türkiye'de 5 Nisan istikrar paketi sonrasında otomatik tekelleri, düşen satışları karşısında hükümetin KDV, motorlu taşıt alım vergisi vb. 'inde yaptığı önemli indirimler sayesinde fiyatlarını düşürerek satışlarını artırmışlar, stoklarını eritmişler ve süreci kayıp vermeden atlatabilmişlerdir.

Bütün bunlar tekelci kapitalizmde ana eğilimin fiyatları sürekli yükseltmek olduğunu bize göstermektedir. Tekeller arasındaki rekabet asıl olarak maliyet düşürücü, satış artırıcı (reklam vb. yollarla) çabalar ve tüketici hizmetleri (servis, yardım istasyonları vb.) ile sürdürülür. Fakat maliyeti azaltma (üretkenlik artışı) tekelci fiyat saptamasıyla birleşir ve maliyetlerin en aşağıya, fiyatların da en yukarıya çekilmesi sayesinde aşırı boyutlara ulaşan tekel karları oluşur. Ki, tekel egemenliğinin arkasında bu

Tekeller arasındaki rekabet asıl olarak maliyet düşürücü, satış artırıcı çabalar (reklam vb.) ve tüketici hizmetleri (servis, yardım istasyonları vb.) ile sürdürülür. Fakat maliyeti azaltma (üretkenlik artışı) tekelci fiyat saptamasıyla birleşir ve maliyetlerin en aşağıya, fiyatların da en yukarıya çekilmesi sayesinde aşırı boyutlara ulaşan tekel karları oluşur.

muazzam güç vardır.

Yasanın sağlayacağı vaadedilen faydalardan birisi de piyasaya yeni firma girişlerini engelleyen davranışların önlenesidir. Rekabeti Koruma Yasası'nın kardeşi ilan edilen Tüketiciyi Koruma Yasası'yla üreticilere üretilen, satışa sunulan malların tüm ömrü boyunca teknik hizmet verme, bunun için servis istasyonları kurma, garanti süreleri verme, standart üretim yapma gibi yükümlülükler getirilmiştir. Bu tür yükümlülükler ancak büyük ve güçlü şirketler (yani tekeller) tarafından sağlanabileceğinden dolayı tekellerin korunması ve gözetilmesi anlamına gelmektedir. Bunlar ilk bakışta tüketici yararına gözükse de rekabet yasasının o pek övülen piyasaya yeni firma girmesini sağlama sözde amacını pratikte ortadan kaldırması ya da bu olanağı sadece tekellere vermiş olması nedeniyle son tahlilde piyasada tekellerin var olan egemenliklerini pekiştirici niteliktedir. Bu yükümlülüklerle, temelde, dünya kapitalist pazarıyla entegrasyon sürecine giren Türkiye ekonomisine hakim tekellerin dünya çapında süren tekeller arası rekabete karşı dayanıklılıklarını ve ayakta kalmalarını sağlamak amaçlanmaktadır. Çünkü bu entegrasyon süreci üretimde standardizasyonu, üretilen malın garanti edilmesini, satış sonrası teknik hizmetleri vb. eskiye göre daha çok dayatacak olan bir süreçtir.

Piyasaya büyük oranda tekeller hakim olmasına rağmen ekonomide tekellere taşeronluk, fason üretim, yan mamul üretimi yapan çok sayıda irili ufaklı firma da faaliyette bulunmaktadır. Her yıl bunların bir kısmı şartlara dayanmayıp çekilmekte yenileri girmektedir. Bunların işlevi tekellerin üretim faaliyetini tamamlar niteliktedir. Ve piyasadaki yaşamları rekabetin ayıklayıcı işleviyle belirlenir. Ama tekellerin alanına giren yeni firmalar da çoğun-

lukla tekelci mahiyettedirler. Örneğin kırmızı et piyasasına giriş tarihleri çok eski olmayan Yaşar Holding'e bağlı Pınar Et ile Koç'a bağlı Maret'in toplam pazar payı, yeni olmalarına rağmen toplam %60 civarındadır.

Kuşkusuz piyasaya uyum gösteremeyenlerin ayıklanması tekeller için de geçerlidir. Ama bu şimdiye kadar "uyum problemi olan firma"nın devlet tarafından kurbanlanması şeklinde seyretmiştir.

Dolayısıyla fason üretim, yan sanayi vb dışında tekelci faaliyetin sürdürüğü asıl üretim alanına giriş yapan firmaların tekelci nitelikte oluşları dikkate alındığında, yasanın yeni firma girişlerinde tekelleşmeyi önleyecek bir özellik görmesi havada kalmaktadır.

Son olarak değinilmesi gereken bir iki nokta daha var. Bunlardan birisi 11 kişiden oluşan Rekabet Kurulu'dur. Kurul içinde çok sayıda ilgili bakanlıklar tarafından seçilenler, az sayıda üst yargı organlarıncı seçilenler ve bir de TOBB'nin göstereceği adaylar arasından seçilecek kişi olacaktır. Burjuva yazarlar, politikacılar Rekabet Kurulu'na büyük bir önem ve güç atfediyorlar. Öyle ki, bu kurul iyi çalışır ve ayarlanmazsa her şey çok iyi olacak, "güzel günler göreceğiz", ama yoldan çıkar ve beceriksiz olursa işte o zaman ekonominin hali perişan olacak! Türkiye gibi, tekel-holdinglerle siyasi partiler, ordu gibi kurumlar arasında çok büyük boyutlarda kadro alışverişinin yaşandığı eski MESS başkanının önce başbakan, sonra cumhurbaşkanı olduğu, eski TÜSİAD başkanı "zengin-çocuğu"nun politik kariyere hazırlatıldığı bir ülkede bunun nasıl olacağı da merak konusudur. Kritik durumlarda, hatta kurulun, her zaman tekelleri gözeteceği de muhakkaktır.

Diğer bir nokta da şudur: Anti-Kartel (tekel) yasaları örneğin ABD'de "tycoon" lakabıyla (barbarlığı ifade ediyor) anılan tekelcilerin egemenliği karşısında, bunların kurbanlarının, diğer hoşnutsuz kesimler olan çiftçiler ve işçilerle geçici olarak birleşerek, verdikleri mücadeleyle çıkarılmıştı. Bunun sonucu 1890'da çıkarılan Sherman Act. ve 1914 tarihli Clayton Act. gibi yasaların bile önleyemediği tekelleşme, bu yasaların ancak karikatürü sayılabilecek bir yasayla, Rekabeti Koruma Yasası'yla hiç sağlanamayacaktır. Zaten böyle bir amacı da yoktur. O, piyasanın tekeller arası paylaşımını düzenleyen, belli kurallara bağlayan bir yasa olabilir ancak. Yasada bu konuda ortaya çıkacak pürüzler de Koç grubu temsilcisinin bir beyanında dediği gibi ek tüzükler çıkarılarak giderilecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Çünkü "devletin yürütme gücü bütün burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir."

Anti-tekel yasasının faydaları(!)

Yasa tasarısının genel gerekçeler bölümünde "piyasa ekonomilerinde işliğin sağlanması ve korunması için uygulanan ekonomik politikanın temel ve merkezi unsuru rekabettir" denilerek "rekabetçi piyasa" sağlandığında bunun getireceği faydalar anlatılmaktadır. Yasaya göre bu faydalar (ya da vaatler) şöyle:

- * Piyasaya yeni firma girişlerinin engellenmesi önlenecek,
- * Piyasaya hakim olan firmaların fiyat saptama, üretim miktarını kontrol etme, pazarı paylaşma anlaşmaları yapmaları önlenecek,
- * Piyasaya hakim olan firmaların bu durumlarını kötüye kullanmaları önlenecek,
- * Piyasada hakim durum yaratacak ya da var olan hakimiyeti güçlendirecek ve böylece rekabeti önemli ölçüde azaltacak olan şirket birleşmeleri veya devralmaları önlenecek.

Ve böylece bütün bu uygulamalarla piyasada tekelleşme önlenip, rekabet korunmuş, rekabet sayesinde de mal kalitesi yükselip fiyatlar düşmüş olacak. İşte işçi ve emekçilere karşı çizilen pembe tablo böyle.

Ve gerçekler

Tekellerin kapitalist sistemlerde yaklaşık 120 yıllık bir tarihi vardır. Geçen yüzyılda Batı kapitalizmlerinde, piyasadaki çok sayıda şirketler arasında süren serbest rekabet sonucunda bazı şirketlerin rekabete dayanamayıp piyasayı terketmeleri, diğer az sayıda güçlü şirketin güçsüz şirketleri yutarak ya da piyasadaki sürerek piyasaya hakim olmaları sonucu oluşan tekelleşme, yani sermayenin az sayıda şirket ve sermaye gruplarının elinde birleşmesi süreci yaşanmıştır. 19. yy'ın son çeyreğinde başlayan bu süreç günümüze kadar artan bir tempoyla devam etmiş ve tüm kapitalist sistemin yeni bir aşamasını oluşturmuştur: Tekelci kapitalizm. Artık bugün, dünya kapitalist sistemi içinde tekelci olmayan bir parça bulmak mümkün değildir. Ve Türkiye'de çizilen tablonun üzerindeki pembeyi kazıdığımızda altından sırtan ve gizlenmeye çalışılan şey koyu bir tekel egemenliğidir.

Tekellerin egemenliği paranın dolaysız egemenliğidir.

TARİHSEL OLARAK AHLAK KAVRAMI ÜZERİNE VE

Komünist Etik

Proletaryanın bağımsız ideolojisinin örgütlü ifadesi olan ihtilalci sınıf partisinin burjuva ideolojisinin bozucu etkisinden kendini koruyabilmesinin tek teminatı, proleter kültür ve etiğin nesnel zeminine, toplumsal üretimin temel gücü olan işçi sınıfına ve fabrikalara dayanmasıdır. Bizzat sınıfın en ileri unsurlarını kapsaması, fabrika temelinde örgütlenmesidir. Yeni gelenek ve kültür, yeni alışkanlıklar ve onun ifadesi yeni etik, sınıfın içerisinde olmadan, onun devrimci mücadelesine müdahale ve önderlik edilmeden kazanılamaz.

Tarihten günümüze hemcinsleriyle birlikte gruplar, klanlar, kabileler ve giderek de modern toplumlar içerisinde yaşayan insanın davranış ve tavırları, oldum olası üretim tarzının ve toplumsal yaşam biçiminin ihtiyaçlarından doğan gelenekler, alışkanlıklar, norm ve kurallar tarafından yönlendirilmiş ve düzenlenmiştir. İnsanlık tarihinde her yeni yaşam - üretim- ve çalışma tarzına geçiş-yeni gelenekler, yeni alışkanlıklar, yeni normlar ve onların ifadesi yeni bir ahlak anlayışını da beraberinde getirmiştir.

Tarihte ilk toplumsal organizasyon olan ilkel komünal toplum toplumsal mülkiyet, kolektif üretim ve ilkel komünist bir yaşam tarzı üzerinde yükseliyordu. Bu ise, komünal üretim ve yaşam biçimini koşulladığı zorunluluklar doğrultusunda tüm toplumu ve onu oluşturan bireyleri ayrımsız denetleyen toplumsal bir kurallar dizgisinde ve kolektif bir ahlak bilincinde ifadesini bulan ortak gelenekler, alışkanlıklar ile ortak bir etiği de hakim kılmıştır. Bu tarihsel aşamada bireyin çıkarı ile toplumsal çıkar arasında henüz bir çelişki olmadığı gibi, bireyin etik değer dünyası ile toplumun kolektif ahlak anlayışı da henüz örtüşen bir bütündür.

Ne var ki, ilkel komünal toplumun çözülüşüne yol açan tarihsel gelişmeler, ilkel komünist ahlaka da öldürücü darbeyi vurmuştur. Özel mülkiyetin ve onunla birlikte uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin doğuşu, kafa ve kol emeğinin ayrılması, insanlar arası sosyal ayrımların meydana gelmesi, birey ile toplum arasındaki karşıtlığın sınıf çelişkileri (ezen-ezilen ilişkisi)

temeli üzerinde ortaya çıkması, yeni ve daha ileri bir üretim ve yaşam tarzına geçilmesi... tüm bunlar insanın etik anlayışında, ahlak bilinci ve ilişkilerinde derin değişikliklere yol açmıştır.

Sınıflı toplumlarda ahlak da sınıfsal bir karakter kazanmıştır. Zira bir bütün olarak etiği ve ahlak bilincini oluşturan normlar, değer ve kategoriler somut ekonomik ve sosyal ilişkilerden doğar, onlar tarafından şekillendirilirler. *"İnsanlar, bilinçli ya da bilinçsiz, ahlaki görüş ve değerlerini son kertede sınıfsal konumlarının temellendiği pratik ilişkilerden - ürettikleri ve değiş tokuşu gerçekleştirdikleri ekonomik ilişkilerden alır."* (Engels) Bu ise yalnızca çeşitli tarihsel aşamalarda ve toplum biçimlerinde değişen ahlaki aydınlatmakla kalmaz, aynı zamanda bir ve aynı toplum düzeninde yaşayan çeşitli sınıfların farklılaşan ahlak anlayışlarını, karşıt etik değerlerini de açıklamaktadır. Sınıflı toplumların çelişkili ahlak yapısı, tam da değişik sınıfların üretim araçları karşısındaki konumları ve üretimdeki yeri tarafından şekillenen karşıt ahlaki değer ve bilinçlerinde ifadesini bulur. Kısacası sınıflı toplumlarda ahlak, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini yansıttığı gibi, içinde de barındırmaktadır.

Ne var ki, egemen sınıf, kendi sınıfsal konumunun biçimlendirdiği ve yine kendi sınıf çıkarlarını koruyan ahlak anlayışını her zaman ezilen sınıflara dayatmış, tüm topluma hakim kılmaya çalışmıştır. Sömürülen ve

Her toplumsal devrim eski üretim ilişkilerini yıktığı, eski egemen sınıfı alaşağı ettiği gibi kurulu ahlakı da kökünden sarsmıştır. Her yeni toplumsal düzen kendine özgü ahlakını da yaratmıştır. Temel toplumsal üretim gücünü temsil eden sınıf nasıl ki her zaman tarihsel gelişmenin motoru olduysa, ilerici ahlak da her zaman toplumsal ilerleme uğruna mücadele eden sınıfların çıkarlarını temsil etmiştir.

ezilen, egemen sınıf tarafından ideolojik olarak manipüle edilen geniş yığınlar, ahlakın evrensel olduğu, sınıfsal fark gözetmeden tüm insanlık için geçerli ve ebedi insanal erdemlere dayandığı teorisiyle kuşatılmıştır. İnsanın etiği, moral bilinci ve ahlaksal ilkeleri ya tanrısıyla ya mutlak ahlaki bir fikirle, ya soyut bir iradeyle, veyahut da insanın değişmez ebedi doğasıyla açıklanmıştır. Belirli bir tarihsel aşamada egemenliği elinde tutan her sınıf, kendi ahlakını mutlak olarak kutsamış, tartışmasız itaat edilmesi gereken bir dogma ve kurallar dizgisiyle egemen sınıfın tekelinde ve denetiminde olan hukuk, eğitim, din, politika gibi araçlarla kurum-sallaştırmıştır.

Ancak her toplumsal devrim eski üretim ilişkilerini yıktığı, eski egemen sınıfı alaşağı ettiği gibi kurulu ahlakı da kökünden sarsmıştır. Her yeni toplumsal düzen kendine özgü ahlakını da yaratmıştır. Temel toplumsal üretim gücünü temsil eden sınıf nasıl ki her zaman tarihsel gelişmenin motoru olduysa, ilerici ahlak da her zaman toplumsal ilerleme uğruna mücadele eden sınıfların çıkarlarını temsil etmiştir. Tersinden ise bir sınıf devrimci misyonunu yitirdiği ve toplumsal ilerlemenin önünde bir engele dönüştüğü andan itibaren, onun ahlakı da gericileşmiş, reaksiyoner bir karakter kazanmıştır.

Burjuva ahlakının, burjuva devrimler çağında ve kapitalist toplumun erken dönemlerinde kiliseye, ortaçağın karanlık zihniyetine, "cadı"

yakan feodal ahlak anlayışına yönelirken ilerici bir öz taşıması, ama kapitalist sistemin son aşamasında, emperyalizme geçişle birlikte bu özelliğini tümüyle yitirmesi, giderek dejenere olması, günümüzde ise düpedüz gerici bir niteliğe bürünmesi anlamını burada bulmaktadır. Bugün egemen olan resmi burjuva ahlakının çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu gerçekte bir yandan kapitalist sistemin ekonomik-politik-ideolojik-kültürel tüm alanlardaki genel ve yapısal krizini yansıttığı gibi, asalak kapitalist sınıfın etik çöküntüsünü de yansıtmaktadır.

Kapitalist sistemin temel çelişkisi olan, üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özel ellerde birikmesi, burjuva toplumda çatışan iki temel sınıfın - toplumsal üretimi gerçekleştiren proletarya ile özel mülkiyeti tekelinde bulunduran burjuvazi- karşıt ahlak anlayışlarında yansımaları bulur. Kapitalist düzende temel üretici güç proletaryadır. Üretimin kolektif niteliği işçi sınıfının tarihsel ve insanal olarak ilerici nitelikteki ahlakına damgasını vururken, burjuvazinin köhnemiş etiğine karakteri veren de onun asalaklığıdır. Proleter tek başına hiçtir, gerçek gücünü kolektif içinde, sınıf kimliğinde bulur. Çıkarı tüm insanlığın çıkarıyla özdeştir. O, "insan için ve insanla beraber" vardır. Ayakta kalabilmesi için gözünü daha fazla kar ve rekabet hırsı bürümüş kapitalist için ise "İnsan insanın kurdudur". O, nesnel olarak insana, insanlığa düşmandır.

Ne var ki, proletaryanın tüm insanlığın çıkarını ve tarihsel ilerlemeyi temsil eden ahlaki gerçek gücü ve kapsamını ancak toplumsal üretim ile özel mülkiyet arasındaki çelişki çözülünce bulabilecektir. Kapitalist sistemde işçi sınıfının etiği her zaman egemen burjuva ahlakının bozucu etkisi altındadır. Diğer bir deyişle henüz nüve halindedir. Proletarya bağımsız sınıf kimliği ile bilincine ulaşmasıyla ki erdem anlayışı,

ahlaki ilke ve değerleri, etik hedefleri, egemen burjuva kültür ve ideolojisinden kopuşurlar. Bağımsız sınıf kimliğine erişmiş proleterin ahlaki ise sömürsüz toplumun özgür bireyin komünist etiğinde ifadesini bulur.

Komünist etik, proletaryanın erdem anlayışı ile ahlaki taleplerinin doğrultusunu dolaysız olarak tarihsel misyonunun (toplumsal devrim) gerçekleştirilmesine yönelir. Dolayısıyla açık bir tarzda sınıfsal çıkarlarını yansıtmaktadır.

Proleter etiğin ilerici niteliği ve fonksiyonu kopmaz bir tarzda emekçi kitlelerin devrimci mücadelesine bağlıdır. İşçi sınıfı, yeni gelenek ve kültürde ifadesini bulan komünist etiği, işte bu mücadele içerisinde ve ona önderlik ederek inşa edecektir/etmektedir.

İşçi sınıfına tarihsel misyonunun, bu uğurdaki amaç ve hedeflerinin, sınıf savaşının somut koşul ve görevlerinin bilimsel bilincini taşıyan proletaryanın en ileri öğelerinin örgütlü gücü olan M-L ihtilalci sınıf partisidir. Bu parti proletaryanın tarihsel pratiğinin olmazsa olmaz koşulu olduğu gibi onun öncü kurmayıdır da. Ve tam da bu nedendir ki, komünist ahlakın yaratılması da herşeyden önce sınıf partisinde devrimci bir iç yaşamın ve onun yansıması komünist bir etiğin hayat bulmasına bağlıdır. Özgür ve sömürsüz bir dünya ülküsüyle hareket eden proletarya, eski toplumun içerisinde ve eski köhnemiş ahlaka karşıt olarak yeni toplumun değer ve ilkelerini yaratmaya başlamadığı sürece mücadelesini gerçek bir zaferle taçlandıramayacaktır. Proletaryanın bağımsız ideolojisinin örgütlü ifadesi olan ihtilalci sınıf partisinin burjuva ideolojisinin bozucu etkisinden kendini koruyabilmesinin tek teminatı, proleter kültür ve etiğin nesnel zeminine, toplumsal üretimin temel gücü olan işçi sınıfına ve fabrikalara dayanmasıdır. Bizzat sınıfın en ileri unsurlarını kapsaması, fabrika temelinde örgütlenmesidir. Yeni gelenek ve kültür, yeni alışkanlıklar ve onun ifadesi yeni etik, sınıfın içerisinde olmadan, onun devrimci mücadelesine müdahale ve önderlik edilmeden kazanılamaz. Ama nasıl ki insanın ahlaki görüş ve değerleri dolaysız değil ama son kertede ekonomik ilişkilere dayanıyorsa, partinin sınıf temelinde dayanması ile yeni gelenek ve kültürün yaratılması arasında da birebir mekanik bir ilişki yoktur. Gerçekte ahlaki görüş ve ilkeler görece bir bağımsızlığa sahiptirler. Alışkanlıkların gücünün ve geleneklerin inatçı karakterinin değer ve normlar üzerinde oynadığı önemli rol, ahlak anlayışlarını yaratan koşullar büyük ölçüde ve hatta tamamen değiştikten sonra bile korunabilmesine yol açmaktadır. Bu ise ihtilalci parti açısından, hem iktidar savaşımı boyunca ve hem de sosyalist toplumun kuruluş sürecinde kesintisiz bir ideolojik eğitim ve mücadeleyi öngörmektedir.

Komünist etiğin temel problemlerinden biri de birey ile toplum, kişilik ile topluluk arasındaki ilişkidir.

Bu partide yansımaları kadro-örgüt ilişkisinde bulur. Nasıl ki insanın kendisini ve üretici gücünü gerçekleştirmesi ne salt ruhsal ne de salt bireysel bir problemse, aksine insan ancak pratik toplumsal süreç içerisinde ve toplumun devrimci dönüşümünün bir parçası olarak gerçek insani kimliğine kavuşursa, komünist kadro da kendini ancak örgütlü mücadele içerisinde, onun bir ve etkili parçası olarak gerçekleştirebilir. Komünist etik insanın ödevlerini toplumsal ilerlemenin ihtiyaçları doğrultusunda belirler ve onları kopmaz bir tarzda tüm toplumun iyiliği ve çıkarlarına bağlar. Aynı şekilde örgüt ahlaki da kadronun görevlerini örgütlü mücadelenin ihtiyaçlarına göre tayin eder, onları örgüt çıkarına tabi kılar. Ancak burjuva ahlaktan farklı olarak komünist etik bireysel ile toplumsal olanı, kadro ile örgütün çıkarlarını salt idari bir tarzda ahlaki norm ve ilkelerle birbirine bağlamaya çalışmaz. Aksine birey ile toplumun, kadro ile örgütün uyumunu, insanın toplumsal, kadronun ise örgütsel faaliyet ve etkinliklerinin planlı organizasyonunda görür. Bu sosyalist toplumda insanın, devletin, ekonominin, kültürün, politikanın kısacası toplumsal yaşamın tüm alanlarında karar sahibi olması, yönetime aktif katılmasında ifadesini bulur. İhtilalci sınıf partisinde ise demokratik merkezîyetçilik ve örgüt içi aleniyet mekanizmalarının işletilmesiyle tüm kadroların örgüt süreçlerine hakim, aynı zamanda ise eşit hak ve ödevlere sahip olmasında maddi bir gerçekliğe dönüşür.

Ne var ki birey ile toplumun gerçek uyumlu birliği ancak onun zorunlu toplumsal koşullarının zemininde, sosyalist toplumda olanaklıdır. Sınıflı toplumun temsilcisi olarak ortaya çıkan sınıf, varlık koşulunu diğer sınıfların sömürsünde ve ezilmesinde bulduğu içindir ki, bugünün kapitalist toplumunda birey ile toplum arasında her zaman uzlaşmaz çelişkiler var olacaktır.

Öyleyse günümüzde insanlık için geçerli tek bir ahlak kalmıştır o da devrimin, proleter sınıf mücadelesinin, ihtilalci eylemin ahlakıdır. Sınıf çıkarı tüm emekçi insanların çıkarlarıyla örtüşen tek bir sınıf vardır o da proletaryadır. Proletarya iledir ki, dünya tarihinde ilk defa her türlü sömürü ve baskıyı ortadan kaldıracak, savaşı ilelebet toplumsal yaşamdan söküp atacak, toplumsal gelişmenin genel çıkarlarını sonuna dek savunacak ve temsil edecek bir sınıf doğmuştur. Bu sınıfın ahlaki komünist ahlakıdır. Proletarya enternasyonalizmi tüm ezilen sınıf ve zümrelerle kardeşçe dayanışma, sosyalist yurtseverlik, devrimin küçük ve büyük görevleri karşısında sorumluluk bilinci, aktif eylemci kimlik ve bilinçli disiplin gerektirir. Sosyalist insanın belirleyici etik değerleri bunlar ve yalnızca bunlardır!

Bir deneyim...

kalmaması gereken bir gerçekliktir. Bu pratikte katı bir şekilde uygulandığında ancak o zaman hem güçlü kişilikler yaratılacak, hem de (en önemlisi) herkes ilkeleri biraz esnetme/çığneme denemesine kalkmayacaktır. (...)

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" diye slogan attım. "Komutan" dedikleri işkence şefi çok sakin ve kendine güvenir bir şekilde, "Göreceğiz kim kimi yenecek" dedi. Kablonun bir ucunu sağ ayağımın serçe parmağına, diğer ucunu cinsel organıma bağladılar. Bir yandan da kendi aralarında iddiaya giriyorlardı. Bir kısmı "Bu dayanamaz biraz sonra bize yalvarır, o zaman da biz indirmeyelim", bir kısmı da alaylı bir şekilde "Bu direnir" diyordu. Bu sırada birden elektrik akımı geldi. Ben sesimin çıktığı kadar bağırdım, ama ilk darbeden öyle etkilenmiş olmalıyım ki, elektrik akımı durduğu halde hala bağırdığımı fark ettim. İşkencecilere gülmekten yerlere yıkılıyorlardı, "Biz sana dedik, dayanamazsın bizi dinlemedin". O anda müthiş aşağılandığımı hissettim. Aklıma yoldaşlarımla beraber okuduğumuz "No Pasaran" yazısı geldi. Ve sanki o yoldaşlar karşımda durmuş, "Böyle mi konuşmuyorduk?" diye sorguluyorlardı beni. (...)

Kendi kendime, "Bundan sonra hiçbir şekilde bağıracağım ve alçakların gülmesine neden olmayacağım" diye düşündüm. Ondan sonra onlar elektrik verirken dişlerimi vargüçümle sıktım ve kesinlikle hiçbir ses çıkarmadım. Buna işkencecilerin nasıl bozulduklarını farkedebiliyordum. (...)

Ayaklarımı sandalyenin içinden geçirdiler. Dört-beş kişi tuttu, papaz ayaklarımın altına vurmaya başladı. Ayaklarım uyuşana kadar vurdu. Hemen elbiselerimi çıkardılar, tazyikli suya götürdüler. Ondan sonra da elektrikli askıya aldılar. İşkencenin dozu değişmemişti, ama komutanın istekleri değişmişti. Pazarlıkçı yönü ön plana çıkmıştı. İki ayrı hareketten sorumlu düzeyde insanların benden bir süre önce yakalandıklarını, çok olumsuz tavırlarının olduğunu, dışarda iken duymuştum. Ama yine o tezgahlarda onlara kan kusturan binlerce devrimciyi de biliyordum. İşkenceciler bu yiğit insanlardan hiç bahsetmiyorlardı. Sınıf mücadelesinin her alanında olduğu gibi, burjuvazi kendi sınıf çıkarları gereği her zaman ezilen sınıfların olumlu direniş geleneklerini karalamak, unutturmak ve içini boşaltmak ister. 1 Mayıs, Nevroz vb. gibi işçi sınıfının ve ezilen halkın direniş simgesi olan günlere saldırdığı, sıradan bahar bayramına dönüştürmek istediği, buna karşı Ergenekon'dan çıkış, 23 Nisan, 19 Mayıs gibi sömürünün, katliamın, şovenizmin simgesi olan bu günleri kahramanlaştırıp, göklere çıkardığı gibi... Burada da işkenceciler, direniş yüzlerce devrimciye "geberttik, astık, kestik" diyorlardı. Çözülmüş bir kaç zayıf unsur sık sık örnek göstererek göklere çıkarmak istiyorlardı. (...)

Onikinci gün komutan beni alıp papazın yanına götürdü. Odasında koltuğuna kurulmuştu. Gözlerimi açtılar. Sandalyeye oturdum. Bu benim falaka sandalyemdi. Papaz geçmişteki soruları tekrar sordu. Yanıt vermedim. Bu işin böyle yürümeceğini anlayan papaz başka bir yöntem denemeye çalıştı. Bir kağıt kalem uzatarak, "Al özgeçmişini kapsamlı bir biçimde yaz mahkemeye çıkacaksın, sonra da s... olup gideceksin" dedi. "Yazacak bir öz geçişim yok, ben ...ta doğdum ...da yakalandım." diye yanıt verdim. Papaz deliye döndü. (...)

Yaşam bir kez daha kanıtlamıştır ki devrimci iradenin eğemeyeceği zalim baş yoktur.

Çoğu zaman günlük yaşamda ve örgütsel faaliyette, kişisel zaaflarımızın yaratacağı olumsuz sonuçları biliriz. Ancak ısrarla zaaflarımızı yenmeye çalışmak yerine, ya kendimizi "özgü koşulların böyle gerektirdi"ğine inandırmaya çalışırız, ya da bir başka yoldaşımızın hata ve zaaflarıyla karşılaştırır, kendimizi onun yanında çok masum ve ilkeli görürüz. Bu da bizi sınıf mücadelesinin yeni döneminin ihtiyaçlarına cevap verebilecek, komünist bir kişilik kazanma çabasına itmekten çok, kötünün iyisi kişisel hırslarımızı tatmin çabasına yönlendirmektedir.

Sınıf mücadelesi devrimci yaratıcılık, özveri ve kolektivizm üzerinde yükseldiğine göre, tersi davranışlar ancak zaaf bir kişiliği besleyip, pratikte güçsüzlüğe, kendine güvensizliğe dönüşen bir zemin olabilir. "Kişilik herhangi bir niyete bağlı değil, kalıtım yoluyla da değil, tam tersi toplumun sınıfsal yapısına, toplumsal ilişki ve koşullara, yaşam faaliyetinin içerik ve biçimine bağlı olarak şekillenir." (Lenin)

Kişinin kişilik şekillenmesinin maddi zemini ve belirleyicisi onun sınıfsal konumu, "yaşam faaliyetinin içerik ve biçimi" olduğuna göre, komünist bir kişilik, tüm insanlık değerlerinin somutlaştığı sosyalizm, komünizm idealine sıkı bir inanç, bu idealin varoluş zemini olan proleter sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına cevap veren, devrimci yaratıcılık ve fedakarlıkla onu iktidara taşıyacak ödünsüz bir pratik sergilemektir. Ödünsüz bir kişilik, günümüzde, kendisi gibi ya da şu veya bu nedenden dolayı düzene kin ve öfke duyan ezilen sınıf bireylerinin bir birleştirici mozayığı, ortak idealin (sosyalizm) iktidar perspektifine uygun organizasyonu ile örgütsel ilke ve kurallara dayalı pratik faaliyetin geliştirilmesi, yetkinleştirilmesidir; yaratıcılıktır.

Marx'ın deyimıyla, "Bireyin yaşam etkinliği neyse kendisi de odur". İllegalite, örgütsel ilke ve kurallar arkasına sığınılıp, pratik mücadelede tasarrufluca, varolan olanakları güce dönüştürmekte ürkeklik, kişisel kaygıların etkisiyle varolanla yetinmek ve uzaktan kumandacılık değildir. Tersinden aracı amaçlaştırmak, pervasızca örgütsel disiplin ve kuralları çiğnemek de küçük-burjuva maceracılığının ufaksuzluğudur. Her çığnemen ilke, uyulmayan kural, taşınan kişisel kaygılar aslında idealden ve kişilikten verilmiş bir ödündür. Günlük mücadele yaşamımızda bu ve benzeri zaafolar üzerinde durulmaya değmez birer ayrıntı gibi görünse de, sınıf mücadelesinde düşmanla mevzi savaşında onun şiddetle karşı karşıya kalındığında kişiliksizce yaşamın pazarlığı, teslimiyetin ve ihanetin öncelidirler. Fırtınalı yarınları göğüsleyecek güçlü kişilikler yaratmak için, "savaşçı ve militan bir dava kimliğine sahip olmayan unsurlar asla EKİM'ci sıfatına layık değildir. Bu sıfatı taşıyıp da titrek davranan, görev ve sorumluluklar karşısında geri çekilen, ilkeleri siper edinerek gereken yerde devrimci bir atılganlıktan ve cesarettten kaçan, kısacası sağcılık ve gericilik yapan, ve tersinden liberal tutumlarla görünürdeki aşırı bir rahatlıkla düşmana davetiye çıkaran hiçbir unsur saflarımızda kalmamalıdır." (Ekim, sayı:97, s.10)

Bu doğru anlayış söylem düzeyinde

Bir sömürü ve talan ülkesi:

ENDONEZYA

Endonezya adı son yıllarda özellikle iki konuda duyulmaktadır.

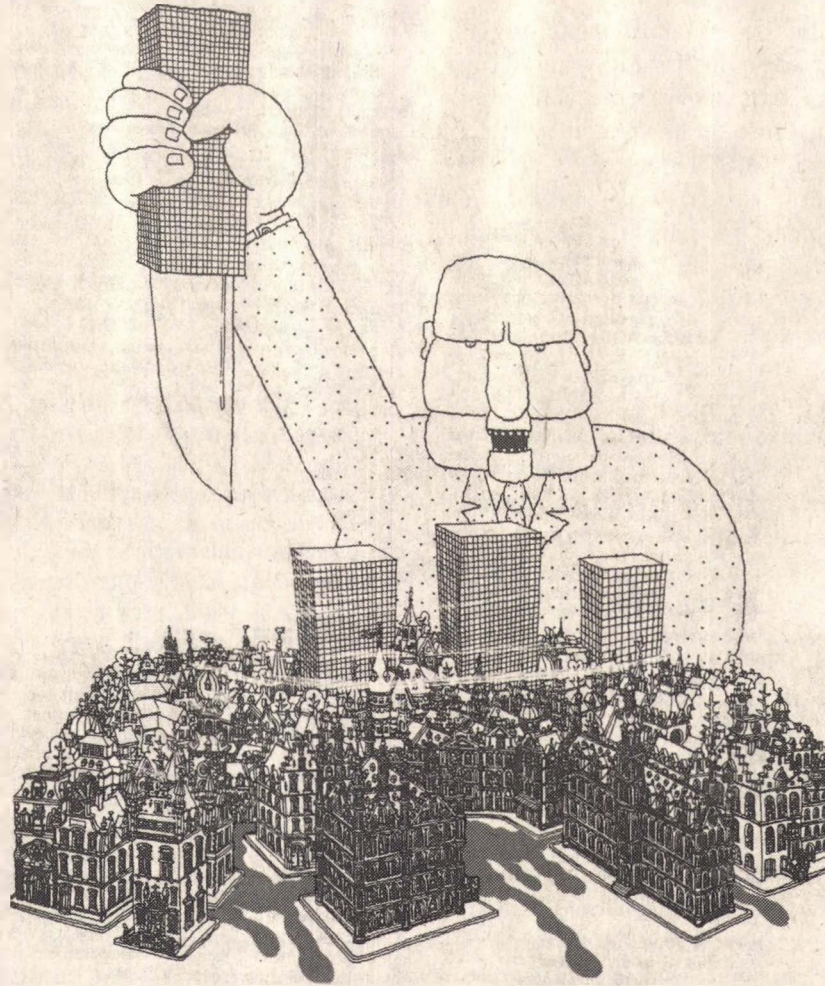
Birincisi diktatör Suharto rejiminin Doğu Timor'da 1974'ten bu yana sürdürdüğü işgal ve kirli savaştır. İkincisi ise, IMF ve Dünya Bankası türünden emperyalizmin uluslararası finans kurumlarının Suharto rejiminin ekonomik performansına ilişkin övgüleridir. Kasım ayı başlarında Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü'nün (APEC) Endonezya'nın Bogor kentinde yapılan zirve toplantısı vesilesiyle Doğu Timor'lu militanların yoğunlaştırdıkları eylemler, bu iki konunun uluslararası gündemi kısa süreli de olsa epeyce meşgul etmesine neden oldu. Suharto rejiminin çok övülen ekonomik performansının arka planından ve Doğu Timor'da yıllardır sürdürdüğü kirli savaştan hareketle, Endonezya'daki durumun bazı özelliklerini genel hatlarıyla özetlemeye çalışalım.

Doğu Timor'da işgal ve kirli savaş

Timor adası 1914'te, asırlardır bölgeyi hakimiyet altında tutan Portekiz ve Hollanda arasında paylaşıldı. Doğu Timor olarak anılan adanın doğusu Portekiz'e, batısı Hollanda'ya kaldı. Bu paylaşım sonucu Doğu Timor 1974'e kadar bir Portekiz sömürgesi olarak kaldı. 1974'te Salazar diktatörlüğünün yıkılmasından yararlanan Doğu Timor ulusal kurtuluş hareketi FRETILIN (Doğu Timor'un Bağımsızlığı İçin Devrimci Cephe) kontrolü ele geçirerek bağımsızlık ilan etti.

Ancak bunun hemen ardından, Cakarta rejimi General Suharto'nun doğum yeri olan Doğu Timor'u 7 Aralık 1975 günü işgal etti. 17 Temmuz 1976 günü ise Endonezya'nın 27. Eyaleti ilan ederek ilhak etti. O günden bu yana Suharto rejimi, bir askeri bölge muamelesi gören Doğu Timor'da, halkın bağımsızlık mücadelesini sindirmek için sistemli bir terör ve katliam politikası uygulamaktadır. Cakarta rejimi ile olan dini çelişkilerinden ötürü bağımsızlık hareketini destekleyen kilisenin verdiği rakamlara göre ordu, 1975-81 arasında 200 bini aşkın Doğu Timor'luyu katletmiştir. Ülkenin küçük nüfusu düşünüldüğünde, bu tam bir soykırımdır.

İşgalci Suharto rejimini hemen tüm emperyalistler desteklemektedir. Doğu Timor'un ilhakını sözde mahkum eden BM kararına rağmen, emperyalistler, Endonezya'daki çıkarlarını ve stratejik hesaplarını zedelemek istemediler. Bu nedenle de soykırıma göz yumarak suç ortaklığı yaptılar. Bundan güç alan

Cakarta rejimi, uluslararası insan hakları örgütlerinin teşhir kampanyalarını bugüne kadar hep hiçe saydı. Örneğin Suharto ordusu, 12 Kasım '91'de bir Portekiz heyetinin önünde, bir mezarlıkta gösteri yapanlardan yüzlercesini katledecek denli pervasız davranabildi.

Suharto rejimi, dozunu giderek artırdığı bu teröre rağmen, Doğu Timor halkını dize getirememiştir. Bu nedenle asimilasyon politikasında başarıya ulaşabilmek için şiddetin yanısıra başka yöntemlere de başvurmuştur. Cava ve Sulawesi'den getirilen yoksul köylüler adaya yerleştirilerek yerli halk azınlık konumuna düşürülmeye çalışılmaktadır.

Sömürgecilerin tarihi talanı ve tahribatı

Endonezya, asırlarca Avrupa'lı sömürgeci güçlerin (özellikle Hollanda'nın), ardından ise çağdaş emperyalizmin talan ettiği doğal kaynakları zengin bir ülke. 16. yüzyılın başlarında başlayan talana Avrupa'nın tüm sömürgecileri; Fransa, İngiltere, İspanya, Portekiz ve Hollanda sırayla nüfuz etmeye çalıştılar.

Kıyasıya bir rekabetin ardından, 1824 Londra Antlaşmasıyla Malezya İngilizlere, Endonezya Hollanda'ya bırakıldı. Endonezya ulusal kurtuluş hareketi, 20. yüzyılın başlarında öğrenci hareketi önderliğinde ilk ifadesine kavuştu ve sömürgecilerin şiddetine ve

katliamlarına maruz kaldı.

Endonezya, İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon emperyalizmi tarafından işgal edildi (Ocak 1942). Hollanda'nın yüzyılı aşkın talanına, baskısına ve terörüne son vereceği düşüncesiyle halk başlangıçta bu işgale kayıtsız kaldı. Ancak birkaç hafta içinde Japon işgali, öncekini aratır hale geldi. Bu durum sömürgecilğe karşı öfkeyi daha da biletti. Ulusal kurtuluş hareketine ivme kattı. Öte yandan, Japonya, Avrupalı sömürgecilerle olan çelişkilerinden dolayı, Endonezya'nın bağımsızlığını el altından teşvik etme taktiği de izledi. Bu faktörlerin oluşturduğu elverişli ortamda, 17 Ağustos 1945'te, ABD'nin Hiroşima'ya atom bombası atmasından birkaç gün sonra, Endonezya bağımsızlığını ilan etti.

Ardından Cakarta'da Sukarno önderliğinde Endonezya Cumhuriyeti ilan edildi. Eski sömürgeci emtiyazlarını kaybetmemek için bağımsızlığı desteklemek durumunda kaldılar. Bazı işbirliği antlaşmalarıyla durumu denetimleri altında tutmaya çalıştılar. 1946'da Hollanda ile imzalanan anlaşma sonucu Cava ve Sumatra adaları da Endonezya'ya dahil edildi ve 1950'de Endonezya Üniter Cumhuriyeti ilan edildi.

Büyük Komünist Soykırımı

Endonezya'nın yeni iktidarı savaş sonrasında özgün koşullarında bocalamakta fazla gecikmedi. Anti-faşist

zaferin oluşturduğu uluslararası etkenler, bağımsızlığına kavuşmanın yarattığı devrimci dinamikle birlikte komünist partisinin temsil ettiği blok da güçlendi. Yeni iktidara oturan ve emperyalist kampla işbirliğini sürdürmeye çalışan Endonezya'nın egemen sınıfları ile bu blok arasındaki çelişki ve çatışma kendisini kaçınılmaz olarak dayattı ve 1965'e kadar sürdü.

Yeni iktidar dış ilişkilerinde emperyalist blok ile sosyalist blok arasında bir denge kurmaya çalıştı. SSCB ile kurulan ilişkiler sonucu '60-61 yılları arasında yoğun askeri yardım almak; 1955 yılında yapılan Bandung Konferansı ile bağlantısızlar grubuna dahil olmak gibi sahte seçenekler bu denge politikasının bir ifadesiydi. Bu tür seçeneklerle devrimci potansiyel dizginlenmeye çalışıldı. Nihayet 30 Eylül 1965'te, Albay Suharto yönetimindeki askeri darbe ile bir karşı-devrimci terör dönemi başladı.

Japon işgali döneminde faşist Japon subayları tarafından eğitilmiş Endonezya ordusunun 1965'teki bu darbesi, önemli bir dönüm noktasıdır. Bugünkü sorunların ve çıkmazların esas çıkış noktasını oluşturmaktadır.

Darbenin ardından yaklaşık bir milyon komünist katledilmiştir. Bu rakam, karşı-devrimin barbarlığını, uygulanan şiddetin boyutlarını göstermektedir. O dönem Endonezya Komünist Partisi'nin (EKP) 18 milyon sempatizanı vardı. Fiziki olarak yok edilen bu komünist kitlesi EKP'nin önder kadrolarını ve Endonezya toplumunun en seçkin kesimini oluşturmaktaydı.

Bugünkü Endonezya: Emçükilerin sefaleti

Endonezya, yabancı şirketler tarafından işletilen zengin petrol kaynaklarına ve ormanlara, ayrıca sivil bir uçak sanayiine, bir deniz filosuna, gelişmiş bir tekstil sanayiine, yanısıra ileri bir telekomünikasyon sanayii ile 2003 yılında faaliyete başlayacak olan nükleer santrale sahiptir. Endonezya'nın esas hedefi Uzak Asya'nın yeni sanayileşmiş devletleri arasına girmektir. Ancak, kişi başına düşen 640 dolarlık gayrisafı milli hasıla ile bu hedeften oldukça uzaktadır.

Çin kökenli kapitalistler Endonezya'nın ekonomik etkinliğinin %80'ini denetlemektedirler. Ucuz emek gücü nedeniyle yoğun işgücü gerektiren üniteler sürekli bu ülkeye aktarılmaktadır. 1992'de 22 milyar dolar olan sermaye akışı, 1994'te iki katına fırlamıştır. Ülkenin dış ticaret ilişkilerine esas olarak ABD, Japonya ve Singapur egemendir.

1965'ten beri ordu ile birlikte ülkeyi yöneten General Suharto, Mart 1993'te yeniden devlet başkanlığına "seçilmiş"tir. Bin üyeden oluşan, Temsilciler Meclisi olarak adlandırılan yasama organı üyelerinin çoğu doğrudan atama ile, kalanı da göstermelik seçimlerle işbaşına getirilmektedir.

1965 karşı-devrimi ile temel hak ve özgürlüklerle birlikte ülkedeki parti, sendika türünden tüm toplumsal örgütlenmeler ortadan kaldırıldı ve düzenin denetiminde sendika vb. örgütlenmeler oluşturuldu, bağımsız sendikalar yasaklandı. 1980'li yılların

Japon işgali döneminde faşist Japon subayları tarafından eğitilmiş Endonezya ordusunun 1965 darbesinin ardından yaklaşık bir milyon komünist katledilmiştir. Bu rakam, karşı-devrimin barbarlığını, uygulanan şiddetin boyutlarını göstermektedir. O dönem EKP'nin 18 milyon sempatizanı vardı. Yok edilen bu komünist kitlesi partinin önder kadrolarını ve Endonezya toplumunun en seçkin kesimini oluşturmaktaydı.

sonlarına kadar, tümüyle iktidarın hizmetinde olan kukla bir sendika mevcuttu. '90'lı yılların başında, resmi olarak tanınmamalarına rağmen, Setiakawan (Dayanışma) ve 250 bin üyesi olduğu söylenen SBSI adında iki sendika daha kuruldu. Yasadışı faaliyet yürüten bu sendikaların yöneticileri sürekli olarak tehdit edilmektedirler.

Sömürünün süngü gücü ile gerçekleştirildiği Endonezya'da, çalışma koşulları o kadar güçleştirildi ki, Asia Watch ve International Labor Rights Education and Research Fund adlı insan hakları kuruluşları sorunu ABD yönetiminin gündemine getirdiler. Bu teşhir kampanyaları sonucudur ki, Suharto rejimini her zaman destekleyen ABD emperyalizmi, Endonezyalı emekçilerin çalışma koşulları ile "ilgilenecek" zorunda kaldı. '93 Mayıs'ında, işçi haklarına saygı gösterilmemesi ve asgari ücretin çok düşük olması nedeniyle, Endonezya'yı tercihli gümrük tarifesi dışında bırakmakla tehdit etti.

Bu tehditler sonucu Endonezya çalışma bakanı Abdul Latief, 1 Ocak '94 tarihli bir kararla Cakarta bölgesinde günlük ücretleri 1,60 dolara çıkardı. Bu arada Savunma Bakanı General Murdani, komünizmin yeniden türemesine karşı uyanık olunması gerektiğini vurguladı ve Latief'de, asgari ücrete ilişkin yasaların uygulanmasında zorlanıldığını açıkladı.

Bu arada, 1986 yılında yayınlanmış bulunan ve grev durumunda işverene orduyu çağırma hakkı tanıyan kararname yürürlükten kaldırıldı. '90'da yapılan yasal düzenlemelerle grev kısmen serbest bırakıldı. Ama, pratikte kayda değer bir değişiklik yaşanmadı.

1965'te muhalefetin büyük bir soykırımla susturulmasından bu yana, sisteme karşı cılız tepkiler, görece gelişebilmiş orta sınıflardan gelmektedir. Dışişleri Bakanı Ali Alatas'ın "Gelişmekte olan bir ülkeyiz, kendimizi mükemmel görmüyoruz, ama insan haklarının durumu düzeliyor." dediği bu ülkede orta sınıflar, Suharto çetesinin ülke ekonomisini dilediğince talan etmesinden ve kendilerine yeterince pay vermemesinden duydukları rahatsızlığı ihtiyatlı bir dille de olsa dile getiriyorlar. Devlet Başkanını Filipinli Marcos'a benzetiyorlar.

Suharto'nun uygulamaları 1965'te başlatılan düzene kulluk etmiş iktisatçılara da gitgide ters düşmektedir. Zira ABD'de yetiştirilmiş ve diktatörlüğe yıllarca akıl hocalığı yapmış düzen iktisatçıları, bazı kapitalistlerden ve orta sınıflardan yükselen tepkiler karşısında Suharto ile aralarına mesafe koymaya başladılar.

Ayrıca son yıllarda dinci gerici gruplar da seslerini yükseltmeye, Suharto rejimine karşı tavır almaya başladılar. Bu nedenle de Suharto özel yaşamında ve bazı pratik uygulamalarında hızlı bir dincileşmeye giderek islami akımın etkisini kırmaya çalışmaktadır. Örneğin islami muhalefetin gelişmesi karşısında Suharto aniden dindar kesilerek eşi ile birlikte 1991'de hacca gitme ihtiyacı duydu.

Hükümet kısa bir süre önce dincilerin

Sömürünün süngü gücü ile gerçekleştirildiği Endonezya'da, çalışma koşulları o kadar güçleştirildi ki, insan hakları kuruluşlarının teşhir kampanyaları sonucunda, Suharto rejimini her zaman destekleyen ABD emperyalizmi, Endonezyalı emekçilerin çalışma koşulları ile "ilgilenecek" zorunda kaldı.

baskısı sonucu piyangoyu kaldırdı. Şubat '94'te Dünya'da İslami Dayanışma İçin Endonezya Komitesi (KİSDI)'nin çağrısı üzerine yüzlerce öğrenci ABD elçiliği önünde toplanarak bir barda uyuşturucu satarken yakalanan iki Amerikalı askerin idam edilmesini talep ettiler. İsrail-Filistin antlaşmasına ABD desteği sert biçimde kınandı. Hiçbir gösteriye tahammül göstermeyen rejim, dinci ve şeriatçıların gösterilerine müdahale etmekten kaçınıyor.

Emperyalist tekellerle elele talan edilen doğal kaynaklar

Dünya Bankası'nın başarılı bir öğrencisi sayılan Endonezya'nın yıllık kalkınma hızı %7'dir. Enflasyon oranı ise bir kaç yıldır %10'ların altına düşürülmüştür. Ancak ülkenin 1970'te 3 milyar dolar olan dış borcu, 1980'de 30, 1988'de 50, 1989'da 52 milyar doları bulmuştur. Bugün ise 100 milyar doları aşarak, Meksika ve Brezilya ile boy ölçüşür bir konum kazanmıştır.

Ülkenin en önemli mali kurumlarından Summa Bank'ın iflasına ve büyük bir borç bırakmasına rağmen uluslararası belli başlı mali kurumlar ve tefeciler cömert davranmaya ve borç vermeye devam ediyorlar.

Endonezya günlük 1,5 milyon varillik üretimiyle dünyanın 15. petrol üretken ve ihraç eden ülkesi. ABD petrol tekellerinin işleterek ihraç etikleri petrol rezervleri hızla azalıyor. Uzmanlara göre, eğer yeni kuyular açılmazsa, Endonezya kısa sürede ihracatçı konumunu yitireceği gibi, 2000 yılından itibaren de petrol satın almak zorunda kalacak. Bu nedenle Suharto iktidarı petrol rezervlerinin tükenmesi ile doğacak gelir kaybını kısmen doğal gaz ihracı ile kapatmaya hazırlanıyor. Endonezya doğal gaz rezervleri bakımından dünyada ilk sırayı alıyor. Ancak, mevcut tesisleri ve donanımıyla 2003 yılına kadar ihracat ihtiyacını karşılayacak bir kapasiteye sahip. Bu nedenle Cava'nın kuzeyinde en büyük doğal gaz rezervi kabul edilen doğal gaz yatakları, 35 milyar dolarlık bir altyapı karşılığında ABD'nin Exxon şirketine pazarlandı.

Ülkenin ormanları da hızla talan ediliyor. Kontrplak ihracatında dünya ikincisi olan bu ülke, yine uzmanlara göre, gelecek on yıl sonunda orman ürünleri ithal etmek zorunda kalacak.

Bu talanın başını devlet başkanının büyük oğlu Sigit ile Suharto'nun eski dostlarından Bob Hasan adında bir tüccar çekiyor. Ülkenin ormanları gelişigüzel yok edilerek, başta Japonya olmak üzere emperyalist devletlere çok ucuza pazarlanıyor. 1939-70 yılları arasında kesilen ormanlık alan 300 bin hektar iken, 1970-90 arasında 1,7 milyon hektarlık alan yok edilmiştir.

Hızlı ormansızlaştırmanın doğal dengeyi bozduğu gerekçesiyle uluslararası düzeyde çevreci hareketin başlattığı kampanya karşısında, Bob Hasan, batılı bir reklam şirketine iki milyon dolar ödeyerek New York Times'a yoğun ilanlar verdi. Endonezya'nın imajını düzeltme kampanyası başlatmak zorunda kaldı.

Askeri faşist diktatörlüklerin yönetiminde olduğu tüm ülkelerde olduğu gibi, Endonezya'da da okur-yazar kesimi potansiyel tehlike olarak görülmektedir. Eğitim sektörüne verilen önem, asgari düzeyde okuma-yazma olanakları tanınmanın ötesine geçmemektedir.

Endonezya'nın Özalleri ve Çillerleri

Rejimin niteliğini ve işlerliğini anlayabilmek için Suharto sülalesinin ülke ekonomisindeki rolünü ve etkinliğini ayrıntılı olarak ortaya koymak gerekiyor. Örneğin, '70'li yılların sonlarından itibaren Suharto'nun eşi Tien Suharto, iş sözleşmelerinden aldığı rüşvet oranı nedeniyle, bayan %10 olarak anılmaktadır. Başkarn büyük kızı Siti Hardijanti Rukmana paralı otoyolları denetleyen bir şirket grubunu, ülkenin üç televizyonundan birisini, sinema-film yapım şirketini ve orman işletme şirketini denetliyor.

Başkarnın oğlu Bambang Trihatmadjo'nun denetiminde ise bir televizyon kanalı, adada pazarlanan Mercedes, Nissan ve Ford otomobillerinin montaj fabrikaları, Andromeda Bankası, Endonezya'nın havayollarını ve uydularını sigortalayan sigorta ve özellikle leasing şirketlerinin sahibidir. Ulusal petrol şirketi Pertamina, ihtiyaç duyduğu petrol tankerlerini başkanın oğlu vasıtasıyla dünya piyasasından yüksek fiyatlara satın alıyor. Böylece sözkonusu grubun serveti 1990 yılında 1,3 milyar doları bulmuştur.

Suharto'nun en genç oğlu Hutomo Mandala Putra'nın serveti de küçümsemeye. Özel havayolları şirketi Sempati'nin yanı sıra, sanayide de önemli bir yeri olan Tommy, Endonezya sigara üretimini ve parfüm olarak kullanılan karanfil pazarlama tekelini ele geçirdi. Böylece astronomik karlar elde etmeyi ve büyük vurgunlar vurmaya hedefleyen Putra, çok sayıda üreticiyi iflasla yüzyüze bıraktı.

Bunların yanı sıra Suharto'nun evlatlık üvey kardeşi Sudwikatmono, şeker, film, hint cevizi, biber ve kauçuk ihracatını tekelinde tutmaktadır. Bayan Suharto'nun yeğeniyle evli olan Bustanil Arifin, devlet kurumu Bulog aracılığıyla, pirinç, yağ, un gibi en temel gereksinim maddeleri stoklarını kontrol altında tutmaktadır.

Sülalenin bu konumunu sürdürbilmesi, Suharto'nun devlet başkanlığına devam etmesiyle mümkündür. Bu nedenle bu parazit klik, geleceğine kuşkuyla bakmaktadır. Bu kuşkuyla gidememek ve asalak kastın geleceğini teminat altına almak için Suharto, kayı general Wismoyo Arismunandar'ı kara kuvvetleri komutanlığı hiyerarşisinde üçüncü konuma yükseltti.

Ama tarih gösteriyor ki, ne tür önlemler alırlarsa alsınlar, diktatörler er ya da geç tarihin çöplüğüne atılmaya mahkumdur. Suharto ve avanesi de emperyalistlerin tüm desteğine rağmen aynı akıbetten kurtulamayacaktır.

Yunanistan İşçi Sınıfı ve Emekçileri Sosyal Demokrat İhanete Karşı Ayağa Kalkıyor

1989 seçimleriyle yıkılan sosyal demokrat hanedanlık, Sovyet yanlısı partilerin hezimete uğrayarak dağılmalarının ardından, bu partilerin artıklarından taze kan toplama olanağı buldu. Bunun eşliğinde, muhafazakar hükümetin Avrupa Birliğine tam üyelik için AT'in dayattığı acı reçeteleri uygulamaya koymasına karşı yürüttüğü sosyal demagojiyle kendisi için önemli başarılar da kaydetti. Ama, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının alternatifsiz olduğu süreçteki bu geçici zaferi, tarihi mücadelelerle dolu işçi sınıfının karşısında fazla dayanamadı. Yunan burjuvazisinin imdadına yetişen ve tarihi misyonunu Yunan coğrafyasında da hakkıyla yerine getirme gayretinde haklı yenilemeyecek Yunan sosyal demokrat PASOK hükümeti sınıfın ve emekçi yığınlarının bu kendiliğinden ama beklenmedik ani çıkışı karşısında şaşkına uğradı. 14.12.1994 günü taşımacılık, telekomünikasyon, posta işletmeleri başta olmak üzere irili ufaklı tüm sanayi kolları ve sınıfın yoğunlaştığı inşaat sektörü işçileri, sınıfın bu ayağa kalkışıyla dayanışmada tereddüt etmeyen eğitim emekçileri, üniversiteler ve liselilerle birlikte muhafazakar hükümetin gerçekleştirmediği sosyal kısıtlamalar ve özelleştirmeleri gerçekleştirilmeye soyunan PASOK'çulara 24 saatliğine DUR dedi.

Tabandan gelen bu ani ve şiddetli zorlama karşısında, ağırlıklı olarak revizyonist ve sosyal demokrat sendika bürokratların etkisinde olan sendikalar konfederasyonu LO dahi sessiz kalamayarak eylem çağrısını sahiplenmek zorunda kaldı. Bunun yanıltıcı etkisi sınıfın daha ileri eylemlere yönelmesini geçici olarak engellese de bu eylemlilikler, Avrupa'yı saran sınıf hareketinden kopuk olarak ele alınamayacak ve ancak sosyal kısıtlamaları ve özelleştirmeleri tamamlaması kaydıyla AB'ne tam üyeliği kabul edilecek olan Yunanistan'ın önünde zorlu günler olduğunu gösteriyor. Önümüzdeki dönemin burjuvazi ile işçi sınıfı arasında sert mücadelelere gebe olduğunu ortaya koyuyor.

Batı-Trakya ve Ege gibi burjuvazinin işçi sınıfını ve emekçi yığınları milliyetçi temellerde oyalamanın araçlarına dönüşmüş yapay sorunlar bir kenara bırakılsa bile artık Yunan burjuvazisi için korkulu rüya haline gelmiş Makedonya sorunu ve kefareti ücretli yığınlara ödetilen Kıbrıs sorunu önümüzdeki süreçte olmazsa olmaz babından, ancak sınıf mücadelesiyle çözülebilecek sorunlar olarak durmakta.

Kimlik Kartı: ENDONEZYA

Üçbini aşkın adanın oluşturduğu, 200'ü aşkın dil ve lehçenin konuşulduğu, asırlarca Avrupa'lı sömürgeci güçlerin (özellikle Hollanda'nın), ardından ise çağdaş emperyalizmin talan ettiği, doğal kaynakları oldukça zengin bir ülkedir Endonezya. 16. yüzyılın başlarında başlayan talana Avrupa'nın hemen tüm sömürgeci güçleri katılmıştır.

Nüfusu 200 milyona yaklaşan bu dev Güneydoğu Asya ülkesi

1965'teki askeri darbeden bu yana albay Suharto'nun başında olduğu bir baskı ve terör rejimi tarafından yönetilmektedir.

Sömürünün süngü gücü ile gerçekleştirildiği, hak ve özgürlüklerden sözemenin mümkün olmadığı Endonezya'da emekçiler, çok düşük ücretlerle ve çalışma koşullarıyla yüzyüzedir.

Sermaye tarihi özelleştirme saldırısını başlattı

Saldırıya karşı birleşik direniş!

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:110, 1 Aralık '94

İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır

"İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır.

Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtemezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır." "Komünistler, yaşadığımız günlerin, doğru sözün değil, fakat onun yol gösterdiği tutarlı eylem ve pratik önderliğin günü olduğu bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmelidirler. Olağan dışı bir çalışma ve mücadele kapasitesi sergilemelidirler. Herşeyin, kişilerin ve örgütlerin, iddiaların ve politikaların sınanacağı bir döneme girdiğimiz bilinci ile hareket etmelidirler."

Ekim'in, düzen cephesindeki ara seçim kargaşasının ardından vurguladığı temel sorun ve görevler, işçi ve emekçi hareketindeki yükselişin hızla devam ettiği bugünlerde daha da önem kazanmaktadır.

Okurlarımıza sunuyoruz

4 Aralık ara seçimleri iptal edildi. Düzenin mevcut hukuku açısından bile meşru olmayan bu seçimlere karşı alınan boykot tutumunun ne denli haklı ve isabetli olduğu böylece tescil edilmiş oldu. Oyun öylesine kaba ve çirkindi ki, gerici siyasal cephenin iç çelişkilerine de takılınca, onu gerçekleştirmek şimdilik mümkün olamadı. Ortaya çıkan yeni durum bugün büyük bir siyasal ciddiyetsizlik ve kargaşa olarak yaşanıyor. Durumdan nasıl çıkılacağı, ara seçim için yeni tarihin ne olacağı, erken bir genel seçimin zorunlu hale gelip gelmeyeceği vb. üzerine basit ve çirkin hesaplara dayalı bir iç didişme biçiminde sürüp gidiyor. Kesin olan bir şey varsa o da, bu son gelişmeyle de birlikte, mevcut parlamentonun meşruluğunun kendi kuralları çerçevesinde bile tümüyle tartışılmalı hale geldiğidir.

Ne var ki bu onun, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yöneltilen peşpeşe saldırılar sözkonusu olunca, saldırıdaki işlevini gereğince yerine getirmesine hiçbir biçimde engel değil. Nitekim bir iradesiz kullar topluluğu olan bu meclis, uluslararası tekeliler ile sermayenin çıkarları öyle gèçektirdiği için, özelleştirme saldırısını yasalastırmak için ortaya tereddütsüz bir birleşik "irade" koydu. Böylece sermaye işçi sınıfına, denebilir ki, 12 Eylül'den sonraki en büyük saldırısını başlatmış oldu.

Bilindiği gibi özelleştirme, yalnızca sermaye devletin emekçilerin sırtından "kamu" adına 70 yıldır biriktirdiği servetin yağmalanması değildir. Bundan daha önemli ve canalıcı olan, yüzbinlerce işçinin sokağa atılarak işsiz bırakılması, herşeye rağmen işini korumayı başarak olanların ise her türlü örgüt-lülükten ve kazanılmış haktan yoksun bırakılarak açlık koşullarında çalıştırılmasıdır. Özelleştirme işçi sınıfı için tensikat, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, düşük ücret ve sosyal haklarda budanma demektir.

İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtemezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır. Bu nedenle sermayenin bu büyük saldırısına direnmek, onu geri püskürtmek, giderek bir karşı saldırı örgütlemek, işçi sınıfı için bugün bir yaşamsal zorunluluktur. İşçi sınıfı, eğer bu yeni toplu saldırıya göğüs geremezse, bunu izleyecek yeni saldırılar peşpeşe gelecek, sermaye işçi sınıfına tam anlamıyla köleliği dayatacaktır.

Elbette bu saldırı işçi sınıfıyla da sınırlı değildir. Sermayenin propaganda aygıtı, sistematik bir yalan kampanyasıyla, bu saldırının işçi sınıfı bir yana, yalnızca kamu işçileriyle sınırlı olduğu yanlışlamasını yaratmaya çalıştı. Oysa bu saldırı işçi sınıfının tümünü hedeflemekle kalmamakta, tüm emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını bugünkünden çok daha beter hale getirmeyi de amaçlamaktadır. Eğitim, sağlık, haberleşme, ulaşım vb. sektörler kısmen ya da tamamen özelleştirme kapsamındadır. Sermayenin sınırsız kar hırsına açılacak bu alanlardaki özelleştirmelerin, geniş yığınların yaşamı için hangi sonuçları yaratacağını kestirmek güç değildir.

Dolayısıyla, tarihinin en ağır bunalımını yaşayan sermaye düzeni, Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşa, şimdi de tüm işçi-emekçi sınıf ve katmanları hedefleyen bir "özelleştirme savaşı" eklemiştir. Özelleştirme savaşı ekonomik değil, fakat esas itibarıyla politik bir savaştır. Yalnızca egemen ve asalak sermaye sınıfı tarafından, çalışan ve sömürülen sınıflara yöneltilen bir sınıf saldırısı olduğu için değil elbet.

Yanısıra, sermaye bu saldırının ekonomik ve sosyal sonuçlarının yaratacağı hoşnutsuzluğu ve mücadeleyi de ezme hesabında olduğu için. Devlet aygıtı, polis ve çevik kuvvet, DGM'ler, Türkes'in faşist terör çeteleri, yeni terör yasaları vb. şimdi artık, kendilerini işçi sınıfı ve emekçi eylemlerine karşı daha geniş bir çerçevede ve daha etkili bir

biçimde gösterecektir.

İşçi sınıfı, özelleştirme adı altında geniş çaplı bir saldırıyla yüz yüze-ken, hiç değilse ileri kesimleri şahsında, bunun ne anlama geldiği konusunda az çok açık bir fikre sahip olmak gibi önemli bir avantaja sahiptir. Bugün özellikle kamu işçilerine özelleştirmeye karşı büyük bir tepki ve buna karşı direnme eğilimi hakimdir. Özelleştirme saldırısının hangi sonuçlara varacağı öncelikle bu kesimden gelecek direnişin gücü ve yaygınlığı ile sıkı sıkıya bağlantılı olacaktır. Özellikle ilk çatışmalar bu açıdan canalıcı bir öneme sahiptir. Sermaye ilk girişimlerde üstünlük sağlarsa, bunu sınıfın tamamını demoralize etmek, bu uygulamanın karşısına çıkılamayacağı ruh halini yerleştirmek için en iyi biçimde kullanacaktır. İlk girişimlere karşı gösterilecek direnişin özel önemine işaret eder bu durum.

Saldırının yasal bir temele kavuşturulduğu dönemde, işçi sınıfının bir başka önemli avantajı, gelişmekte olan kitle hareketliliğidir. Son iki ayda ezilenler cephesinde yeni bir hareketlenme var. Özelleştirme saldırısının mecliste tartışılmasıyla birlikte bu özellikle demirçelik ve maden işçilerine yayılmıştır. Son bir-iki haftada eylemlilikler hem yayılmakta hem daha radikal biçimler almaya başlamaktadır. Haberleşme sektöründe ve ulaşımda işçiler günlerdir direniyorlar. İş yavaşlatma ile durdurmalar birbirini izliyor. İstanbul polisinin Tüm Haber-Sen yöneticilerini gözaltına alarak eyleme yönelttiği saldırı, bu işkolundaki işçi ve emekçilerin kararlı tepkisiyle püskürtülmüştür. Haber işkoluna paralel olarak Demiryolu işçileri de tren seferlerini yurt çapında felce uğratan eylemler koymaktadırlar ortaya. Sırada TEK işçileri var. Öte yandan Zonguldak madencileri iki aydır sürdürdükleri eylemlerini yeni bir büyük gösteriyle birleştirdiler. Gösterdikleri kararlılık çatışmanın sert geçeceğini haber veriyor. Son olarak 26 Kasım Cumartesi günü, sendika ağalarının eylemi gölgeleyen tüm şeytanlıklarına rağmen (Anıt-kabir ziyaret vb.), bu hainleri aşan ve onları polise sığınmak zorunda bile bırakan Ankara'daki büyük işçi gösterisi, eylemler zincirinde yeni bir halkadır.

Tüm bu olgular ve onların işaret ettiği eğilimler, işçi sınıfının saldırıya direnmek doğrultusunda güçlü bir istek taşıdığını göstermektedir. Sermayenin işi hiç de kolay olmayacak, bundan kuşku duyulmamalıdır.

Ne var ki böyle bir saldırı döneminde, önderlik boşluğu ve örgütlenme yetersizliği bir kez daha işçi

sınıfının önüne en temel zaaf olarak çıkıyor. Son Ankara gösterisinde B.Meral'e karşı alınan tavır, onun şahsında sınıfın sendika ağalarına güvensizliğinin ve açık tepkisinin bir göstergesidir. Fakat alternatif bir devrimci önderlik kendini mücadelenin içinde işçi sınıfına göstermediği sürece, işçilerin yine de bu hainlere bakmak zorunda kaldıkları da bir gerçektir.

Sendika bürokrasisi, sermayenin işçi sınıfına karşı amansız bir saldırı başlattığı ve işçi sınıfının ise buna karşı direneceğini gösterdiği bir sırada, en büyük tehlike olarak çıkıyor ortaya. Hain bürokratlar hakkında zerre kadar bir yanılısamaya düşülmemelidir. Onların rolü sınıf kitlelerinin eylemlerini denetim altına almak, mücadele isteğini bir dizi oyalama taktiği ile zaman içinde kötürümleştirmektir. Bir büyük saldırı başlatırken, sermayenin en büyük umudu bir kez daha onlardır.

Türkiye'nin tüm devrimci kuvvetlerinin mücadeleyi ilerletmede gerçekten oynayabilecekleri az çok ciddi rolleri varsa eğer, tam da bunu en etkin biçimde ortaya koymak zorunda oldukları günlere girmiş bulunuyoruz. İşçi ve emekçi hareketi bu çatışmadan bir yenilgi, dahası kolay bir yenilgiyle çıkarsa eğer, bu, devrimci hareketin bugünkü güdük durumunu bile koruyamaması, hepten kötürümleşmesine yolaçacaktır. Bunun bilincinde olunmalı, herkes gücünü ve faaliyetini buna göre ortaya koymalıdır.

Komünistler, yaşadığımız günlerin, doğru sözün değil, fakat onun yol gösterdiği tutarlı eylem ve pratik önderliğin günü olduğu bilinci ve sorumluluğu ile hareket etmelidirler. Olağan dışı bir çalışma ve mücadele kapasitesi sergilemelidirler. Herşeyin, kişilerin ve örgütlerin, iddiaların ve politikaların sınanacağı bir döneme girdiğimizin bilinci ile hareket etmelidirler.

Dünya'da ve Türkiye'de
Özelleştirme
Saldırısı

ÇIKIYOR

EKSEN YAYINCILI K

Yaşamak

Yaşam denilince akla bir çok soru geliyor.

Neye karşı ve nasıl yaşamak.

Gerici kapitalist düzene uymak ve insanlığını yitmiş olmak mı yaşamak ya da tüm bunlara karşı onuruyla direnmek mi yaşamak?

Kapitalist toplum özel mülkiyete dayalı toplumların özelliğini taşıyor. Toplum, ezenler ve ezilenler biçiminde ayrılmıştır. Bu ayırım kapitalizmde en basit haliyle yaşanır. Bir yanda burjuvazi, diğer yanda işçi sınıfı.

Kapitalistlerin bütün amacı nedir?

Kar, kar, kar... Bugün bir çok emekçi, kapitalistin servetinin nereden geldiğini bilmez. Bu bilgisizlik nedeni ile patronlarına, kendilerine iş verdiği, ekme kapısı sağladığı için sadakatle bağlananlar az değildir. Patronun işine ekme kapısı deyip toz kondurmayanlara rastlarız. Çalışmış da kazanmış diyen ve böylece de kapitalistlerin safında bilmeden yer alan, kapılara konulduğu halde kanın yığınla işçi vardır.

Bu düzenin özünde ne vardır? Kapitalizmin ücretli kölelik sistemi. Emekçi emek gücünü satılığa çıkarır. Emek

gücünü satmaktan başka geçim kaynağı bulamaz.

Emek gücü ne demektir? İnsanın canlı varlığında mevcut olan ve çalışırken kullandığı fiziksel ve aklı yeteneklerdir. Oysa patronların tüm servetinin yaratıcısı biz emekçileriz. Ve onların karlarına kar katar, ihtişamlı, gösterişli, asalakça bir yaşam sürdürmelerini sağlarız.

Yıllardır daha çok sömürmek için özelleştirmeyi sürdürüyorlar. Bir de bunun yanında gümrük birliğine açılacağız. Fakat bu kimlere ne kadar yararlı olacak. Kapitalist, burjuvazi kesimi daha zenginleştirecektir. Çünkü sendikalaşmayı ortadan kaldırmaya çalışıyor ve işyerlerini taşeronlaştırıyorlar. Yani kısaca; işçiyi de ucuza satın alıyorlar. Devlet, elinde denetimi bulundurduğu televizyon, radyo, gazete gibi medya araçlarıyla resmi eğitim politikalarıyla ellerinden

geleni yapıyorlar. Emekçilerden bu düzeni kendilerine sağlayanlara nankörlük yapmamalarını isterler. Birlik ve beraberlik derler. Oysa nankörlük yapan kendileridir. Yıllardır halkı uyutmaya çalışırlar. İnsanın yaratıp ürettiklerine el koyarlar. Onu geri ve çağ dışı bir yaşama zorunlu kılarlar. Okumayı ve özgür yayın faaliyetlerini engeller. Cehalet yozluk düzenlerinin pisliklerini ve sömürüyü gizlemede en büyük yardımcılarıdır. İşte, emekçi sınıfı, kendisine ve toplumun çeşitli kesimleri üzerine oturtulmaya çalışılan bu düşünceye karşı savaşımalıdır. Çünkü işçinin, köylünün ve tüm yoksullaşan halkın derdini çözecek olan da devrimdir. Sömürüye son verecek özgür, mutlu toplumun temelleri ancak devrimle atılabilir. Tarih insanın diyen herkese bu güzel görevi yüklemektedir.

Bir grup okur./İZMİR

Kızıl Deniz

Aydınlatan güneş kadar kızıl
Bir yiğidin kalbi kadar büyük
Kavganın soluğu kadar kızgın
Açlığın acısı kadar derin
Kızıl Deniz
Yavruların çılgılığı kadar titrek
Oğlunu yitiren ananın gözleri kadar ıslak
Yoldaşlarımızın düşünleri kadar keskin
Günün doğuşu kadar doğal
Kızıl Deniz
Topların sesini susturacak kadar isyankar
Mahpustaki yoldaş kadar direngen
Panzerin altında kalan yedi yaşındaki çocuk kadar masum
Kavgası uğruna can vermiş bir kızın saçları kadar dalgalı
Kızıl Deniz...

D.ÇİÇEK/İZMİR

Kızıl Bayrak daha da yukarı

Sermaye sınıfının artan saldırılarına karşı emek cephesinden de anlamlı yanıtların gelmeye başladığı bir "onbeş gün" den sonra, 14. sayımızla yeniden beraberiz. Merhaba...

13. sayımız; "Sömürgeci düzen kanla besleniyor", "Özgür Ülke'yle dayanışma" ve "Merkez-Köy projesi" başlıklı yazılar gerçekçe gösterilerek toplandı. Yani şimdilik DGM'lerle başabaş gidiyoruz. Biz onüç sayı çıkarıyoruz ve onlar onüç sayı topluyor.

Bu sayımızda, son onbeş günün olaylarının haber ve yorumlarıyla, sınıf hareketinin girdiği bu yeni sürecin, olanak ve zaafalarının değerlendirmeleri yer alıyor. Ve tabii her zamanki gibi, kapitalizmin ve T.C'nin sömürgeci imha savaşının teşhirine devam...Tasfiyeciler, teslimiyetçi küçük burjuva ideolojisiyle mücadeleye devam... ve Sosyalizm propagandasına devam...

Ve biz mücademizi sürdürdükçe burjuvazi de sistemli saldırılarını sürdürmeye devam ediyor. Kısa bir soluklanma ardından (12. sayıda unutuldu) Adana büromuzun geleneksel baskını tekrar yineleni. Adana polisi için toplatılmış toplatılmamış ayrımı da söz konusu değil. Büroda bulduğu her türlü

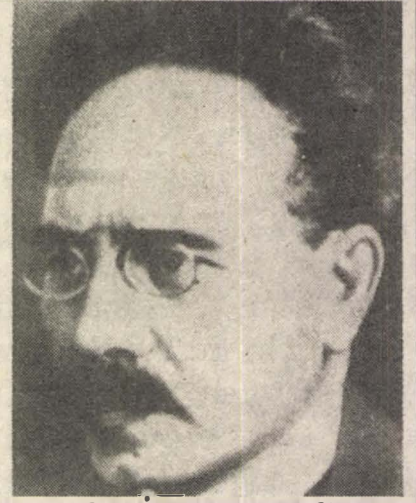
yazılı-basılı materyale el koyuyor. Bugüne dek bu baskınlarda yüzlerce gazetemiz, özel sayımız, afişimiz, duvarlardaki resimlerimiz, kitaplıktaki kitaplarımız, arşivdeki yayınlarımız, bu son baskında da '95 yılı için hazırladığımız takvim, henüz satışa sunulmadan gaspedilmiştir. Burjuva yasalarına bile aykırı olan bu tutum, Adana emniyetinin ve temsilcisi olduğu T.C'nin aynı zamanda bir adi gaspçı olduğunu da göstermektedir. Arama ve el koyma kararına ihtiyaç bile duymadan, gazeteleri basıp, büroları talan eden, insanları hırpalayan bir kuruma bir eşkiya çetesinden başka bir ad verilemez. Sermaye sınıfı ve onun devleti içine düştükleri kriz batağında debelendikçe her türden muhalif güce her türlü yöntemle saldırıyor. Resmi ya da gizli terör örgütleri ve kanlı saldırıları elindeki tek silah haline geliyor. Çünkü; politikası tükenmiştir. İlegal kurum ve yöntemlerle saldırıyor. Çünkü yasaları iflas etmiştir. Çünkü korkuyor. Çünkü gelişen ve komünistlerle birleşen sınıf hareketi onun sonunu hazırlayacaktır.

Kızıl Bayrak bu sonu hazırlamak için mücadeleyi yükseltmeye devam edecek.

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● ISSN 1300-3585 ● Sayı: 14 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● Baskı:A.CEM Matbaacılık/ İSTANBUL

ADRESLER ● İstanbul merkez: Tiryaki Hasan Paşa Cd. Osman Kafkas Han. No: 54/3 Aksaray Tele-Fax: 0 (212) 632 73 56 ● İzmir: 853. Sok. Bilen İşhanı No:6/604 Konak Tele-Fax:0 (232) 445 21 50 ● Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Telefon: 0 (312) 433 13 29 ● Adana: Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tele-Fax: 0 (322) 351 36 84

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Rosa LUXEMBURG 5 Mart 1871-15 Ocak 1919
Karl LIEBKNECHT 13 Ağustos 1871-15 Ocak 1919

15 Ocak 1919'de iki kartal, dünya işçi sınıfının iki yiğit önderi, iki komünist, sömürsüz, özgür bir dünya uğruna girdikleri kavgada yenik düşerek hain Alman Sosyal Demokrasisi tarafından katledildiler. Kavgauları dünya işçi sınıfının enternasyonalist kavgası, yaşamları dünya komünistlerinin önündeki ışıktır.

Küba Devrimi 42 Yaşında

Selam olsun devriminin 42. yılında emperyalizme karşı yüreklice direnen devrimci Küba halkına... Selam olsun gericiğin tüm çabalarına rağmen bu direnişçi ruhu diri tutan devrimci Küba iktidarına...

24 saat Marx, 24 saat Engels, 24 saat Lenin...

(*) Öldüğü gün çalışma masasında bulunan notlarından...

Niyazi Nizamoglu

Elbette her devrimci gibi düşmanla vuruşurken ölmek isterdin... Olmadı... 11 Kasım '94'te kalles bir trafik kazasında yitirdik... Anıların mücadelemizde yaşayacak...

Ve andolsun ki Niyazi Yoldaş, senin için de doğuşacağız... Bu barbarlık düzeninin bağına Kızıl Bayrağımızı dikerken yanımızda olacaksın...

Kızıl Bayrak çalışanları

Unutmadık!

Sermaye devletinin elikanlı itleri 21-24 Aralık 1978'de Maraş'ta 111 insanın canına kıydılar. Günlerce süren katliam sırasında üç hilalli faşist simgelerle işaretlenen evlere ve işyerlerine dokunulmazken, Alevi ve devrimcilerin yaşadığı mahallelere saldırıldı. Kapitalist devletin, toplumsal muhalefeti bastırmak için kullandığı sivil faşist çeteler, bir Alevi-Sünni provakasyonuyla çoğunluğu Alevi kökenli 111 insanı çoluk çocuk demeden acımasızca katletti. Devlet olayları izlemekle yetindi. Dönemin sosyal demokrat iktidarı CHP, katliama açıktan gözyumarak gerçek yüzünü gösterdi. Maraş katliamının sorumluları bugün devletin önemli kademelerine yerleştirilerek ödüllendirilmiş durumdadır.

Bu faşistler, bugün, devlet işletmesi yöneticiliğinden milletvekilliğine kadar bir çok kademede mevki işgal ediyorlar. Sivil faşist çeteler ve partileri, bugün de sömürgeci sermaye devleti tarafından Kürt halkının ve düzene karşı hareketlenen işçi ve emekçilerin üstüne sürülüyorlar. Sömürgeci devlet, bu elikanlı katilleri büyük bir çabayla koruyor ve palazlandırıyor. Çünkü sermaye, barbarlık düzenini sürdürebilmek için bu insanlık düşmanlarına muhtaçtır. Tam da bu yüzden faşizme karşı mücadele büyük önem taşıyor. Ancak, sadece faşist çeteleri hedef alan, anti-kapitalist bir eksene oturmayan, bir mücadelenin başarı şansı olmayacaktır. Çünkü faşizm, bizzat sermaye düzeni tarafından korunmakta ve kullanılmaktadır. Bu yüzden, sermaye iktidarına karşı işçi ve emekçilerin hızla hareketlendiği bu dönemde, giderek artan faşist teröre karşı anladığı dilden yanıt vermek ayrı bir önem taşıyor.

Ücretli kölelik düzenine karşı mücadele için sokağa dökülen emekçiler karşılıklarına dikilecek olan bu insanlık düşmanı çapulcuları önüne katıp kovalamayı, iktidarı ele geçirme hedefi ile birlikte ele almayı başarabildikleri ölçüde, kendilerinin ve tüm insanlığın kurtuluşunun yolunu döşeyerek ilerleyeceklerdir.

Kızıl Bayrak

BUGÜN DE ULUYORLAR
SUSTURACAĞIZ!

